

Appendiks A

Lars Nibelvangs manuskript til en bog om hans samvær med Martinus, før og de første år efter Martinus fik kosmisk bevidsthed.

Da jeg næsten var færdig med manuskriptet til denne bog, fik jeg pludselig forevist et manuskript, skrevet af Lars Nibelvang, som jeg ikke før havde set. Da jeg så nærmere på det, viste det sig at være et af de manuskripter, som Nibelvang selv havde fortalt, at han var ved at udarbejde, og som er omtalt et par steder i denne bog som værende gået tabt, uden at nogen havde haft lejlighed til at læse det, i hvert fald ikke nogen af de nulevende mennesker.

Hvis man nærlæser brevene fra Helmer Fogedgaard til Lars Nibelvang, kan man imidlertid se, at han har ladet Helmer Fogedgaard læse dette såvel som tre andre manuskripter, han ligeledes havde liggende i sin skrivebordsskuffe. Helmer Fogedgaard skriver i sit brev dateret 30. april til Lars Nibelvang (gengivet i 9. afsnit her i bogen) at han nærmest føler en salighedstilstand ved at læse manuskriptet.

Jeg fik manuskriptet stillet til min rådighed af Emilie og Helge Skyttegaard Hansen, Fyrrelunden 14, Klint. Det var kommet i deres varetægt via boet efter Emilies søster, Agnete Sørensen som døde i 2001. Lars Nibelvang er Morbroder til Agnete og Emilie, som er døtre af Christine og Ole Sørensen. Martinus boede i en årrække, fra 1922 til 1929, i samme hus som dem i Pile Alle 7 H. De var hele deres barndom i nær kontakt med Martinus. En nærmere omtale af dette kan læses i 3. afsnit her i bogen.

Dette manuskript er overordentligt betydningsfuldt, idet det indeholder Lars Nibelvangs førstehåndsbeskrivelse af, hvad han oplevede som ven med Martinus i dagene før og årene efter, at Martinus fik sin kosmiske bevidsthed. Det var jo Lars Nibelvang der lånte Martinus den bog, som han læste i, da han fik lyst til at meditere på det guddommelige, hvilket ”udløste” at Martinus fik kosmisk bevidsthed.

Manuskriptet er overordentligt betydningsfuldt, idet Lars Nibelvang i mange år forud havde studeret mange religioner og trosretninger og derfor havde overordentligt gode forudsætninger for at forstå, hvad der skete med Martinus under dennes spontane udvikling.

Nibelvang skriver selv i ”Forordet”:

”Det bliver altsaa denne Bogs Opgave, at skildre en saa særegen Begavelse. Som hans første Elev, fortrolige Ven og næsten daglige Omgangsfælle gennem en lang Række Trængselsaar, blev jeg klar over, at jeg var stillet Ansigt til Ansigt med en saa usædvanlig Personlighed, at jeg maatte gøre nogle Uddrag og Optegnelser af vore mange Enerumssamtaler, for ved Hjælp af disse og øvrige personlige Indtryk, at tegne et saa objektivt Billede af Vedkommende, som mine begrænsede Evner kunde tillade.”

Længere fremme i teksten skriver Nibelvang:

”Da Erfaringerne for længst har vist mig, at ingen kan blive længere bevidst i en stor Sandhed end til det Punkt, som deres eget Erfaringsmateriale har afgrænset, er jeg mig selvfølgelig bevidst, at mange stærkt afvigende Meninger vil komme til at gøre sig gældende, men jeg haaber, at man vil se paa min Fremstilling som et Udslag af det Erfaringsmateriale, der er indsamlet af en Vandrer paa Vejen, og møde den i en Aand, der er modtagelig for indre Drøftelse.

Det er muligt at det hovedsageligt vil falde i de kommende Generationers Lod fuldt ud at vurdere og værdsætte en Martinus

Arbejde for Menneskene; følgelig vil mine Optegnelser og Synsmaader, der er en Frugt af et særegent Livs særegne Erfaringer, ogsaa først da faa relativ tilsvarende Værdsættelse, som den første, den nærmeste, og med Skribenten af "LIVETS BOG" mest indlevede Hovedkilde."

Disse udsagn er værd at have i erindring når man læser Nibelvangs skildring.

Manuskriptet har aldrig været offentliggjort, antagelig fordi Martinus i begyndelsen ønskede at forblive i relativ ubemærkethed. Denne holdning havde Martinus i alle de første år, indtil han fik skrevet første bind af Livets Bog. Når man læser Nibelvangs manuskript er det også indlysende, at det var bedst at det ikke kom til offentlighedens kendskab på dette meget tidlige tidspunkt, da det indeholder synspunkter og oplysninger, der ikke ville kunne forstås af en videre kreds af mennesker på dette tidspunkt.

Nu hvor vi kan studere hele Martinus livsværk er det en anden sag. Nu giver det et overordentligt smukt og følsomt førstehåndsindtryk af det der skete med Martinus, set gennem en overordentlig kærlig og åndelig højt udviklet personbevidsthed. Lars Nibelvang døde den 8. januar 1948, altså på et tidspunkt hvor han stadig, og sikkert med rette, følte at tiden endnu ikke var moden til en offentliggørelse. Dette er uden tvivl årsagen til at det aldrig er blevet trykt.

Jeg har fundet manuskriptet så betydningsfuldt, at jeg ikke vil nøjes med at indføre udpluk af dette i min tekst, hvor sådanne ville være relevant, men i dette appendiks A give læseren teksten i sin fulde ordlyd til læserens egen bedømmelse. Jeg har derfor kun henvist til dette appendiks A hvor der i teksten var brug for supplerende oplysninger som kunne findes i dette manuskript.

Manuskriptet indeholder følgende afsnit:

Side 1 "Forord!"
 side 4 "Indledning!"
 side 12 "Mit første Møde med Martinus!"
 side 19 "Vort indre Møde!"
 side 23 "Lysglimt fra en bedre Verden"
 side 35 "Fortsatte Iagttagelser og Refleksioner"
 side 45 "Der falder et Slør fra mine Øjne!"
 side 53 "Paa Vej til Erkendelse!"
 side 68 "Glimt af en Lærer i Verdensformat!"
 side 77 "Under Fattigdommens Svøbe!"
 side 86 "Vor Stilling til Ordenen "Stjernen i Øst!"

Det skal bemærkes, at sidetallene angiver siderne i det originale manuskript, ikke i gengivelsen her i bogen. Manuskriptet var på 99 sider.

Det sidste afsnit i manuskriptet med overskriften: "Vor Stilling til Ordenen "Stjernen i Øst!" omhandler Nibelvangs syn på Teosofien og dens ledere.

Heri får vi forklaringen på, hvorfor Martinus og Lars Nibelvang netop skrev et brev til disse ledere, et tiltag som jeg netop har undret mig meget over, men når man læser Nibelvangs forklaring er det jo ganske indlysende, at det var relevant at skrive til dem.

Manuskriptet er skrevet på skrivemaskine, og så vidt jeg kan se med eet gennemslag. Gennemslaget har jeg fundet hos Kate Nisdam, som jeg har nævnt foran i bogen.

A.1 - Lars Nibelvang ved sit skrivebord, fotograferet i den periode hvor han var meget sammen med Martinus. - hm

Lars Nibelvang fik aldrig givet sit manuskript en titel, så manuskriptet er herunder gengivet uden titel men i sin fulde længde.

„Dersom I studerer Historien, vil I ogsaa finde, at de smaa Nationer altid har været de Kar, i hvilket Forsynet har gydt sin ædleste Vin for de menneskelige læber.”

Loey George.

Forord !

I en Modsætningernes og Brydningernes Tidsalder, paa Baggrund af Kaos, Stagnation og aandeligt Mørke, udarbejdes et religiøst Standard-Værk, som gennem Tekst og Symboler tilsigter intet mindre end en Afsløring af VERDENSALTETS Principper og Love.

Den 11 Juli 1932 udkom første indledende Bind til den Bøgernes Bog, som principielt adskiller sig fra de fleste Bøger; Bogen, der af følgende Grunde synes mig uden Sidestykke.

1.) Fordi ”LIVETS BOG” udelukkende beskæftiger sig med Aanden i alle Ting, fra saa ophøjet et Synspunkt, at den lige som Solen kan varme og berige os alle og dog efterlade frit Spillerum og Virkefelt for alle relative Tanke-systemers nærværende og kommende Specialister.

2.) Fordi den skænker os den højere guddommelige Visdom, som ene og alene neutraliserer fremtidig Misbrug af vort stærkt fremskredne tekniske viden, og ikke en forøget Kendskab til Naturens hemmelige Kræfter - hvad der kun vilde virke som tveæggede Knive blandt Børn.

3.) Fordi ”LIVETS BOG” staar som et uafviseligt Vidnesbyrd for, at et menneskeligt Væsen med behørig Udvikling kan hæve sin Aand til det kosmiske Plan og gennem Selvsyn aflæse Love og Principper, som ligger hinsides Universiteternes mentale Rækkevidde - et Bevidsthedsniveau, hvor Bøger er lige saa overflødige, som en Brønd i et oversvømmet Landskab, som Sri Ramakrishna saa træffende sagde.

Til en saa dristig Paastand, som ganske vist bekræftes af Historiens Mystikere, men spotter Intellectets Erfaringer, vil Læseren øjeblikkelig rette det Spørgsmaal: Hvor findes den Mand, som kan bevise, at Skribenten af ”LIVETS BOG” gik til sit Arbejde, som en ubelæst Mand?

Mit Svar maa blive: Han findes her! I Aaret 1921 kom Martinus til mig, som en aldeles ukyndig Mand i teoretisk Okkultisme; men blot nogle faa Uger efter sin aandelige Indvielse, sad han inde med en Viden, der langt overtrufede min egen, til Trods for, at jeg havde tilbragt en lille Menneskealder med Studier over Øster- og vesterlandske Systemer.

Det bliver altsaa denne Bogs Opgave, at skildre en saa særegen Begavelse. Som hans første Elev, fortrolige Ven og næsten daglige Omgangsfælle gennem en lang Rakke Trængselsaar, blev jeg klar over, at jeg var stillet Ansigt til Ansigt med en saa usædvanlig Personlighed, at jeg maatte gøre nogle Uddrag og Optegnelser af vore mange Enerumssamtaler, for ved Hjælp af disse og øvrige personlige Indtryk, at tegne et saa objektivt Billede af Vedkommende, som mine begrænsede Evner kunde tillade. Jeg ser mig selvfølgelig ikke i Stand til at beskrive en Bevidsthedstilstand, som de forskellige Øster- og vesterlandske Systemer har betegnet ved saa forskellige navne som: ”Den hellige Aands Daab”: Den to Gange fødte. Brahmisk splendor. Muki. Samadhi. Moksa. Nirvana Kosmisk Bevidsthed. Jeg maa indskrænke mig til at henvise eventuelt

interesserede Læsere til "Cosmic Consciousness" af Ali Normad, og "Religiøse Erfaringer" af Prof. James.

Da denne Lærer - set fra. mit Synspunkt - ydermere er nøje knyttet til den Tankeatmosfære, som Jordens kollektive Krise har affødt, har jeg endvidere set mig nødsaget til at indskyde et indledende Kapitel "Tidens Tegn" der vil antyde et lille Brudstykke af det aandelige Mørke, som i Overensstemmelse med "Polariseringsprincipet" har dannet Baggrunden for en ny Kulturs Morgenrøde.

Da Erfaringerne for længst har vist mig, at ingen kan blive længere bevidst i en stor Sandhed end til det Punkt, som deres eget Erfaringsmateriale har afgrænset, er jeg mig selvfølgelig bevidst, at mange stærkt afvigende Meninger vil komme til at gøre sig gældende, men jeg haaber, at man vil se paa min Fremstilling, som et Udslag af det Erfaringsmateriale, der er indsamlet af en Vandrer paa Vejen, og møde den i en Aand, der er modtagelig for indre Drøftelse.

Det er muligt at det hovedsageligt vil falde i de kommende Generationers Lod fuldt ud at vurdere og værdsætte en Martinus Arbejde for Menneskene; følgelig vil mine Optegnelser og Synsmaader, der er en Frugt af et særegent Livs særegne Erfaringer, ogsaa først da faa relativ tilsvarende Værdsættelse, som den første, den nærmeste, og med Skribenten af "LIVETS BOG" mest indlevede Hovedkilde.

Forfatteren.

Indledning!

Tidens Tegn. (Mørke og Længsel.)

Det sidste Aarhundrede har beriget Menneskeheden med en stor Viden paa Teknikkens og Videnskabens Omraade. „Vi har bl.a. bundet Lynet og givet Dragen Vinger“, som Victor Hugo saa malende skrev. Kort sagt, det er lykkedes de Største af vor Samtid, at bringe de fleste af Jules Vernes dristigste Drømme ind i det fulde Dagslys. Ja, de nyeste Eksperimenter med Atomer og Elektroner aabner os endog et Udsyn, der spotter enhver Profeti om vor Klodes fremtidige Udviklingsmuligheder.

Men hvorfor følger Lykken ikke Fremskridtet?

Hvorfor har de mange tekniske Forbedringer bl.a. haft til Følge, at Totalsummen af alle menneskelige Lidelser er bleven forøget til det ufattelige?

Hvis vor Civilisationsform har været et Vidnesbyrd om en logisk, trænet og videnskabeligt uddannet Intelligens Rækkevidde, staar til Gengæld denne Civilisations moralske og fysiske Sammenbrud, som et Vidnesbyrd om vort Følelseslivs Afstumpethed og sjælelige Forkrøbling.

Mon den egentlige Forklaring, ja, den simple i Længden uafviselige Sandhed, ikke skulde være den, at vi trods alt har tabt den vigtigste Trumf i vort Skæbnespil; med andre Ord, at Menneskene under deres gigantiske (for øvrigt prisværdige) Kamp for at fravryste Naturen dens fysiske Hemmeligheder, har glemt at rette Opmærksomheden paa at komme i Kontakt med den store BEVIDSTHED, der lader sin Sol skinne saavel for Forbryder som helgen?

Jeg ved det! Navnet GUD har ikke været hverken populært eller aktuelt under Intelligensens Blomstringsperiode. Med Iltogsfart har Menneskene kørt gennem Livet, de flygtende Milepæle og fortryllende Landskaber har fanget deres Blik saa ivrigt ind, at de ikke alene glemmer Hensigten med deres Liv, men endog Maalet for deres Rejse. Ja, undertiden vover vi endog at benægte Eksistensen af hint store LIV, hvoraf vi selv er en Del, og vi gør det oven i Købet ud fra en lignende Logik, som om man kunde tænke sig, at en Istap var udstyret med Intelligens og fandt paa at benægte, at selve Vandet var til.

Men det gaar nu engang ikke an, at udvikle vor Hjerne, paa Hjertets Bekostning. Hvis Menneskene skal haabe paa at finde tilbage til Fred, Harmoni og Lykke, maa Kærlighedens Lære atter indtage den Plads, som Egenkærligheden gennem Tiderne har fravristet den.

Intelligensen, der har høstet saa store Triumfer, og gjort saa mange glimrende Erobringer, er omsider stivnet i saa stor Selvforgudelse, at den har gjort "Præstens have" til hele Verden og forglemt, at den, hvor stor den end synes at være, kun danner et beskedent Aspekt i Menneskets syvfoldige Natur.

Allerede ved Opvæksten til Menneskets Intuitionsprincip, møder man den ægte skabende Evne, vi kalder Geni. En Evne, der baade kvalitativt og kvantitativt staar umaadeligt højt over Intelligensens Kombinationsmaader. Men det er dog først naar Menneskets Bevidsthed strejfer det kosmiske Plan, at det bliver sig sit Slægtskab med den indre GUD bevidst. Fra denne Sjælshøjde, har

Verdenslærerne hver især, med Selvindlevelsens Autoritet, udslynget den universelle Bevidstheds store Budskab til Menneskene: "Du skal elske din GUD over alle Ting, og din Næste som dig selv!" Og enhver, som senere er vokset saa højt, at de kunde begynde at modtage de første Glimt af dette Lys, fra en Plotinus, Platon og Paulus, til en Whitman, Emerson og Tennyson, har alle som een bekræftet denne Sandhed, som Universets inderste Grundtone og alle Loves Essens.

Men efterhaanden som disse magtfulde Budbringere gik bort fra den Race, eller den Tidsalder, de kom for at befrugte, blev deres Lys mere og mere fordunklet af den gryende Intelligens' spekulative Fortolkninger. Kærlighedens rene, selvforglemmende Flamme blev byttet om med Egenkærlighedens lille, stinkende Tællepraas. -

Fra disse to *principielt forskellige* Synspunkter fik vor Civilisation sine Forskrifter.

Fra det kosmiske Plan eller maaske rettere Bevidsthedsniveau lød det varme, altfavnende Budskab: "Du skal elske din Næste, som dig selv og gøre mod andre, hvad du vil, at andre skal gøre mod dig!" - Men Intelligensen stillede efterhaanden den guddommelige Sandhed paa Hovedet og valgte sig et Motto, som stod nærmere i Pagt med dens egoistiske Interesser og lilleputteagtige Synsmaader, og det kom sluttelig til at hedde: "Hjælp dig selv; thi enhver er sig selv nærmest!"

Og Verden valgte det sidste!

Med denne store Usandhed paa Læben løb Egenkærligheden - der er en Broder til Uretfærdigheden - fra Land til Land, og fra Hjem til Hjem, og saaede Mistænksomhedens, Misundelsens, Begærlighedens og Snæversynets Sæd i alle modtagelige Hjerner. Aarhundrede efter Aarhundrede løb klassehadets, Nationalhadets, og Racehadets Tankebølger fra Hjerne til Hjerne, indtil sluttelig Atmosfæren dirrede under det Højtryk, som lod os ane det kommende Uvejr.

Endelig indtraf det psykologiske Øjeblik, hvor det hele løb ud i det store Drama "1914 - 1918." Som et mægtigt, flammende, irgrønt Lyn slog det kollektive Had ud og tændte Verden i en Brand, der først synes at skulle kulminere i Verdenstragedien 1939 - ?

Ved Hjælp af Videnskabens mest raffinerede, tekniske Hjælpemidler piner og martrer man Livet af hverandre, til hele vor "Civilisation" styrter

sammen og opløser sig i et Heksebaal, vi alle hver især, har været med til at bære Brænde til - bevidst eller ubevidst.

Mørket, det store aandelige Mørke ruger over Jorden! Men er det ikke netop denne fysiske og sjælelige Lidelse og denne skrigende Tomhed, som skal lære os at se det store: "Du er vejet og fundet for let!" som staar skrevet for Mekanikkens og Dogmatikkens sjælløse Tidsalder, med dens mange forbenede Systemer?

Man kan kæmpe sig gennem Stoffets eller Emnets utallige Kombinationer, til Hjernen løber svimmel og hed - men desværre, Hjertet synes at fryse. Man ligefrem tvinges til at føle, at Aanden under Intelligensens Dissektion af Stoffet er flygtet og har overladt det til Forstanden at famle om - Liget. Og naar man saa betænker hvilken hukommelse og Skelneevne der skal til, hvis disse talrige, Indviklede filosofiske Systemer skal blive andet eller mere for En, end Maden i en overspist Mave, og hvor lille en Betydning de som Følge deraf maa have for de "fattige i Aanden"; som dog først og fremmest har Ret til at skribe paa aandelig Føde, ja, da tvinges man til at indrømme, at man midt i Intelligensens lovpriste Tidsalder, lever i en aandelig Stenalder, hvor Ideerne kvæles i Fortolkninger og Sjælene sultes med - Ord.

Kirken har forlængst tabt sin Magt over Hjerterne. Ikke saaledes at forstaa, at Menneskeheden religiøse Trang er ved at ebbe ud, tværtimod, der er for Tiden en aandelig Opblussen og Længsel efter Lys, som Verden næppe har set Magen til. Man kan da heller ikke vedblivende forlange, at Menneskeheden skal klynge sig til en Religionsopfattelse og Fortolkningsmaade, der har været tilpasset en svunden Tidsalder. Menneskeheden har begyndt at forstaa, at enhver Sekt, Tro eller Aandsretning har haft eller har sin specielle, tidsbegrænsede Mission blandt forskelligt aandeligt udviklede Mennesker. Med andre Ord, at det guddommelige Lys maa tilpasses efter de forskellige Øjne som ser.

Er der f. Eks. noget Nutidsmenneske, som tror, at man vil kunne inspirere og opløfte en Hottentot, en Einstein og en Niels Bohr med en og samme Fortolkning af GUD?

Den hvide Race er - trods dens frygtelige Fejlgreb og Sidespring fra den lige guddommelige Vej - for stedse vokset over den barnlige, gammeltestamentlige Forestilling om den menneskelignende hævnende eller angrende GUD,

som undertiden (ganske vist i de gode gamle Tider) færdes blandt sine "Udvalgte".

Det er kun i Menneskets saavel som i Racens Barndomsperiode, man kan skræmme det til at være artigt ved Trusselen om, at den "fæle sorte Mand" skal tage det eller dem. Efterhaanden som de vokser til, bliver der kun et Forstaaelsens Smil tilovers for det gamle hidtil saa virkningsfulde Skræmmebillede - og baade "Narresut og Bussemand" maa finde sig i at dele Skæbne med de øvrige Svøbelsesgenstande, som hører den fysiske saavel som den mentale Hjælpeløshedperiode til. De mange Dogmer, der som kunstigt belivede Gengangere, har spøget i vor Races Midnatsperiode, maa følges til Hvile for stedse, de har ikke retfærdiggjort sig hverken for Intelligensen eller Menneskets højeste Erkendelsesprincipper. Ja, de ligger endog i direkte Strid med de Kendsgjerninger, som Naturen (GUDS eneste selvskrevne Bibel) næsten daglig opruller for vore Øjne.

Halve Sandheder kan dog være farligere end hele Usandheder. Majoriteten har kastet Frygten paa Døren, men tabt Religionernes Sjæl. Er det da saa underligt, at Tøjlesløsheden har grebet sin Chance, og, at det nittende Aarhundrede maatte indlede den Materialisme og Selvskhed, der i det tyvende Aarhundrede forvandler vor Verden til Kaos?

Hvis verden skal frelses fra denne Galskab, kan det umuligt ske ved Hjælp af et Fortidens Ekko, der saa længe har været Genstand for Menneskehedens mentale Drøvtygning; det maa ske ved Hjælp af en hel ny Verdensopfattelse, der har sin Rod i vor egen videnskabeligt anlagte Tidsalders *Erfaringsmateriales Forlængelseslinier*. Der maa fødes nye Ideer og afstikkes nye Veje.

Og netop nu er det psykologiske Øjeblik inde, hvor den aandelige Jordbund begynder at modnes til at modtage sin nye Lysbringer, forberedt som den er gennem fysisk og sjælelig Lidelse.

Allerede i "Bagahvad Ghita" hentydes der til de Tilstande, som betinger Genfødselen af en stor aandelig Lærer. Og netop nu genfinder vi nogle af de forud beskrevne Tilstande, som absolut maa kræve Nærværelsen af store Skikkelser, der kan lede Menneskene ud af det Kaos, de selv har skabt. Inden for den teosofiske Bevægelse havde man jo længe ventet en aandelig Reformator, der ifølge den gamle okkulte Lære skulde komme nogenlunde samtidig med en stor Organisator.

Denne Længsel var dog ingenlunde begrænset til en enkelt religiøs betonet Bevægelse. Tværtimod!

Den syntes at ligge i luften. Fra Norge, Rusland, fra Tyskland, Indien, Amerika, lød de samme profetiske Varsler. Men naturligvis har denne fælles Ide om en kommende Lærer krystalliseret sig i Menneskenes Hjerter paa højst forskellig Maade og taget Form i Overensstemmelse med deres forskellige Teorier og Gisninger angaaende Individualiteten og Navnet paa den med kosmisk Bevidsthed udstyrede Lærer, man haabede at møde i den nærmeste Fremtid.

En af Ideens genialeste Banebrydere var dog sikkert afdøde Dr. Annie Besant. Hvor dybt et Indtryk hendes to mærkelige Bøger: "Den nærmeste fremtid" og "Kristi Genkomst" har efterladt paa beslægtede Sjæle, kan man gøre sig Begreb om, naar man hører, at der allerede den 11 Januar 1911, blev stiftet en Forening i Benares, med det Formaal for Øje, at forberede den offentlige Mening paa at møde den kommende Lærer med Tolerance og om muligt at skabe en velvillig og ærbødig Stemning.

Denne Forening "Stjernen i Øst" blev allerede det skæbnesvangre Aar 1914, repræsenteret i 36 forskellige Nationer.

Og Formaalet med denne Orden, hvis Propagandaarbejde har strakt sig over hele Jorden, syntes at have været dette, at forene alle Mennesker i den Tro, at en stor aandelig Lærer snart skulde komme til Jorden for at hjælpe Menneskene. Hvad der dog særlig bør fremhæves var, at denne Ordens Tolerance skulde være saa omfattende, at der ikke skulde spørges hverken om Race eller Religion. Alt hvad der blev forlangt var, at man for at blive Medlem maatte tiltræde dens seks Grundsætninger. Blandt disse seks Grundsætninger lød den sjette saaledes:

„Vi betragter det som en særlig Pligt, at søge, erkende og ære Storhed og Højhed i hvem, den end maatte vise sig, og at bestræbe os for efter Evne at samarbejde med den, som staar over os i aandelig Henseende.“

Naar jeg blandt denne Ordens Grundsætninger, en Orden, som for øvrigt ikke findes den Dag i Dag, (men som dog eksisterede længe nok til at efterlade os nogle tankevækkende Eksempler) kun har fremhævet den sjette og sidste er det fordi den af Grunde som vi senere skal se, blev den vanskeligste at overholde, da Dagen kom, hvor den skulde bestaa sin Prøve.

Men hvad der stod for den almindelige kollektive Bevidsthed i en dunkel nebuloøagtig

Taage, havde dog forlængst taget klar og afgrænset Form hos en af Datidens ypperste Tænkere. Den intellektuelle Gigant Emerson, som aldrig skulde opnaa den Glæde, at se sit saa skønt formulerede Haab gaa i Opfyldelse paa dette Plan, skrev følgende: „Naar skal den Røst, der forkyndte den højeste Skønhed til Østens Folk, Røsten, som Hebræerne lyttede til i Henrykkelse, og som gennem en Hebræers Mund udtalte Ord, der til alle Tider vil være Orakelsprog - naar skal denne Røst ogsaa tale til Vestens Nationer? Hebræernes og Grækernes Skrifter indeholder udødelige Sætninger - Tanker, som har været Brød for Millioner. Men de fattes episk Sammenhæng; de viser sig ikke som samlede Tankerækker for Intelligensen. Jeg spejder derfor efter den ny Lærer, som formaar at overskue hine straalende Love saaledes, at han kan afsløre dem for os som en Helhed i deres fuldkomne og afrundede Ynde; som vil vise os verden som Sjælens Spejl, lære os at forstaa, at Tyngdeloven og Loven for Hjertets Renselse er identiske, og at ”du skal” er Videnskab, Skønhed og Glæde.”

Som man ser indeholder denne skarpsindige Profeti nogle krav, hvis Indfrielse ligger langt hinsides de Evolutionsplaner, selv de højeste og ypperste af vor egen Race har naaet.

En saadan Lærer maatte forlængst have passeret Grænsen for de Muligheder, der kan opnaas gennem almindelig Kundskab og Træning. Han maatte komme med en hel ny Verdensafsløring og ikke som en Eftersnakker eller Fortolker af moderne men magtesløse Religioner, Filosofier og Systemer, eller som en plump Imitator af Fortidens Store. Han maatte komme med en klar og tydelig Tale fra de Plan, hvorfra Fortidens Store kun har efterladt de dunkle vink, som desværre senere som oftest har faaet en aldeles misvisende menneskelig Fortolkning. Han maatte bringe os sine originale Rodtanker, som en Frugt af sin egen individuelle Bevidstheds udtømmelige Dybder - han maatte sprænge det Slør, som hviler over en Kapila og Buddhas viden, ved at paavise os den makrokosmiske saavel som den mikrokosmiske ENHED i ALTET. Med andre Ord, han maa vise os Grundprincippet i ALTET paa en saadan Made, at alle Brøker gaar op i ENHEDEN - hin forhen kun antydede ideelle esoteriske Monisme, hvor enhver Ting er alle Ting, hvor Balance ikke skal komme, men hvor Balance evigt har været. Ja, fra et endnu dybere Synspunkt set: Kærlighedscircelen komplet.

Paa Evnen til at rydde de mange mentale Labyrinter og Faldgruber, der spærrer vor Udviklings veje, og paa Antydning af de Ting, vore Sanssevner skal vokse op til at sysle med i de kommende Aarhundreder, vil man kunne kende den nye Leder. Ikke paa Navnet, men paa det Udviklingstrin, ingen kan skjule og paa Manifestationsevnerens Originalitet og Omfang, skal man kende den ventede Udsending.

Den, der skilter med Individualiteten af en af Fortidens Store; men som ikke kan bringe disse en sjælelig og lemlæstet Tidsalders hemmeligste Længsler ind i et straalende Dagslys, maa, hvad enten han kalder sig den eller hin - finde sig i at modtage Fremtidens Dom i de historiske Ord: ”Mene, mene, Tekel, Upharsin!”

Mit første Møde med Martinus !

I Begyndelsen af Februar havde jeg en Samtale med en god Ven, og han fortalte mig bl.a. , at der ude paa ”Enighedens” Kontor, hvor han havde sin Tjeneste, fandtes en ung Mand, som havde en ligefrem paafaldende Evne til at virke forædlende paa enhver, der kom inden for hans Atmosfære.

- Er han religiøs? spurgte jeg let henkastet.

- Det ved man ikke, lød det meget betegnende Svar. Han har aldrig talt et Ord om Religion til nogen af os eller ytret Kritik af vor Opførsel. Hans Personlighed er blot saadan, at den virker beroligende og formildende paa os alle.

Spørgsmaalet blev saa ikke nærmere berørt den Dag, da vi blev afbrudt i vor Samtale. Men nogle Dage senere kom den samme Ven og rettede den Forespørgsel til mig, om ikke den unge Mand maatte faa Lov til at aflægge mig et Besøg; han vilde saa gerne spørge mig til Raads angaaende Valget af nogle okkulte Bøger. Jeg bad selvfølgelig Vedkommende om at overbringe min Hilsen i Forbindelse med den Besked, at det skulde være mig kært at modtage ham i mit Hjem paa hvilken som helst Dag og Tid, det maatte være ham belejligt.

En Dag i Februar, jeg tror det var den 21, modtog jeg ogsaa Besøg af en ung Mand, med kraftige, rolige Træk, og han præsenterede sig under Navnet Martinus Thomsen. Da vi havde talt

lidt sammen, førte han netop paa Tale, at han havde meget stærke okkulte Interesser, og mente sig i Besiddelse af visse spirituelle Anlæg. Jeg ser endnu for mig, hvor uendelig beskeden han optraadte, og jeg lagde navnlig Mærke til hans dybe, skønne Øjne og blide Stemme.

For at prøve hans indre Holdning, opgav jeg ham Titlen paa nogle Bøger, der gav Anvisning paa, hvorledes man udvikler psykiske Evner.

- ”De kan jo lettere udnytte saadanne Evner økonomisk, naar De kender de Regler, De skal arbejde efter!” tilføjede jeg.

I samme Øjeblik fæstede han sine mærkelige Øjne paa mig med saa intensiv Kraft, at jeg maatte slaa mine egne ned.

- ”Jeg ønsker ikke Kundskab, for at kunne tjene mig selv, men for at kunne tjene Menneskeheden!” lød Svaret uden Tøven,

- Her havde jeg det Trylleord, som jeg skulde bruge for at stille mine egne Erfaringer og Hjælpemidler til hans Raadighed. Og saa fortsatte jeg med at fortælle om Indiens Aartusinder gamle kultur, om dens urgamle Visdomslære, og endvidere hvorledes denne Lære under Navn af ”Teosofi” efterhaanden ogsaa i en nyere og mere tidstilpasset Form, var bleven indpodet vor egen vesterlandske Befolkning.

Han sad ganske stille og hørte efter. Pludselig udbrød han: „Sig mig, lærer Teosofien Menneskene at bede til GUD, for jeg har saa tit gjort den Erfaring, at Menneskene ikke knytter Forbindelse nok med GUD;” og med den mærkeligste Forundring i sine Øjne, fortsatte han - ”jeg forstaar ikke, at Menneskene tør være til uden at bede!”

Som Svar paa dette Spørgsmaal fortalte jeg han endvidere, at Teosofiens sande Aand ogsaa animerer Mennesket til at bede til GUD, da den lærer om Bønnens lovbundne Virkninger. Dette berolige ham øjensynlig noget. Saa fortalte han, at han ansaa sig for meget ubelæst, han havde aldrig haft Lejlighed til at læse noget udover en Rejsebeskrivelse og en stor Danmarkshistorie.

Saa viste jeg ham mine egne Bøger, og jeg husker, at jeg samtidigt bemærkede: Havde De opsøgt mig for nogle Aar tilbage angaaende okkulte Emner, skulde jeg sikkert have henvist Dem til forskellige Værker, af saavel Øster- som vesterlandske Skribenter; men nu ved jeg, at jeg ingenting ved, og, at man aldrig kan stille sin Sjæls Hunger med de Kundskaber, man kan tilegne sig gennem Bøger. I Øjeblikket føler jeg mig, som en

meget aandelig fattig Mand. Det eneste Raad, jeg mener at kunne forsvare at give Dem med paa Vejen, er den sidste store Lærer Bhagavan Ramakrishnas Ord: ”Fæst din Tanke fast paa Gud, og alt skal blive vel med dig!”

Inden han forlod mig, laante jeg ham et Par smaa Bøger med hjem; jeg tror det var ”Bhagava Gita” og ”Ved Mesterens Fødder”. Og saa gav jeg ham Anvisning paa de mest elementære Regler for Meditation; fordi jeg følte, at jeg stod over for en meget fremskreden Personlighed, som muligt i en nær Fremtid vilde opnaa alt, hvad jeg forgæves havde søgt i en lang Aarrække. - Ja, hvem vidste, maaske vilde han opnaa at blive en eller anden okkult Mesters Elev. Jeg vidste naturligvis ikke noget bestemt; men jeg havde en levende Følelse af, at han paa en eller anden Maade vilde komme til at betyde uendelig meget for min egen fremtidige Udvikling. Og jeg husker saa tydeligt, at da vi tog Afsked med hinanden, udbrød jeg: ”I Dag har jeg været Lærer for Dem, men jeg føler, at vi to snart vil komme til at bytte Roller!”

Og da jeg blev ene, følte jeg mig gennemstrømmet af den mest intensive Taknemmelighedsfølelse mod GUD; fordi han havde fundet mig værdig til at give denne store Bevidsthed de første Vink paa dens okkulte Løbebane.

Nogle Dage efter modtog jeg hans næste Besøg, han var meget nervøs og fortalte om nogle mærkelige Oplevelser, han havde haft efter at vi sidst var sammen. Bl.a. fortalte han, at han næppe havde faaet lagt et Klæde over Øjnene og gjort sit første Forsøg med Meditation, før han blev omgivet af et saa straalende Lys, at han i sin Nervøsitet rev Bindet fra Øjnene. Paa et senere Tidspunkt havde han dog forsøgt igen, og nu fortalte han mig om sit Livs største og mest gennemgribende Oplevelse. En stor, straalende Skikkelse havde nærmet sig; den gik lige imod ham, og den var omgivet af saa blændende et Lys, at han ikke turde se den op i Ansigtet, ud fra dens Aura straaledede et Hav af Stjernegnister, der havde en vis Lighed med Gnisterne fra de Stjerneskastere, man anvender til Juletræ. Denne Skikkelse gik tilsyneladende lige ind i ham, og han saa, at dens Lys straaledede saa langt ud over Verden, at han kunde se de Bjerge og Dale, der laa langt ude i Landskabet. Han var naturligvis klar over, at det ikke var de fysiske Landskaber, han saa, og han fortolkede dengang sit Syn saaledes, at det muligt skulde symbolisere, at det aandelige Lys gennem ham skulde komme til at skinne for Verden.

Men hvad der foruroligede ham mest var, at han i Dage havde følt Knitren og Tryk, ja, ligefrem Smerter i Hjernen.

Jeg forsøgte dog at trøste ham med, at jeg havde læst om flere lignende historiske Tilfælde; bl.a. fortalte jeg ham, at Læreren Buddha havde omtalt det store, hvide Lys paa følgende Maade: Det er ikke brændende, det er koldt, som Skinnet fra en Diamant. Jeg trøstede ham ogsaa med, at Aarsagen til de midlertidige Hjernesmerter sandsynligvis skyldtes en Udvidelse af de højere Hjernespiriller (Pyramideceller o.l.) som var under hastig Udvikling. Da vi havde talt sammen et Par Timer, gik han meget beroliget hjem.

. . . Ved vort næste Møde var han allerede en helt anden. Han var næppe kommen inden for Døren, før han vendte sig mod mig med de Ord: "Du havde Ret, den Dag, du gættede paa, at vi to snart skulde bytte Roller. For Fremtiden er jeg den Lærer, GUD har givet dig!" Og fra den Dag levede vi i saa nært aandeligt Slægtskab, som der kun kunde være Tale om mellem Lærer og Elev.

Men til Trods for, at hele hans Atmosfære aandede Tillid og Fred, skylder jeg dog Sandheden at sige, at jeg i lange Tider modtog hans originale Ræsonnementer og Læresætninger med en indre prøvende, ja, næsten mistænkelig Holdning.

Jeg havde gaaet i en haard Skole og set saa mange Prøver fra Falskhedens og Snuhedens Regioner, baade i den fysiske og psykiske Verden, det var derfor ikke saa underligt, om Mistænksomheden efterhaanden var kommet til at stikke mig dybt i Blodet. Jeg kendte ikke alene teoretisk *Suggestionens Magt*, Betingelser og Begrænsninger; jeg havde oplevet saa mange talende Eksempler paa, hvorledes intellektuelt højt udviklede Mennesker efterhaanden havde ladet sig svinge ind i en næsten drømmeagtig, kritikløs Fanatisme. Og netop her var dobbelt Grund til at være paa Vagt mod en Bevidsthed, der var saa magtfuld og levende, at den ligefrem efterlod sig en omskabende Indflydelse paa sine Omgivelser.

Derfor mødte jeg fra den første Dag alle hans Tanker med en vis Reservation og indre mental Analyse; de maatte ligefrem staa skoleret og lade sig eksaminere af mine egne indre Forestillinger, der stod som personificerede Repræsentanter, dels for egne Erfaringer og dels for teoretiske Kundskaber erhvervede fra øster- og vesterlandske Systemer. Skønt jeg for længst mente at have gennemskuet de tillærte Kundskabers Rækkevidde, var jeg dog ikke blind for, at en saadan mental Ballast, navnlig

i min Situation, var langt at foretrække for blind tro eller ren og skær Uvidenhed paa de paagældende Felter. Mit Hjerte skulde ikke have Lov til at løbe af med min Forstand. Enhver Form for Viden, ethvert Middel, som laa inden for min Bevidstheds Rækkevidde, skulde blive udnyttet til det yderste i denne hemmelige Analyse. Var han en ny guddommelig Udsending, skulde han nok lig Guldet glide lige saa straalende ud af denne Mistænksomhedens Ild, som han var gledet ind.

Men alt hvad han lærte mig, og alt hvad hans Følelser og Tanker demonstrerede for mig, var ikke alene i Overensstemmelse med - men endog en Uddybelse af de højeste hidtil kendte Forskrifter.

Man forstaar derfor, at det efterhaanden blev mig en ligefrem aandelig Nydelse at iagttage, hvorledes denne Lærers nye Synsmaader smeltede mine egne Argumenter om og drog mine foregaaende Synspunkter op i et højere altomfavnende Lys.

At han selv forlængst havde gennemskuet min mistænksomme Holdning, og var sig sin Bevidstheds skabende Magt bevidst, fik jeg Bevis for gennem følgende Udtalelse, han en Dag kom med: "Husk altid paa, at jeg skruer min Tanke saa meget ned, at den ikke blænder dig. Jeg kunde rive dig med i en kolossal Hast; men det vilde være mod de guddommelige Love for Vækst. Du skal vokse roligt og sikkert, harmonisk og smukt. Der er Balance i Tingene! GUD lader ikke en Sol komme vor Jord saa nær, at den brænder alle hans Skabninger op. Jeg holder dig paa lignende Afstand. Du skal nemlig ikke være under stærkere Indflydelse af min Aand, end din egen Bevidsthed kan analysere hvert eneste Skridt, du vandrer paa Vejen, og du skal have din fulde Frihed til at vende tilbage til dine egne Meninger og Synsmaader, hvis du finder dem bedre, end det, du lærer af mig."

Lykkelig den, der møder en saadan Lærer, og lykkelig den, der er i Stand til at indleve sig i det Gudsbegreb, han senere har skænket Verden! - Tænk om Religionerne gennem Tiderne var bleven forkyndt i deres Stifteres blide og frihedselskende Aand; saa havde Inkquisitionen i dens talløse Forklædninger aldrig vist sit hæslige Ansigt - men saa havde Menneskene jo heller ikke haft den Modsætningernes Baggrund som viser, hvad Frihed og Tolerance betyder.

Under den gamle Pagts Love, havde Hævnfølelsen dikteret Menneskeheden sit: "Øje for Øje og Tand for Tand" og gennem Aarhundreder havde den kollektive Verdensbevidsthed været

behersket af Hævnens Ide, da der opstod en Mand, som lærte Menneskene at afbøde et Slag paa den ene Kind ved at vende den anden til.

Sig mig om De tror, at Ekkoet fra denne gigantiske Sjæl (Martinus) (som paa Baggrund af sin Tidsalders Tænke- og Følemaade maatte tage sig ud som en vanvittig Sværmer) vilde have naaet Deres Øre i det tyvende Aarhundrede; hvis ikke hans Lære gennem et helt Liv, fra Vugge til Grav, var bleven demonstreret med Eksemplets betagende Magt? Gennem Eksemplet opnaar Mennesket i dybeste Forstand Evnen til at forvandle Vand til Vin.

Og gennem Eksemplet viste denne Lærer mig ogsaa, at man kan komme til den uendelige BEVIDSTHED, Kristus lærte os at kalde FADER, med selv de mindste Bekymringer. Han levede i et saa inderligt og personligt Forhold til sin himmelske FADER, at han ikke kunde foretage sig noget alvorligt, uden at bede om FADERENS Velsignelse.

Hans Mor døde, da han var Barn. Hans jordiske Far havde han aldrig kendt; men følelsen af den guddommelige FADERS Nærværelse i alle Ting, havde han taget med sig ind i det ny Jordeliv, som fundamentalt Grundlag for sin Bevidstheds Udfoldelse. Han elskede alle Ting – ikke fordi hans Skolelærer, Præst, den eller hin Religion, havde lært ham det; men fordi han saa FADEREN i alle Ting, og fordi det var ham et medfødt "Instinkt," der var ham lige saa naturligt, som dette at aande.

Den, man elsker, vil man gerne omgaas meget; derfor maatte han bestandigt henvende sig til sin himmelske FADER gennem Bønnen.

- Jeg maa næsten bede bestandigt for at holde min Bevidsthed upaavirket af det Tryk og de mange forskellige Strømme af Indflydelser, som følger med en Storbys Atmosfære!"

Efter en saa fortrolig Udtalelse, forstaaer man bedre hans forbavsede Udbrud ved vort første Møde; (og Overflødigheden af det Raad, jeg selv gav ham med paa Vejen) „Jeg forstaaer ikke, at Menneskene tør være til uden at bede!"

Om vi, hver især, var os noget mere bevidste i den Tankeatmosfære, som fra alle Sider omgiver os, vilde vi have bedre Betingelse for at forstaa ham. - I Øjeblikket har vi maaske ikke noget mere træffende Svar at give, end det gamle Ord: "Daaren vandrer trygt, hvor Engle tøver med at træde!"

Vort indre Møde !

Man har nu set vort Møde fra den ydre Side, set, at det har samme Tilfældighedens Skær over sig, som saa mange andre Begivenheder, der møder os, og kaster Lys eller Skygge over vor Tilværelse.

Men vi har kun betragtet Kompassets ydre Viser, der findes hemmelige indre Kræfter, som ligger til Grund for disse ydre Viseres bevægelige Stilling. Vi vil derfor vende os mod disse indre Aarsager, som drog den vordende Elev mod den vordende Lærer, og Læreren mod Eleven.

Og dog, hvis jeg skal følge den Ledetraad, som i mit Livs 42 Aar bragte mig Ansigt til Ansigt med ham, som jeg føler vil blive den ganske Verdens Lærer, maa jeg tænke tilbage til min tidligste Barndom og begynde med en Tak til den evige GUD; fordi han var saa naadig, at sende mig ned til Forældre, hvor jeg allerede med Modermælken kunde indsuge fornyet Næring for min religiøse Tendens, ikke mindst fordi, HAN under hele min Opvækst lod Fattigdommens Velsignelse hvile i saa høj Grad over mig, at den tvang mig til at drage Veksler paa Bønnens grænseløse Kraftkilder. Og sidst men ikke mindst; fordi HAN indtil denne Time, gennem alle Livets Omskiftelser, gennem Mørke og Lys, har ladet mig føle sin velsignende og vejledende Haand gennem alle de Vink, som jeg modtog baade fra den synlige og usynlige Verden.

Naar jeg nu fra et af de mange Hvilesteder, som beredes os alle, ser tilbage paa den lange, tornefulde Vej, som var udmaalt et saa hastigt, impulsivt Sind som mit - tvinges jeg virkelig til en delvis Indrømmelse af de Lessingske Ord: „Det er ikke sandt HERRE, at den korteste Vej altid er den nærmeste!"

Jeg ser nu og husker, at Ønsket om at møde den store Lærer kan spores tilbage til min tidligste Ungdom, og at det Ønske allerede den Gang var indbefattet i min Tanke, at jeg maatte blive om end den mindste i det hvide Broderskabs Tjeneste.

Og nu forstaaer jeg, at disse Ønsker - til Tider kun delvis bevidste - alligevel har været stærke nok til at neutralisere alle øvrige Ønsker, ja, endog saa stærke, at de kunde omsmelte og tilpasse mine ydre

Omgivelser for de Opgaver, der var tiltænkt mig.

Det blev ikke en systematisk, akademisk Undervisning, som skulde forberede min Aand til det store Møde. Med en medfødt Kundskabstørst saa brændende, at den allerede som Barn tvang mig til at undersøge enhver Lap Papir, der faldt paa min Vej, arbejdede jeg mig senere gennem saavel Litteraturens som Filosofiens Mesterværker, men vel at mærke, ad egne Veje og efter egne Krav. Og fra mit nuværende Synspunkt ser jeg, at Tiltrækningens underfulde Lov, gennem en hel Række tilsyneladende Tilfældigheder, har kastet mig alle de mest aandsbeslægtede og som Følge deraf ogsaa de mest aandsbefrugtende Værker i Hænderne, og ydermere, i den mest fuldkomne Rækkefølge i Forhold til Sjælens Vækst og Behov,

Jeg føler, at jeg rent erfaringsmæssigt i fuldeste Maal kan tiltræde den store Emersons Ord, naar han siger:

“Aah, tro, saa sandt du lever, at hver en Lyd, som er talt over den runde Verden, og som du bør høre, vil dirre i dit Øre! Hvert Ordsprog, hvert Mundheld, hver Bog, den ejer til Hjælp eller Trøst, vil ufejlbarligt naa frem gennem aabne eller bugtede Gange. Hver Ven, som ikke din eventyrlige Vilje, men det store og ømme Hjerte i dig kræver, skal indeslutte dig i sin Omfavelse. Og det, fordi i dig er alles Hjerte. Der er i Naturen ikke en Dør, ikke en Mur, ikke en Gennemskæring; men eet Blod fører uafbrudt et uendeligt Omløb gennem alle mennesker, lige som Jordklodens Vand er et eneste Hav, og ret beset, dets Tidevand er eet.” –

Underfuld, ja, mysteriøs og sælsom har den været denne Inkarnation, med dens talrige Repetitioner og hastigt skiftende Begivenheder, der stundom har vekslet fra den dybeste Lykkefølelse til den mest raffinerede sjælelige Lidelse. Tung og besværlig denne Sjælens “Løben spidsrod” gennem Fattigdommens, Forklejnensens, Snæversynets, Bagtalelsernes, og Kævleriets Regioner. Men jeg forstaar nu, at alle disse mangefarvede og hastigt skiftende Forhold maatte til, for at slibe Kanter af Sjælen paa en Natur, som min, og ikke mindst for at skabe det Selvindlevelsens Overblik, som skærper Evnen til at *skelne*.

Allerede fra min Ungdom mener jeg at have skimtet lidt af den Aand, som forener de betydeligste øster- og vesterlandske Skribenters Værker, skønt jeg naturligvis ikke var blind for deres næsten principielt forskellige fysiske Iklædninger. Derfor

kunde jeg bl.a. aldrig være Medlem af hverken et eller flere af de okkulte Broderskaber; fordi jeg følte, at den AAND, der har gennemsyret Verden fra en Krishna til en Bhagavan Ramakrishna, var lige saa universel som evig, og at den som følge deraf vilde være rede til at aabne sin Kilde paa ny, til den Tid og paa det Sted, hvor Verdens kollektive Bevidsthed havde DEN mest Behov.

Med dette Udsyn for Øje forsøgte jeg at føle Tidens Puls og holdt mig rede til at tjene.

Efter 12 - 15 Aars Træning, som muligt kun har bragt mig en skærpet Taalmodighed, saa jeg den ene Ven paa Vejen efter den anden falde fra. Der maatte kastes mere og mere Ballast over Bord. Paa en saadan Rejse gælder det om at have saa faa fysiske Ting med som muligt. Den ene Prøvelse indfandt sig efter den anden. Med Bind for Øjnene maatte jeg i mit Livs alvorlige Øjeblikke - og dem har der været mange af - afgøre mit Skæbnevalg udelukkende ud fra min inderste Tilskyndelse. Der er senere kastet Lys over disse Prøvetimer; men jeg maatte træffe mit Valg i et ydre bundløst Mørke, som kun vilde vige i Forhold til Lyset fra inden.

Og nu stod jeg der, trods alt, i det store Mørke. Den sidste trofaste Haand havde forlænget sluppet sit Tag. Ensom i mit inderste væsen, gled jeg ind i den fortvivlede Tilstand, hvor man mættet til Lede af de mange aandsforladte Teorier, Systemer og boglige Lærdomme, hvis Utilstrækkelighed man forlænget har gennemskuet, begynder at spejde efter den Haand, som ifølge ”Bhagava Gita”s guddommelige Løfte, skulde bringe os det næste Led i Kæden. Og jeg blev ikke skuffet!

I en saadan Tilstand, og paa et saadant Tidspunkt blev der banket paa min Dør. -

Det vilde være usmageligt og anmassende at omtale min egen Person i saa mange Ord; hvis det ikke netop var nødvendigt for at vise de indre Tilstande og Tilstedeværelsen af de Tankestoffer, som var den egentlige indre, hemmelige men dog saa naturlige Dragning mellem den kommende Lærer og den vordende Elev.

Jeg har nu løftet Sløret, det Slør, der dækker min egen indre Verden ganske lidt, for at vise, at dette Arbejde ikke er dikteret af en ung, entusiastisk Sværmer; men af en moden og meget prøvet Sjæl, der har maattet betale sit Møde med Lyset, med lidt af den ædle Væske, som omtales i „Lys paa Vejen.”

Lysglimt fra en bedre Verden .

Vi vil nu betragte nogle af den unge Lærers rent menneskelige Sider fra det Tidspunkt, hvor vort første Møde fandt Sted; med andre Ord, fra det Trin i hans Udvikling, hvor han endnu ikke helt havde fuldført sine hastige Fortidsrepetitioner og var bleven fuldt dagsbevidst i sin indre kosmiske Natur.

Man forstaa hvilken guddommelig Visdom, der maa ligge i denne Repetitionslov, naar man alene fra dette Synspunkt kan se, hvor meget lettere det maa blive selv for en stor Sjæl at sætte sig ind i vore fattige og mangelfulde Observationsmaader, naar han selv kom til at begynde det ny Jordliv med at gennemløbe vore Synspunkter og vore Synsmaader, inden han gled ind i sit eget Udviklingsstris Privilegier.

Ved vort første Møde ytrede han - som jeg tidligere har hentydet til - en stærk Længsel efter okkulte boglige Studier; men allerede ved vort næste Møde, efter hans "Inddukken" i det store hvide Lys og øvrige mærkelige Oplevelser, bemærkede jeg en betydelig Myndighed i hans Dagsbevidsthed og en forøget Autoritet i hans forøvrigt saa milde Væsen. Lige saa stærk hans Længsel før havde været efter boglig Lærdom, lige saa stærk blev nu hans Antipati mod disse Studier. (Vel at mærke for hans eget Vedkommende.)

„Jeg føler, at jeg ikke skal læse Bøger! Jeg ved ikke rigtig hvorfor endnu; men det ligefrem river og slider i min Hjerne, naar blot jeg tager en Bog i Haanden,” hørte jeg ham sige ved en eller anden Lejlighed, og med et lille Smil tilføjede han: „Jeg er ikke ubeskeden, men jeg kan virkelig ikke lære noget af nogen religiøs Bog. "Bhagavan Gita" skal jo være en af de højeste; men også her ser jeg dens Tilpasning til en svunden Tidsalder, saavel som de menneskelige Tilsætninger og Misforståelser. – (Dette bedes særlig bemærket af de af hans senere Kritikere, der har beskyldt ham for, at have tilegnet sig sin Viden gennem Bøger.)

Paa dette Tidspunkt var han meget optaget med det Arbejde, der næppe kunne være Idealet for hans Natur. For hans Vedkommende begyndte Kontortiden som Regel Kl. 12, og han kom ofte ikke derfra

før hen imod Midnat. Hans Levemaade var - som alle spirituelle Naturers - meget enkel og simpel, den bestod som Regel af Vand, Mælk, Brød, Margarine, Tomater og Kartoffler. Han stod meget tidlig op, og kom næsten hver Morgen en lille Tur ud til mig paa Amager, før han skulde tiltræde sin Tjeneste.

Der var overhovedet ingen Anstrengelse, der var ham for stor, blot han følte, at han kunde underbygge eller højne min Bevidsthed lidt. Det var jo, som jeg tidligere har omtalt, paa et meget kritisk Tidspunkt i mit Liv, hvor hans hjælpende Haand greb ind.

Som de fleste vil kunne forstaa, maatte det gribe mig dybt at se, at han, som var saa optaget med at arbejde for sine Medmennesker, skulde have saa lidt Tid til sin egen aandelige og legemlige Forplejning.

Ganske vist havde jeg dengang ikke det fulde Overblik over Omfanget af det Arbejde, hans Aand allerede paa det Tidspunkt i Stilhed havde udført; men jeg huskede dog, at han engang havde henkastet en Bemærkning, som gav mig meget at tænke paa: "Menneskene gør sig vist kun et svagt Begreb om det Arbejde, jeg udretter for dem!"

- Hvad var det for Resten, hans egen Kollega havde sagt til mig hin Dag før vort første Møde! "Han har aldrig talt et Ord om Religion til nogen, eller paa nogen Maade ytret Kritik af vor Opførsel, hans Personlighed er blot saadan, at den virker beroligende og formildende paa os alle!"

..... En Dag sagde jeg til Martinus, hvad jeg længe havde tænkt, om det ikke vilde være forsvarligt, at henlede Direktionens Opmærksomhed paa denne uforholdsvis lange Arbejdstid paa Kontoret.

"Ja, maaske bliver det nødvendigt, men det nytter ikke meget at klage, saalænge Menneskene ikke selv kan føle det, naar de selv ser det. Det er jo muligt at en anden kunde udføre mit Arbejde paa kortere Tid; men det kan ikke blive anderledes for mit Vedkommende, jeg maa behandle Tingene paa min egen Maade. Hovedsagen er, at jeg faar det til at klappe saa korrekt som muligt. Jeg løber det igennem flere Gange for at være saa sikker som muligt, inden jeg forlader det. Det vilde ogsaa være Synd mod de Mennesker, som vilde komme til at lide under det, hvis jeg skulde komme til at begaa en fejl, som kunde undgaas. Husk altid paa, det er for GUD, jeg arbejder i alt, hvad jeg foretager mig. Maaske viser HAN mig siden en Udvej!"

(Og GUD viste ham denne Udvej, selv om det

var HANS Vilje, at det Ny Lys skulde fødes under meget fattige og trange Forhold.)

Saaledes var hans Natur, da jeg lærte ham at kende. Indtil de mest haarfine Detaljer var hans Bevidsthed indstillet paa at tjene Menneskene. Han gav uden at kræve. Jeg husker bl.a. hvorledes han en Dag med næsten barnlig Glæde fortalte, at en eller anden overordnet havde rakt ham Haanden til Afsked. Jeg afbrød ham med næsten Bitterhed i Tonen og sagde: ”Nej, hør nu, kære Ven, er det ikke at stille Forholdet paa Hovedet? Der staar en Mand, som muligvis har rakt sin Haand til en indbildt Underordnet i selvglad Nedladdenhed, og saa er Sandheden dog den, at han ikke er værdig til at blanke dine Støvler som Aand betragtet. Han skulde bare vide, hvor stor du er!”

”Nej, det er bare det han ikke skulde. Paa dette Plan er han sat paa en Plads, som jeg bør respektere saavel hos ham, som hos alle i lignende Stillinger. At han ikke kan se mig paa mit eget Plan er jo en Selvfølge, derfor kan jeg da heller ikke forlange, at han skal bedømme mig for hvad jeg er. Men man er jo ogsaa altid saa bange for, at man ikke skal komme til at give ethvert Menneske, hvad det kan tilkomme”.

Kan De se et personificeret Eksempel paa Aanden i det gamle Ord: ”Giv Kejseren hvad Kejserens er!”

Han kunde med den mest rørende Taalmodighed glide ind i alle Menneskers Synsvinkler, og høre paa de værste Trivialiteter uden at ytre Antydning til Modsigelse. Undertiden greb han dog en eller anden af Vedkommendes egne Ideer, for ligesom tilfældigt at lede den mod et højere Synspunkt; men desværre gled saadanne Bemærkninger som oftest hen i “det Blaa,” da den Talende kun havde Tanke for at høre sig selv, og saa var der ikke andet at gøre, end at han (Martinus), til idel Fryd for begge Parter, maatte fortsætte med at modtage sine Belæringer”.

En Dag udrød jeg: ”Martinus, kunde du ikke for et Øjeblik, lade lidt af din egen Viden skinne saa meget igennem, at disse Mennesker kunde blive opmærksom paa nogle af dine egne Ideer og Tanker; de vilde maaske blive modtaget baade med Begejstring og Glæde, om blot rette vedkommende fik en Anelse om, hvor overlegen din Tanke i Virkeligheden er.”

“Nej, min Ven, der gør du dig atter skyldig i en Fejltagelse. Jeg kender deres Tilstande. Saa længe et Menneske ikke er blevet træt af at høre sig selv, har det ingen Brug for mig - Det er kun de

højere Love, som virker. - Ja, jeg forstaar nok, at det undertiden kan gøre dig ondt, men det er nu engang bedst saaledes... Deres Tid er endnu ikke inde; men du kan være overbevist om, at ingen vil komme til at vente et eneste Øjeblik længere paa Lyset end strengt nødvendigt. Loven er ens for alle!”

Atter her kan man se Naturdemonstration af det gamle okkulte Ord: ”Naar Eleven taler, tier Mesteren!” Og det er efter min Mening et af den Slags Eksempler, som giver os alle Stof til alvorlig Eftertanke.

Efterhaanden som min egen “Motivevne” tog til i Vækst, blev jeg selv i Stand til (delvis) at aflæse underliggende Bevidsthedstrin, og da forstod jeg baade Visdommen og Lovmæssigheden i hans Handlemaade.

... Lad mig samtidigt i denne Forbindelse bemærke, at min Lærer (Martinus) i sin Tid havde brugt nogle Udtalelser, der nu traadte frem i sit fulde Lys:

“Naar du vil hjælpe Menneskene, forsøg da endelig ikke at paavise deres Fejl, eller at røre ved deres saakaldte daarlige Sider. Forsøg først at vinde deres fulde Fortrolighed ved Hjælp af dit Væsen. Lad dem føle, at du har Sympati og Varme for deres gode Sider, saa skal de efterhaanden komme til at holde af dig. Og først fra det Øjeblik man har vundet et Menneskes Sympati og Beundring, er der Mulighed for at tale. Det er kun de færreste Mennesker, man kan tale til ved Hjælp af Ordet; men man kan tale til alle ved Hjælp af sit Væsen. En Mand rækker nemlig ikke en Tomme længere i Moral, end til det Punkt han kan praktisere med sit Væsen; vover han sig blot eet eneste Skridt længere, bliver hans Kundskab teoretisk og han selv til Forargelse.”

Ja, det er Visdomsord. Men er det ikke netop denne Visdom, der har ligget til Grund for hans (Martinus) egen Praktik? Lad os endnu engang mindes de meget sigende Ord, som dannede Introduktionen til vort første Møde: ”Han har aldrig talt et Ord om Religion til nogen af os eller paa nogen Maade ytret Kritik af vor Opførsel, hans Personlighed er blot saaledes, at den virker beroligende og formidlende paa os alle.” -

Var det ikke netop denne tavse Tale, der lyste gennem alle hans Handlinger? Havde han ikke allerede i Begyndelsen fulgt det samme Princip mod mig, som var hans Elev? Han havde aldrig rettet hverken paa min Tale eller paa min Tænkemaade,

før det Tidspunkt, jeg selv bad ham om at gribe ind. Han havde blot lige som tilfældigt vist mig hvorledes han selv tænkte. Han havde taget mine Tanker og mit Bevidsthedsindhold og bygget det op i højere og ædlere Synsfelter; derved havde han undgaaet at rykke mit Tankemateriale op med Roden, og skaaet mig for de sjælelige Rystelser, en mere radikal Rydning vilde have fremkaldt.

Men fra samme Øjeblik, hans barmhjertige og overbærende Taktik stod mig klar, havde jeg ogsaa taget min egen Beslutning. Min Natur var nu en Gang for impulsiv til at vælge langsomt virkende Midler. Var jeg en ufødt Kylling, der endnu sad fast i Ægget, vilde jeg "pilles ud", selv om der skulde klæbe lidt Blod ved Skallen. Derfor sagde jeg til Martinus:

"Du maa kritisere min Opførsel ved enhver Lejlighed; hvis du ikke finder den, som du kunde ønske. Husk paa, jeg kræver det af egen fri Vilje. Jeg har hele dette Liv indstillet mig paa, at komme den korteste Vej til Sandheden, der er ikke een eneste af mine Favoritteorier, jeg ikke med Glæde vil ofre, hvis det kan lette mig Vejen."

Med et lille Smil lovede han mig, at respektere mit Ønske i Fremtiden. Desværre skulde den Time snart komme til mig - som før eller senere vil komme til alle - da jeg skulde føle, jeg ikke var den, jeg troede at være, eller *der*, hvor jeg troede at være.

En Dag modtog jeg den Besked; at et Menneske, som stod mit Hjerte meget nær, pludselig var bleven alvorlig syg. Med rivende Fart fløj mine opskræmte Tanker gennem alle Eventualiteter. Ja, saa levende maatte jeg i Bevidstheden gennemløbe alle Detaljer, som vilde indtræffe ved dette Sygeleje, hvis det skulde ende med Døden, at selve Virkeligheden ikke et eneste Øjeblik kunde have fremkaldt en stærkere sjælelig Rystelse.

Jeg, der havde studeret de mange okkulte Emner og psykiske Værker, som var teoretisk fortrolig med Menneskets fortsatte Tilværelse i astrale, mentale og spirituelle Sfærer - ja, som endog øjnede Muligheden for en fortsat Forbindelse fra Sjæl til Sjæl; jeg, som troede, jeg for længst havde ofret det kæreste, som denne Jord havde haft at byde, som mente mig fri af alle Baand, blev nu overrumplet og ramt af den mest intensive, sjælelige Lidelse.

Det var, som jeg stod ved Strandbredden af et umaadeligt Hav, der rummede hele Menneskehedens Lidelse og følte dets ulidelige, rytmiske, sukkende Skvulp gennem Sjælen. Et eneste Skumsprøjt fra dette Rædslernes, Fortvivlelsens, og Vanviddets

Centrum, hvor sjælelige og legemlige Vivisektioners og Torturers Taarer fra Tidernes Morgen havde sat hverandre Stævne - vilde slukke Forstandens Lys med det samme. Et stort, bundløst Mørke kom krybende fra alle Sider og svøbte sig om mig, som et isnende Ligklæde, og i en ligefrem navnløs Rædsel mærkede jeg, hvorledes Vanviddet Tomme for Tomme aad sig gennem min Hjerne.

I min Fortvivelse bad jeg til GUD, at HAN dog i det mindste vilde udskyde denne forfærdelige Prøvelse.

Næsten i samme Øjeblik blev der banket paa min Dør, og halvt som i Febervildelse hørte jeg en Stemme sige: "Jeg har i Tankerne været hos dig og gennemlevet det hele med dig, derfor skyndte jeg mig saa meget som muligt med at naa herud. Du har kæmpet en haard Kamp med den sidste Lænke, som binder dig."

Den sidste Lænke! Hvad var det for en *sidste Lænke*, Læreren talte om? Aa, jo, nu forstod jeg ham! Havde jeg ikke selv under denne sælsomme Krise, denne Selvransagelsens sjælelige Analyse, haft en Følelse, som om en stor Haand havde rørt ved den hemmeligste og ømmeste Streng i mit Hjerte, dirket mit lønligste Skatkammer op, og vist mig - Egenkærligheden under sin sidste og fineste Forklædning.

I ligefrem sjælelig Paralyse udbrød jeg: "Har man da ikke engang Lov til at fryde sig ved Glansen af de Perler, der tilhører vor Næste? Skal man da staa som den fattigste Træl blandt uendelige Rigdomme?"

„Den, der giver alt, vinder alt, min Ven; men saalænge Kærligheden er *klæbrig* bringer den Smerte. Den Dag, du ikke mere har Favoritter, da alle Væsener er lige i din Kærlighed, da du elsker GUD over alle Ting, og er rede til at lægge alt i HANS Haand, selv dit eget Helbred eller Liv - da har Lidelsen tabt sin Braad."

"Forlanger du da virkelig, at man skal kunne elske en Forbryder lige saa højt som en Helgen, og er det din Mening, man uden Opposition skal finde sig i alle Ting og kun sige "Ja. og Amen" til alt"?.. udbrød jeg endnu under Indflydelse af den stærke Sindsbevægelse, som jeg for et Øjeblik siden havde været Genstand for.

„Jeg forlanger overhovedet ikke noget. Der er ingen, som kan løbe fra sit Udviklingstrin; men den Dag vil komme, da Mennesket skal se GUD gennem alle Ting og i alle Væsener, hvad enten de findes blandt dem, I kalder "grimme eller smukke, onde

eller gode.” I mine Øjne er der ingen Forskel paa noget Væsen, dets ydre Manifestationer angaar ikke mig. Jeg søger kun GUDEN i alle Ting og fæster mig ikke ved Formen. Man kan da heller ikke forlange det samme af Barnet, som af den voksne Mand; men Menneskene begaar desværre den Fejl, at kræve de samme Handlinger af de lavere Udviklingstrin, som af de højere, derfor maa du, hvis du ønsker at følge mig, lade dig byde alle Ting uden at tage dig selv til Rette. Jeg viser dig jo netop den eneste Vej, som kan lede dig bort fra disse Tankezoner og skabe Tiltrækning til højere Verdener. Du kan selvfølgelig give efter for Fristelsen til at anvende dine forsvarsevner - der er Brug for Skarprettere paa alle Trin. GUD skal nemlig bruge alle Nuancer inden for disse Zoner. Alle Planer bliver staaende, og du vil fremdeles finde “Øksen og Blokken” og alle øvrige principielt beslægtede Kampmidler. Naar den ene Race er saa fremskreden, at den glider mod højere Zoner, kommer den efterfølgende og tager dem op, eventuelt i lavere Verdener.

Denne Rejse gaar langsomt; men det er muligt for det enkelte Individ at vandre hurtigere og forberede sig en Tiltrækning, som leder det mod højere Zoner. Lige saa længe, du lader dig irritere af disse Fortrædeligheder, *vil de komme igen*. Slibningen hører ikke op, før du er pudset færdig. Jeg siger dig kun disse Ting; fordi jeg ved, du inderst inde ønsker at følge den Vej, jeg viser dig. - Senere har jeg meget at sige Menneskene om disse Ting!”

Enhver, der kommer til at læse hans (Martinus) Livs Værker, vil se, at denne Lærer har holdt sit Ord - og haft en Del at sige. Men paa dette Tidspunkt var der ikke skrevet et eneste Kapitel. Jeg havde ikke Overblik over denne Sjælenes Pilgrimsreje gennem de mange “Fagre Riger”; men jeg følte, at jeg stod over for en autoritativ Forkyndelse af den Aand, der byder os at afbøde et Slag paa den ene Kind ved at vende den anden til. Ligesom Fortidens Største, lærte han mig Forsagelsens Evangelium baade i Ord og Praktik. Han viste mig ikke alene Loven; men han lod mig se et Glimt af dens Virkninger. FADERENS Budskab! FADERENS Haand til at slaa eller FADERENS Haand til at kærtegne. Med andre Ord, hvad enten jeg fulgte den tilsyneladende Frihed, der bestod i at vælge mellem ”Ondt eller Godt” blev jeg FADERENS Redskab.

Jeg drog atter mine Sammenligninger mellem de forskellige gamle og moderne Synspunkter, alle tog de sig saa begrænsede ud i det ny Lys, jeg nu havde begyndt at skimte.

...., Individualismens genialeste Forkæmpere havde bl.a. gjort sig til Talsmænd for den Formodning, at Kristendommens forsagende Lære i Længden vilde virke afslappende paa Personlighedens Vækst. Ganske vist havde den haft sin midlertidige Berettigelse, som Modvægt mod den paa Kristi Tid saa nærgaaende Selviskhed - lød det saa, liberalt og smukt.

Fra den individualistiske Synsvinkel anerkendte man ganske vist Kristendommens Berettigelse, som en Art Hæmsko paa Væksten af en af “Vokseværk” lidende Individualisme. Hvilken Plads vil man saa indrømme det tyvende Aarhundredes universelle Tolk - Skribenten af “LIVETS BOG”?

Kristus lærte os Forsagelse. Individualismen antyder som Modsætning: Aktivitet, Modstand og Albuerum for at fremme Individualitetens Blomst, selv om det midlertidigt skulde blive en Smule paa Maadelighedens Bekostning, hvad der naturligvis ogsaa indebærer en vis Ret, fra en af de Cirkler - som omspænder “Præstens Have.”

Men han som har skænket os “LIVETS BOG” og derigennem belært os om alle de individuelle Synspunkters relative Sandheder indenfor Centrum af ethvert Indvids egen Korrespondancing, har netop ogsaa belært os om *Loven for Tilværelse*, den Lovenes Lov, som er udgaaet fra det ABSOLUTES egen Synsvinkel, og som gennemtrænger alle relative Synspunkter. Og denne Lov kræver Lys, Varme og relativ Frihed for alt og alle.

Mon ikke Martinus’ store Forgænger, den tornekrone Nazaræer, skulde have set og følt det samme, og mon ikke denne Viden, som en lønlig Tanke var indbefattet i de Ting, som skulde aabenbares “de kommende Slægter”? Jeg ved det ikke! Men jeg ved, at der slog et Forstaaelsens Glimt ned i min Aand allerede paa det Tidspunkt da hele “LIVETS BOG” laa gemt som et Kim i den vordende Lærers kosmiske Bevidsthed. Havde han ikke vist mig saa selvfølgelig Udslag af den Tiltrækningens Lov, hvis Virkninger jeg sporede helt nede fra de kemiske Kombinationer til de mest komplicerede former for menneskelig Sympati og Forstaaelse. Var det ydermere ikke min egen indre Varme, som Aar for Aar havde drevet mig til at tage større og større Hensyn til de Mennesker, som kom i min Vej, og var det ikke netop selve Begivenhederne og Omgivelserne, der havde tvunget mig til at udvikle disse Egenskaber ved stadig at kræve højere Ydelser. -

Jeg har kendskab til mange Menneskers

Sorger og Lidelser. Det var faldet i min lykkelige Lod - pr. Tomandshaand - at bringe Lys til mange trætte Sjæle under vore personlige Samtaler, ja, undertiden endog til Mennesker, jeg tidligere hverken havde kendt eller set. Men, havde den samme Tiltrækningens Lov, som tvang disse Mennesker ind paa min Vej, ikke ogsaa givet mig et kongeligt Lys tilbage? Stod ikke netop jeg, som Ven og Elev af en af de største Lysbringere, GUD nogen Sinde havde sendt til de vesterlandske Nationer? Rummede mit lille Skrivebord ikke Blad for Blad det første Udkast til den Bøgenes Bog, der skal lyse for den kommende Race og beherske en Del af den ny Kultur, og modtog jeg ikke selv et personligt tilpasset Stof, der aldrig helt kunde vurderes efter Fortjeneste!

Saa overdaadigt havde den guddommelige VILJE gennem Tiltrækningens Lov behandlet mig. Fandtes der da ord til at beskrive, hvad der maatte vente de Sjæle, som havde Vilje og Evne til at udvikle nogle af de Selvopofrelsens Dyder, som skaber Tiltrækning til Verdener, der er tilpasset deres Kulmination. eller Blomstring? -

Mon ikke en saadan Verden skulde have fuldt saa gode Betingelser for Individualitetens Vækst? Vore egne Erfaringer har dog vist os, at spirende Genialitet stimuleres ved Kærlighed, Harmoni og Forstaaelse; men hæmmes ved Kulde, Disharmoni og Forklejnelse.

Man stilles ganske vist jævnlige over for den giftige Paastand, at de gode Mennesker som oftest vil findes blandt de mindre begavede og talentfulde. Jeg ved det ikke! Jeg har ikke tilstrækkeligt Overblik over denne pinlige Paastands Rækkevidde, men jeg er glad ved at kunne hævde, at jeg har haft en Ven og Lærer i min daglige Nærhed, hvis Arbejder vil vise sig at være baade gode og kloge.

Forinden jeg afslutter disse ræsonnementer over de mest fremtrædende Karaktertræk hos en Mand, hvis kosmiske Bevidsthed endnu laa i Svøb, kunde jeg have Lyst til at tilføje, at naar disse store Sjæle aldrig modsiger nogen eller giver igen paa eventuelle Taktløsheder, skyldes det sikkert ikke alene deres dybe Kendskab til de guddommelige Loves Fuldkommenhed - men hovedsagelig deres næsten ufattelige store Kærlighed til alle levende Væsener. De vil hellere gaa for at være naive og uvidende, end *næne* at vise sig overlegne mod selv den mindste eller svagest begavede.

Er det i Grunden saa svært at forstaa?

Kunde du ikke lade din Elskede træde paa dit

Hjerte? Tilgiver du hende ikke alle Ting? Nuvel! Hvis du har praktiseret dette til Eneren af hele din Sjæl, da har du betraadt det første Trin paa den Stige, som leder til Uselviskhedens og Visdommens Zoner, og du har knyttet det første Baand til hine Visdommens Heroer, som af og til har gæstet vor Verden.

Det er dette store ene: Hvad du kan *næne*, der skal vokse fra den Ene, som du elsker eller har elsket, og ud til alle levende Væsener. Det er denne Sjælens indre Lov, der som en hellig Ild skal komme til at brænde gennem alle dine Aarer og Følelser. Det er den, der gennem en mer eller mindre fjern Fremtid, skal komme til at regulere dine Tanker og Gerninger - ja., endog bestemme Valget af dine Fødemidler og øvrige fysiske Fornødenheder. Det er den, der skal gøre dig til en bunden Sjæl blandt jordiske frie. Det er den, der skal vivisektere din Sjæl og lænkebinde din Aand paa mange af de Steder, hvor jordiske Love har givet dig fri. Det er den, der om fornødent skal bringe din højre Haand til at afhugge din venstre - ja, endog eventuelt til at underskrive din egen Dødsdom; hvis din Død maatte være Menneskeheden til mere Velsignelse end dit Liv.

Fortsatte Iagttagelser og Refleksioner.

Nu stod jeg altsaa overfor den mærkeligste af mit Livs mange mærkelige Hændelser. En stor og særegen Begavelse havde pludselig krydset mine Veje og grebet ind i min Skæbne med stærk, men varsom Haand. Selv om han paa dette Tidspunkt havde været en af de mest ubelæste Mænd paa Jorden, skulde jeg have bøjet mig for Omfanget af hans Bevidsthed. Hvad jeg gennem Studier havde brugt en hel Aarrække til at indleve mig i - kunde han læse sig til i de mest dagligdags Begivenheder, som omgav os. Hvad der i dette Liv mikroskopisk småt havde begyndt at røre paa sig hos mig, naar det gjaldt at læse i Naturens Bog, var allerede udviklet til en meget høj grad hos ham. Det er unægtelig en mærkelig Følelse, der griber En, naar man efter en lille Menneskealders Granskning i okkulte Emner pludselig stilles Ansigt til Ansigt med en Mand, der, uden Spor af forkundskaber eller ydre Vejledning, afslører os de højeste Sandheder fra sin egen

Bevidstheds Dybder. Derfor spurgte jeg ogsaa ofte om Ting, jeg meget godt kendte teoretisk; fordi det var mig mere værdifuldt og indre overbevisende, naar jeg fra Martinus kunde faa første Hånds Bekræftelse paa Ting, som jeg selv havde tilegnet mig Løsningen af gennem Bøger. Og jeg maa tilstå, at jeg som Løn for en saadan Holdning, som oftest fik et Svar, der baade i Omfang og Dybde spændte langt hinsides mit teoretiske Synsfelt.

En Dag forelagde jeg Martinus dette Spørgsmaal: Hvilken Vej er den korteste til at blive bevidst i GUD? Svaret fulgte prompte. Behag saa at lægge Mærke til den tillidsfulde og elskelige Holdning han indtog mod FORSYNET paa et Tidspunkt, hvor han ikke havde nogle af sine kosmiske Analyser bag sig:

”Menneskene skal begynde med at bede til GUD! Selv om HAN endnu ikke er blevet Virkelighed for dem, maa de alligevel bede saa godt de formaar - efterhaanden gaar det over til Vane, og Vane bliver paa et senere Tidspunkt til Evne. Den man taler meget med, lærer man efterhaanden ogsaa ganske godt at kende. Menneskene bør hver Dag bede til GUD om, at de maa faa Evne til at elske alle Væsener, og at de maa faa Lov til at være til Glæde og Velsignelse for deres Omgivelser overalt, hvor de bliver ført hen, at de aldrig maa vige en Tomme fra Sandhedens faste klippegrund, at de maa lære at skelne det evige fra det timelige, det virkelige fra det uvirkelige, at de frivilligt maa faa Lov til at give deres egen lille personlige Vilje ind under FADERENS vise Styre, at de altid maa være paa det Sted og i den Tjeneste, hvor HAN helst vil have dem, at HAN hver Dag vil vise dem, hvad der i øjeblikket vil være det mest tjenlige for dem og deres Medskabninger.

Naar Menneskene rent bogstaveligt har opfyldt Kristi Ord: ”Du skal elske GUD over alle Ting og din Næste, som dig selv!” da begynder den egentlige bevidste Udvikling; thi i den virkelige Verden bedømmer man ikke Menneskene efter deres Viden, men efter, hvad de kan føle for deres Omgivelser, og efter Graden af den Kærlighed, de kan udstraale. Kærligheden er Universets store Grundtone, alle øvrige Love er kun Variationer af denne ene. Mennesket vil aldrig komme i Berøring med den sande Førstehaandsvisdom, før det har lært at elske alle Ting. Naar dit Øje udstraaler Kærlighed til alle Ting uden Undtagelse, trods deres ydre Form eller Udseende; fordi du føler, at alle Ting er Dele af GUD, da er du paa Vej til spirituel Bevidsthed,

og GUD vil begynde at afsløre sig overalt, hvor du retter din Bevidsthed ind. Et Menneske er nemlig ikke en Tomme større end dets Kærlighedsevne. Kundskab kan monopoliseres og købes for Penge, som enhver anden Handelsvare; men den sande, evige Visdom kan ikke købes for Penge, den maa betales med Karakter. - Men hvad kan det i Grunden nytte, man siger disse Ting til Menneskene, det er jo paa forskellig Maade sagt saa ofte før, at ingen mere gider høre det. Hvordan skal man dog kunne lære dem denne enkle Sandhed!?”

Han udtalte disse sidste Tanker næsten hen for sig selv; men pludselig vendte han sig mod mig med de Ord: ”Jeg har ogsaa bedt til GUD om, at jeg maa faa Lov til at lide et eller andet, hvis det blot kan tjene til at forkorte Menneskene Vejen.”

Ja, saaledes var hans Tanker; hele Tidens svingede de om dette ene, at hjælpe menneskene og forkorte dem Lidelserne og Vejen. - Anede han paa dette Tidspunkt, at det skulde blive hans Privilegium, bl. a. at revolutionere og udvide hele vort Verdensbillede, og endvidere at paavise os den ENHED i Altet, som alle Tidens Vise har maattet nøjes med at ane. Anede han, siger jeg, at det skulde falde i hans lykkelige Lod, at drage GUDDOMMENS Analyse ind under en saa tidstilpasset Fremstillingsmaade, at Menneskene selv kunde se Himmerigets underfulde Muligheder - ikke som ”Halleluja-Korenes” fjerne Separatkabinet; men som Huset med de mange Boliger, der omspænder ALTET og favner det uendelige smaa, saavel som det uendelige store; hint Tempel, hvor hvert eneste Væsen før eller senere skal komme til at se sig selv, som *en særlig udvalgt?*

Følte han - at det skulde blive hans specielle Opgave at demonstrere for Intelligensen, de sandheder, som det hidtil havde været *Lidelsernes Opgave* at demonstrere for Følelserne?

Jeg ved det ikke! Men disse Sætninger:

„Jeg har ogsaa bedt til GUD om, at faa Lov til at lide et eller andet; hvis det blot kunde tjene til at forkorte Menneskene Vejen” synes at vise mig, at han kun havde taget sin Sjæls Grundtone: Kærligheden til alle Ting med ind i det ny Jordliv, og at hans særegne Mission laa gemt som Kim i hans (paa dette Tidspunkt) slumrende kosmiske Bevidsthed.

Jeg har anført denne næsten barnligt skønne Udtalelse om Bønnen for at vise, hvorledes den ubevidst var indlevet i hans højere Natur paa et Tidspunkt, hvor han endnu ikke havde foretaget mere indgaaende Analyser af de guddommelige

Love. (Det er muligt, at denne Udtalelse om Bønnen ikke vil finde Anerkendelse hos Martinus den Dag i Dag. Han har senere uddybet Begrebet fra et højere Synspunkt baade i Ord og Symboler; men det var det Begreb, der dækkede hans Tanke paa daværende Tidspunkt, og det er gengivet ligesaa samvittighedsfuldt, som det blev nedskrevet (Lars Nibelvang har skrevet dette manuskript på grundlag af notater han nedskrev umiddelbart efter sine samtaler med Martinus).

Jeg saa i Tanken for mig, hvorledes hans Øjne lige som spejdede blandt menneskene for at finde et Glimt af den sande uselviske Kærlighed, og jeg saa, at blot den svageste hentydning i saa Henseende var nok til at bringe ham Blodet i Kinderne.

”Du kan tro, det er bemærkelsesværdigt for mig, naar jeg paa Sporvogne eller i Jernbanekupeer ser, hvorledes forelskede Mennesker kan gaa op i hinanden paa saadan en Maade, at de ligefrem glemmer, at der eksisterer andre Mennesker om dem, som ogsaa har Krav paa Opmærksomhed. Hos mig er hver eneste Skabning; ung eller gammel, grim eller smuk, indbefattet i en Kærlighed, som er stærkere end den, der findes mellem Mand og Kvinde. Med andre Ord en Kærlighed, der er ganske uafhængig af Køn. Men der er ingen, som vil faa Lejlighed til at føle det gennem ydre Tegn; min Kærlighed er disciplineret og tilpasset efter eders eget Bevidsthedstrin; men derfor er jeg alligevel glad for at se de to Køns Kærlighed til hinanden, for jeg ved, hvor den bærer hen.”

Ja, netop! Han vidste, hvor den bar hen. Ogsaa i min Bevidsthed dæmrede der et lille Glimt af Forstaaelse. - Er det f. Eks. muligt at se ind i dette Hav af Kulde, Vildskab og aandeligt Mørke, som findes i en fangen Tigers Øjne uden at ane en Brøkdal af det store Kønsmysteriums Mission?

Vilde det være muligt for en saadan Skabning, der ikke kender nogen anden Lov end den stærkeres Ret, engang at finde Vejen til Uselviskhedens og Salighedens Zoner, om ikke denne mystiske Drift, gennem dens første egoistiske Omhu for Magen, var i Stand til at skabe et gryende Glimt af den Kærlighedens Gnist, hvis Vækst og Udvikling, man kan spore fra Forældre til Børn, fra Børn til Slægtninge, fra Slægtninge til Nationer, fra Nationer til Racer, indtil man sluttelig i en fjern Fremtids Guldalder genfinder denne Flamme, som hin hellige Ild, der omspænder ALTET.

Det er Genklangen fra et saadant Bevidsthedsniveau, (og som Følge deraf en Borgen for dets Virkeliggørelse) der med Aartusinders Mellemrum har runget saavel over Orientens Sletter, som fra Palæstinas Bjerge, og det var fra et saadant menneskeligt Udviklingstrin, jeg fik lov til at indsuge de Tanker og Ideer, som næsten umærkeligt havde revolutioneret hele min Natur og gjort mig modtagelig for Lykkevibrationer, som jeg ikke tidligere havde været i Stand til at opfatte.

Min Lærer brugte dog aldrig saadanne Udtalelser i en tredje Persons Nærværelse. ”Jeg ved, hvad jeg tør sige, og hvad jeg ikke tør sige - saalænge jeg ikke har underbygget mine Synspunkter.”

Hvad mente han med disse Ord? Dengang var det mig en Gaade, men i Dag er der mange, der ved, hvad disse Ord betød.

I det hele taget, hvis jeg ved en eller anden Lejlighed paa befærdede Steder skulde komme til at forløbe mig med en eller anden Udtalelse angaaende hans højere Natur, afviste han mig øjeblikkelig: „Husk altid paa, at jeg ønsker at leve ubemærket, og er kommen som een af jeres egne. Menneskene i al Almindelighed bør kun kende mig gennem mine Manifestationer. Det er bedst saadan!” -

Som man ser, ønskede han Ubemærkethed og Stilhed om sin Person. Han vidste, at Menneskets Ræsonnement *fuldt ud* er begrænset og afhængigt af dets eget *Erfaringsmateriale*. Men han vidste mere end det! Han vidste, at Majoriteten ikke vidste noget om disse Ting; derfor kunde han ikke tillade, at der sivede halvofficielle Hentydninger ud, som i Utide satte hans Person i Forbindelse med Evner og Egenskaber, der kun vilde vække Sensation og muligt pikeret Skuffelse hos den første den bedste Tilhører, der sandsynligvis manglede Forudsætninger for at bedømme og konstatere deres Tilstedeværelse.

Men lige saa fjern han var fra den ydre Etikettes straalende Stjerner og farvede Baand, lige saa længselsfuldt ventende syntes hans Øjne at spejde efter den indre Forstaaelse, hvor Aand kunde mødes med Aand. Det var som om dette Blik fra den mest ensomme og mindst forstaaede blandt Mennesker, bragte mig fornyet og dybere Forstaaelse af hans store Forgængers længselsfulde Ord: “Hvem siger Menneskene mig at være!”

Ja, hvem syntes Martinus at være for den, der stod ham nærmest? Jeg vidste det ikke, men jeg fortsatte mine lagttagelser og mine mentale Analyser. Med rivende Hast skød hans højere Bevidsthed sig frem. Allerede efter nogle faa Maaneders Forløb

var alle hans Synspunkter saa forskellige fra det meste af, hvad jeg hidtil havde hørt og set. Jeg kom uvilkaarlig til at mindes de gamle mystiske Ord:

„Før du gør højre til venstre og venstre til højre, det øverste til det nederste og det nederste til det øverste, det forreste til det bageste og det bageste til det forreste..... skal du ikke kende Himmerigets Rige”!

Netop saa revolutionerende virkede hans Tanker og Synsmaader paa mig. Hvad jeg tillagde den dybeste Betydning, gled undertiden let hen over ham, og hvad jeg ansaa for Bagateller, viste han mig en umaadelig Dybde og Storhed i.

„Kan du se den lille Figur der, hvor er den dog smuk!” sagde han en Dag, da vi under en af vore mange Spadsereture standsede ved en Marskandiserbutik. „Den smuk!” sagde jeg med Forbavselse. ”Ja, det er den i mine Øjne,” gentog han roligt, „jeg ser nemlig kun paa selve Ideen; men du knytter dig saa meget til Formen dens ufuldkomne Ydre, at du bliver narret for det smukke Indtryk, som selve Ideen giver. Du maa anstrenge dig noget mere for at se hinsides Formen. Men naturligvis maa menneskene begynde med at beundre det de kan se - først beundrer man Klæderne, senere Legemet og sluttelig Sjælen.”

Vi spadserede videre gennem larmende og tæt befolkede Bydele og ind paa en af de store Kirkegaarde, som ligger i Byens Udkant.

”Synes du ikke det store Syrentræ er pragtfuldt?” spurgte jeg begejstret idet vi passerede et prægtigt Træ, der stod i et Hav af Blomster og sendte en næsten bedøvende Duft til alle Sider.

”Aah jo! Alle Ting er meget pragtfulde for mig, hver paa sit Trin. Men skulde jeg i dette Tilfælde favorisere nogen, maatte det nærmest være den lille, gullige næsten visne Plante, du ser der inde i Krogen, den maa jo ligefrem kæmpe for Livet, fordi den næsten aldrig faar hverken Sol eller Væde. Ja, jeg elsker den højere, ikke fordi den i sig selv er hverken ringere eller bedre; men fordi den trænger til mere Omhu end det store Syrentræ, som indhøster alle besøgendes Beundring og venlige Tanker .”

Atter her ser man et af disse smaa, men meget betagende Eksempler, der var saa karakteristiske for min Lærers Tænkemaade paa det Tidspunkt.

Vi satte os paa en Bænk og saa ud over de mange Monumenter og blomstersmykkede Grave, der skød op overalt, og som har en saa særegen Evne til at stemme Sindet til Andagt og Ro.

- Derude herskede Livet impulsivt, blodrigt, og

larmende. Jorden sitrede under de tunge Lastbilers Tryk, Vogne, Biler, Cykler, Mennesker og Dyr snoede sig mellem hverandre. Men inden for disse Mure herskede “Manden med Leen” som enevældig Konge i sit Rige. Strengt, alvorligt og i majestætisk kølig Ro, hævede Forgængelighedens Symboler sig blandt smaa, fattige, blomstersmykkede Grave. Af og til drog en kølig Blanding af ram, skarp Gravlugt og sødlig berusende Blomsterduft ind over mine Følelser og kaldte en Samling dagligt slumrende Indtryk tilbage. - Man synes pludselig at høre en Kirkeklokkes sagte, dystre, melodiske Kalden i sit indre Øre, og en hel Hærskare af kendte, kære Stemmer og Ansigter dukke op fra Bevidsthedens indre Verden, som dog alle forlængst er forsvundne, nogle for at leve videre, andre for at dø.

Hist og her saa vi en gammel Morlille, der gik og puslede om sine kares Grave. Hvor gerne havde jeg dog ikke draget dette kolde, middelalderlige Ligklæde til Side, som endnu svøber sig om Menneskenes Bevidsthed, og taget disse udslidte Stakler ved Haanden og hvisket dem en større Sandhed i Øret. Men hvad betød i Grunden mine mange indirekte Beviser for dem, som endnu ikke kan samle deres Tanker til selvstændig Tænkning. Og hvad betød til syvende og sidst min egen brudstykkemæssige Viden? Jeg var jo ikke blandt de faa lykkelige, som stod paa hint Beskuelsens Bjergtop, hvor man iagttager Princippet for Fødsel og Død, som Krusninger paa det evige Oceans Overflade. Der vil - med en lille Omskrivning af Emersons Ord -der vil til alle Tider være Forskel paa Tonen i den Stemme, som søger, og den, som *besidder*.

Han som vidste, sad ganske stille og tavs; men de dybe, uudgrundelige Øjne fulgte disse gamle krumbøjede Skikkelser under deres Kærlighedsgerninger. Han kendte ikke dengang det gamle Ord: „Døden er Søvnens Broder”. Men var det ikke netop fra denne store Seer, jeg havde de betegnende Ord, som udtrykker præcis den samme Tanke: ”Menneskene jamre og klage sig, naar de skal lægge sig til at dø; fordi de endnu ikke har nogen Erindring om, at de saa ofte før har oplevet en lignende Fase i deres Udvikling. De vilde heller aldrig nogen Sinde turde lægge sig til at sove, om deres Erfaringer ikke netop havde lært dem, at de atter skulde vaagne styrkede og forfriskede op igen.”

Mon han i hint Øjeblik anede i hvor høj Grad det skulde blive hans Privilegium at løfte det Uvidenhedens Slør, som endnu hvilede over vor

Klode? Anede han paa dette Tidspunkt, at det skulde falde i hans Lod, at revolutionere alle vore Begreber om: Ondt, Godt, Synd, Straf, Liv, Død, Stort, Smaat, Tid og Rum, for der igennem at vise os FADERENS uendelige Kærlige Aasyn, og det netop, paa alle de Steder hvor vi hidtil kun havde sanset det dybeste Mørke. Jeg vidste det ikke. Paa dette Tidspunkt var hans kosmiske Bevidsthed endnu ikke helt udviklet, d. v. s. hans Visdomsprincip var ikke gledet ind under en bevidst tilsigtet intellektuel Analyse.

Men jeg følte hver Gang han stod ved min Side, at jeg kunde gøre St. Moses Ord til mine: „Han kom som en Gæst fra en bedre Verden, og han bragte noget af dens Fred og Velsignelse med!”

Det var som om hans Bevidstheds stille men stærke Vibrationer var i Stand til at animere, belive og midlertidigt løfte min Aand saa højt, at den kunde føle en Art Genklang af hans egen Salighed. Alle Ting: Jord, Luft, Himmel, Mennesker, Dyr og Blomster syntes at være indhyllet i en saadan gylden Glans - ja, Lys og Varme, at Ens Hænder ligesom vilde gaa ad egne Veje, for at velsigne og Kærtegne alle skabte Ting.

..... Der hoppede et Par smaa Bogfinker omkring den Bænk hvorpaa vi sad. Langsomt strakte han (Martinus) sin Haand ud mod den nærmeste: ”Kom saa, lille fugl, kom saa!” Fuglen standsede, kikkede lidt paa det store Menneske, bredte Vingerne og gav sig til at synge af fuld Hals. Han vedblev at tale dæmpet til den, og til min store Forbavselse blev jeg Vidne til det Særsyn, at den lille Finke fløj helt op paa hans ene Knæ og sang videre samtidigt som den baskede med Vingerne.

Som Afslutning paa dette lille Intermezzo vil jeg gerne have Lov til at fremhæve, at jeg til Trods for mit Kendskab til de okkulte Beretninger, som tilskriver visse store Mystikere Evnen til rent bogstaveligt at trænge ind i Dyrenes Sprog, ikke et eneste Øjeblik har tilstræbt at kaste et Skær af Mystik ind over denne, lille smukke Oplevelse. Ganske vist vover jeg ikke at benægte saadanne Beretningers Objektivitet, men jeg kender den menneskelige Tilbøjelighed til at fortolke enhver Begivenhed, efter egne forudfattede Meninger og Yndlingshypoteser; og jeg ønsker ikke, at en eller anden Læser eventuelt skal kunne drage forhastede eller tendentiøse Slutninger, der kunde tjene som grundlæggende Livskim for Misforstaaelser, der kunde bidrage til (for Fremtidens Mennesker) at indhulle Martinus i en lignende Taage af Legender, Allegorier og spidsfindige Fortolkninger, som

desværre den Dag i Dag omgiver de fleste af Fortidens Store.

Desuden er det en god gammel videnskabelig anerkendt Fremgangsmaade aldrig at bruge fjernere liggende Fortolkningsmaader, saalænge et Faktum fuldt ud kan dækkes af en kendt Forklaring. Og det er nemlig en kendt Sag, at de Fuglearter, som holder til i vore fredede Parker og Haver, og som daglig ser Mennesker “en gros” bliver mere og mere tillidsfulde og tamme efterhaanden som Aarene gaar.

Jeg har kun anført denne lille smukke Begivenhed; fordi den danner en saa forunderlig harmoni til Tiden, Stedet og Omgivelserne, og ydermere fordi den forhøjede Stemningen, og lod min Bevidsthed kaste et Blik ind i den fjerne Fremtids Guldalder, hvor Dyrene æder af menneskenes Hænder, hvor aldrig nogen Haand løftes mod en Skabning uden for at kærtegne og velsigne; fordi Enheds- og Broderskabsfølelsen forlængst er indgaaet i Menneskenes Bevidsthed, som en personlig indlevet Kendsgerning, og Kærligheden er udviklet til den Magtfaktor, der regulerer deres Tanker og Handlinger.

Der falder et Slør fra mine Øjne !

Hvem var dog denne sælsomme Gæst, som var bleven min daglige Lærer og fortrolige Ven? Jeg kunde ikke sammenligne ham med en eneste af de Okkultister, hvis Aand og Værker, og hvis Evner syntes mig næsten principielt forskellige.

Det var ikke Adepten, eller Mesteren, i streng teosofisk Betydning, med deres Sprogkunderskaber, Clairvoyance, og øvrige psykiske Kræfter. Selv disse for det almindelige menneske saa eftertragtede Former for Kundskab og Magt, var denne Lærer saa uendelig ligegyldige, forlængst udlevede og virkelighedsfjerne - og dog fløj hans Tanker højt over alt, hvad jeg hidtil havde set og hørt, naar det gjaldt at overskue eller behandle et Emne.

“Ved du at der findes forskellige Planer?” spurgte jeg en Dag ligesom tilfældigt under Samtalens Løb.

”Ja, det ved jeg nok, men ved du”, tilføjede han

med et Smil, „at der strengt taget er lige saa mange Planer, som der er Former for Bevidsthed, eller, at der i endnu dybere Forstand kun findes eet eneste Plan, nemlig det GUDDOMMELIGE ! “

Atter et lille Blink ind i den Bevidsthedstilstand, som laa hinsides almindelig kendte Definitioner.

”Vilde jeg selv kunne se og forstaa alle disse Ting, som du belærer mig om,” fortsatte jeg, ”hvis jeg f. Eks. var i Besiddelse af disse Former for Clairvoyance, som jeg tidligere har hentydet til?”

”Nej! Du ser jo, hvor faa forklaringer du i Virkeligheder har paa de Ting, du daglig er omgivet af i den Verden, du nu er bevidst i; hvis nu den saakaldte Astralverdens mange Former og Mysterier ydermere oprullede sig for dine Øjne, vilde du blot blive Vidne til endnu mere, som du heller ikke forstod. Hold altid den Tanke fast, at alt er bedst, som det er. Der er ikke en eneste Ting i Verden, som ikke er Udtryk for den mest haarfine Fuldkommenhed i selve Udløsningsøjeblikket, d.v.s. alt er paa det mest fuldkomne Trin, det kan være i Dag - men ingenlunde, som det kan være i morgen.

Jeg ser nok, at de Beretninger, du undertiden har hentydet til, indeholder visse Dele af en større Sandhed; men jeg føler ogsaa, at disse Former for Clairvoyance og astrale Vandringer, er fremstillede paa en næsten fysisk Maade. Netop af denne Grund kommer de til at vække Sensation blandt Menneskene og et *vist Begær*; men de giver desværre ogsaa Anledning til nogle meget sejlivede Misforstaaelser.”

„Ja, men Martinus, du vil vel ikke paastaa, at det hele er illusion, og at disse Ting ikke finder Sted som positive Kendsgerninger,” udbrød jeg.

”Selvfølgelig vil jeg ikke det! Disse Former for Clairvoyance, hører oven i Købet til de simpleste som findes, det er fordi de har saa stor Lighed med de jordiske Synsmaader, at de øver saa stærk Tiltrækning paa Menneskene. Naturligvis har man ogsaa Specieslister paa disse felter; men saadanne Evner betyder ingen Ting for mig. Løsningen paa alle Ting, min Ven, ligger ikke i Formernes Verden, men i den aandelige.”

„Hvordan kan man da udvikle saadanne spirituelle Sanser, der kan gøre os bevidst i denne Ideernes eller Aarsagernes Verden?”

”Ved simpelthen at blive gode, ved at anstrenge jer for at elske alle Ting. Naar denne Evne er tilstrækkelig udviklet, begynder GUD at afsløre sig i alle Ting! “

Atter her stod jeg overfor en autoritativ Bekræftelse af den store Nazaræers Ord: „Salig er de rene af Hjerte; thi de skulde se GUD!”

Efter et Øjeblik's Tøvens sagde han: „Menneskene har forvildet sig i Formernes mange Labyrinter, det vil blive min Opgave at forny Moralen og at gøre Tingene saa enkle og klare, at alle kan se dem til det Trin, hvortil de er naaede. Det er muligt, jeg engang i Fremtiden vil komme til at beskrive de astrale og mentale Verdener, og de Evner, som korresponderer med disse Verdener; men saa vil jeg gøre det paa min egen Maade, (læg mærke til, han sagde: ”paa min egen maade”, heller ikke her ønskede han at ty til bøger!) saadan, at de Love, hvorefter det hele udvikles, afslører sig af sig selv, og saadan, at Menneskene kan se, at ingen er forudrettede, at de har noget tilsvarende i sig selv, som de ganske vist ikke hidtil kendte; fordi alle Traadene laa saa indfiltrede i hverandre, at de ikke ved egen Hjælp kunde udrede dem. Jeg vil ikke alene vise Menneskene Tingene ved Hjælp af deres eget Erfaringsmateriale; men jeg vil ogsaa samle og organisere det Erfaringsmateriale de sidder inde med, saadan, at de kan se, at de i Virkeligheden vidste mere, end de selv troede. . . .

Menneskene er saa tilbøjelige til at vende op og ned paa alle højere Sandheder, som de endnu ikke helt har Evne til at fatte, at det vil blive mig en svær Opgave, at faa de mange Misforstaaelser til at falde. (I Sandhed, det har Aarene vist. Alle beslægtede Aandsretninger synes med faa Undtagelser at være de sidste til at forstaa ham.) Jeg har meget at sige, som aldrig hidtil har været kendt i denne Verden; men det er meget for tidligt at tale om disse Ting, du har endnu ingen Forudsætninger for at kunne forstaa mig, jeg maa først vise Menneskene helt nye Synsfelter og en større Horisont. Alle de Ord og Fremstillingsmaader, som tidligere har været anvendt, har efterhaanden skabt helt fejlagtige forestillinger. Men det er ogsaa fordi I ikke kender noget til de store Udviklingsspiraler, som jeg senere skal vise jer. Naar I først har lært dem at kende, vil disse Ting blive saa lette at forstaa .”

„N-e-j, vi ved jo ikke meget, det højeste, vore Clairvoyanter har kunnet hæve sig til at iagttage, er saa vidt mig bekendt Dannelsen af et Solsystem” sagde jeg med en vis Selvfølelse.

Ja, jeg ved nok, at ethvert Væsen arbejder efter bedste Overbevisning inden for Grænsen af sine evner, men et saadan Udsyn betyder ikke meget, naar det gælder Løsningen af dette Spørgsmaal. Jeg øjner saadanne Cykluser af Gudesønner, hvor et

Solsystem spiller en lignende Rolle, som en Celle i din Krop, og jeg ser dem i tilsvarende Dybder nedefter.

Det er ikke alene Tingenes ydre fysiske Form, jeg betragter, jeg ser ogsaa alle de Ting, der gaar fra denne fysiske Form ind til selve FADEREN; derfor kan jeg, naar Tiden er inde afsløre enhver Tings Identitet med GUDEN. Udødelig Bevidsthed faar man ikke hverken gennem clairvoyante Syner eller astrale Vandringer, det opnaar man gennem sjælelig Vækst. Ved sjælelig Vækst forstaar jeg forøget Kendskab til de guddommelige Love, der er ens overalt, d.v.s. universelle. Hvor som helst jeg færdes, kender jeg disse Love. Clairvoyante Vandringer giver ingen bevidst Udødelighedsfølelse, de viser kun nye Tilstande og Materiekombinationer; men jeg er kommen for at vise jer Aanden i disse forskellige Verdener, d.v.s. deres formaal og hensigt. Med andre Ord, hvad FADEREN tænker og ønsker at fortælle jer ved Hjælp af disse Omgivelser. (Har nogen anden af Nutidens Lærere vovet at sige dette!) (Nibelvangs bemærkning).

.. Under Gengivelsen af disse meget sigende og meget lovende Ord, kommer jeg pludselig til at tænke paa, om der alligevel ikke hos en eller anden af de mange mer eller mindre fremskredne Clairvoyanter skulde findes en lønlig Længsel efter at finde hin ”smalle Sti” som leder *bag* Formernes uendelige Kombinationer og direkte til FADEREN selv? Under Beskrivelsen af den astrale Verdens Fænomener finder man følgende Ord hos den clairvoyante indiske Skribent Swami Panchadasi, som i fri Oversættelse lyder saaledes: ”Paa de højere astrale Underplan finder man mange Regioner, som er beboede af Racens højeste Teologer, Filosofer, Videnskabsmænd og Metafysikere - som bruger deres intellektuelle Kraft for at løse Universets Gaader og for at gennemtrænge Sløret ved Hjælp af ren Intelligens alene. Høje og Lave er mødt op her. Der findes mange metafysiske Skoler, lige saa mange som der er religiøse Sekter paa de underliggende Planer. Nogle er ynkelige, svage, umodne og barnagtige i deres Opfattelse - andre er saa lagt fremskredne, at de synes som Guder i Intelligens. Men selv dette er ikke ”Spirituality”. -

Hvad denne store Lærer (altsaa Swami Panchadasi) forstaar ved ”Spirituality”, er Anerkendelsen af den guddommelige Gnist inden i Sjælen og en Udfoldelse af denne Gnist i Bevidstheden. . . . .

Forfærdet over den umaadelige Afstand, som

under saadanne Samtaler pludselig kunde afsløre sig mellem to Mennesker, som tilsyneladende gik og talte sammen som kammerater og Ligemænd, udbrød jeg en Dag: „Kære Martinus, der er virkelig lige saa stor en Aandelig Afstand mellem dig og mig, som der er mellem mig og en Hund!”

Jeg saa hvordan det ligefrem smertede ham, at han ved saadanne Lejligheder var kommet til at røbe noget af sin aandelige Afstand (hvad han daglig forsøgte at skjule) og han besvarede da ogsaa mit Udbrud med de Ord, der var saa karakteristisk for hans Hjerte.

”Man skal aldrig gøre Sammenligninger. Der er intet, der er stort eller smaat. Forskellen mellem os er heller ikke saa stor, som du synes. I er Ørneunger alle sammen, som endnu ikke kan se ud over Reden. Jeg er blot den Gamle, som flyver om og bringer jer aandelig Føde. - En Dag vil I ogsaa folde jeres Vinger ud, og da vil der aabne sig vældige Synsvidder for jeres Øjne.”

Jeg saa ind i hans uudgrundelige dybe Øjne. Svaret døde paa mine Læber; men vi forstod hinanden. Jeg vidste nemlig ikke, hvad jeg mest skulde beundre, Visdommen, eller den Kærlighed og Barmhjertighed, der afslørede sig gennem hans Lignelse. -

Der dukkede pludselig en aldeles umotiveret og omstrefjende Tanke op i min Bevidsthed, som jeg udtalte. Øjeblikkelig greb min Lærer Svaret og gav et rammende Eksempel: ”Ja, det kunde du lide, at tale kraftige og maaske bebrejdende Ord om Vedkommende. - Du kunde ogsaa lide at komme til FADEREN i den Meditationsstol, du sidder i, Ikke sandt!” Men Vejen til GUD, min Ven, gaar gennem alle disse mange Ting, som du endnu ikke har Sympati for; man bliver nu engang ikke bevidst i GUD saalænge der endnu er noget eller nogle, man ikke kan lide. Menneskene skal lære at elske alle dem, der misforstaar dem. Det er alle disse Ting, der kommer ind under det ene store Fornødne, som bestaar i at elske og kærtregne alle Ting.”

Vil du lære Menneskene noget om disse underfulde Ting, der synes at spille en saa underordnet Rolle i din egen Bevidsthed, at du kun føler dig tilskyndet til at omtale dem, naar de strejfes af vore Samtaler?” Ja, hvis det er FADERENS Vilje, at det skal gives til Verden, vil de ogsaa komme frem. Alle Ting staar til min Raadighed; men min Tid er endnu ikke kommen!”

”Kunde du ikke have Lyst til at undersøge alle de underfulde Ting, som findes i den astrale Verden -

eller f. Eks. din egen Fortid?” ”Saa længe man i egen Interesse retter Bevidstheden mod et eller andet, som ikke er i Menneskehedens Tjeneste, kommer man ikke, hvor jeg er. Du forstaaer, saalænge der endnu er Nysgerrighed med i Spillet, tilhører Bevidstheden et lavere Plan.”

Skønt han udtalte disse Ord med sin sædvanlige bløde Stemme følte jeg dog saa intensive og magtfulde Glimt i hans Øjne, at jeg næsten blev forvirret. Men efter en lille Pause tillod jeg mig at bemærke, at en Arbejder i FADERENS Vingaard dog burde have sine Hvileperioder, hvor han kunde pleje sine private Interesser eller efter Behag gaa omkring og se paa Blomsternes Trivsel og Skønhed.

Svaret fulgte øjeblikkeligt: ”Naar jeg i dette Liv befinder mig paa en Slagmark, vil min Tid udelukkende være optaget med at samle de saarede op. - Senere! Ja, det bestemmer GUD. Jeg har ingen Vilje, mit Centrum er forlænget overgivet til HAM; at være der hvor HAN vil have mig, er hvad jeg ønsker!”

Hvad betød dog de foregaaende Ord: „Alle Ting staaer til min Raadighed?” I Erindringen løb jeg gennem mine tidligere Idealer og Forbilleder; men hvor maatte de blegne ved Siden af denne Lærer og Ven, Manden, som havde vist mig saa ophøjede Synspunkter, at alle de uædle Metaller, som tidligere havde været skjult for mine Øjne, kom frem overalt, naar jeg med ham som Maalestok kastede et Blik paa de Skikkelser, som tidligere havde været mine Idealer.

Hvem var dog han?

Det var som om et nyt Slør faldt fra mine Øjne; men jeg turde næppe tro den store Sandhed, som min Bevidsthed i samme Sekund havde tilhvisket mig. Det var ikke (hvad jeg dog forlængst havde forstaaet) den fremskredne Elev. Det var ikke Adepten eller Mesteren. Denne betagende Følelse, som greb mig, naar jeg i Enerum talte med denne Lærer - denne Følelse forstod jeg nu. Saaledes taler man først, naar man har fuldkommen Løbet og selv er bleven “Lyset og Vejen” - det Lys, som er alle underliggende Verdeners Essens. Det var den med alle Ting indlevede store *Mahatma*, der gennem sin Tale- og Følemaade afslørede sig for mig i min kære Lærers Skikkelse.

Jeg greb et Magasin, som indeholdt Okkultisten Percivals vidunderlige Beskrivelse af Adepter, Mestre og Mahatma's, og slog op paa det Sted,

som viser os en Mahatma i den spirituelle Verden, hinsides Tiden, Rummets og Formernes Verden, og læste det for ham.

Han bøjede sit Hoved og smilte til mig.

”Ja, sagde han, det er rigtigt beskrevet, saadan er det! Jeg ser gennem Formernes forskellige Verdener og opfatter det hele som en ENHED. Hvor som helst jeg retter min Opmærksomhed, er jeg bevidst.

Tingene ligesom passerer Revy for mine Øjne efter Ønske; (Se bl. a. Beviset i L.B. II D. 493.) Men mit Centrum er nu engang overgivet til de Guddommelige love, jeg stiller mig fuldstændig til Tjeneste, og Verden skal have Lov til at drage alt ud af mig, hvad den matte have Brug for, og ikke hvad jeg personlig kunde ønske!”

Atter fik jeg en Bekræftelse paa, hvem jeg havde for mig. ”Du er en Mahatma!” næsten raabte jeg i Ivrighed til ham.

„Tys! Vi skal ikke tale om hvem jeg er eller gøre Sammenligninger. Jeg er for hver især det lidt, meget eller intet, som Vedkommende selv kan føle og se. Du maa absolut ikke omtale noget til dine Venner og Bekendte. Min Tid er endnu ikke kommen. Desuden er jeg ingen Ynder af de mange Rangklasser; der er kun een Klasse for mig - og det er Sønner af GUDEN. Jeg er den Lærer, GUD har givet dig, og du skal blot lytte til, hvad jeg har at sige dig, og efter Evne søge at følge mit Eksempel. Forøvrigt er jeg alles Ven og Tjener for den mindste.”

..... Ak ja-, du som drømmer om Magt og personlig Indflydelse for at kunne beherske Mennesker, og som muligt er indlevet i alle Suggestionens og den “personlige Magnetismes” mange Finesser, stands et Øjeblik og tænk efter! Kan du i det hele taget forestille dig, hvor stort et Fond af Indflydelse og Magt, du skal bruge mod dit eget lille menneskelige Jeg, inden du naar saa vidt at du faar ryddet alle Vaner og Begær saa meget til Side, at du ikke mere ønsker noget for dig selv, og kun kan se dig selv i din Næste. Ja, for blot at kunne se dit Ideal i - en saadan Form for Magt?

Paa Vej til Erkendelse!

I en hel Menneskealder havde jeg søgt efter den usynlige Lærer; nu skulde jeg ikke engang nøjes med en saa stor aandelig Begunstigelse, som at modtage en Mesters flygtige astrale Besøg; jeg skulde endog opleve at have en af de mest spirituelle Lærere som Ven og næsten daglig Omgangsfælle. Ja, jeg skulde ydermere have Lov til at indleve mig i alle de originale Tanker og Ideer, som daglig stormede ind paa mit modtagelige Sind.

Jeg havde ganske vist ikke et eneste fysisk Bevis for hemmelige Kræfters Tilstedeværelse i denne Bevidsthed; der var ikke et af de Kendetegn, der vilde betyde noget for Tilhængerne af de moderne religiøse Systemer. Men om saa hele Verden havde forenet sig i Skriget: ”Entusiast og Taabe” skulde det ikke have rokket min Overbevisning en eneste centimeter fra den indre Sandhed, jeg intuitivt havde følt.

Jeg kunde gøre Dr. Besant's saa stolte Ord til mine. „Jeg har set Lyset, og jeg har Tid til at vente!” Ogsaa jeg havde set Lyset - ja, endog i endnu højere Grad, end da det i sin Tid straalende gennem ”The Secret Doctrine”, ogsaa jeg havde Tid til at vente.

Nu stod Martinus altsaa for mig, som den delvis udviklede Lærer. Jeg havde set ham paa et Tidspunkt, da Visdomsprincippet endnu ikke var nedfældet i ham, jeg havde set ham, som han stod alene med Kærlighed til GUD og alle levende Skabninger. Og jeg mindes i denne Forbindelse følgende Ord: „Aldrig nogen Sinde kunde jeg faa den Tanke om GUD, at enhver Begivenhed, selv om den saa nok saa umulig ud i Menneskenes Øjne, ikke var som den burde være. Jeg havde alle Tingenes Facit, som en medfødt Essens, og jeg skulde aldrig for min egen Person ønske nogen Kundskab, kun dette ene, at dvæle i Kærlighedens Essens. FADERENS Visdom og Kærlighed var mig bevidst og det var nok for mig selv om det aldrig skulde lykkes mig at bevise det for Menneskene. Men nu ser jeg til min Forfærdelse, at Menneskeheden er een eneste stor Anklage mod GUD; derfor vil det være mit kæreste Ønske, om jeg maa faa Lov til at retfærdiggøre baade GUD og Kristus for Menneskene. Og hertil skal jeg bruge Visdomsprincippet.

Men den Forandring, som synes dig saa paafaldende og beundringsværdig, er nærmest kun

den, at jeg ved at tage Visdomsprincippet i Brug, giver mig til at undersøge mit eget Skatkammer, og lader Intelligensen analysere, hvad det er, jeg ved, og dernæst saavidt muligt forsøger at tilpasse denne Viden efter jeres eget Erfaringsmateriale.”

Som man ser, var han saa smaat begyndt at blive sig sit Kald og sin Mission bevidst. Han følte og forstod, at hans Bevidsthed var gradsmen ikke *artsforskellig* fra andre Mennesker; Men han var altid paa Vagt mod at glide bort fra Kærlighedsprincippet.

”Kærligheden er og bliver den højeste Manifestationsfaktor. Man kan eksperimentere saa længe med Visdommen, at den ligefrem svinder bort mellem hænderne paa En, hvis man glemmer Kærligheden. Det er kun ved at dele Kærlighed ud til alle Sider, at Menneskene kommer i Kontakt med Universets højeste Love - og dette kan aldrig gaa upaaagtet hen!”

Hvad mener den videnskabelige Vivisektion om dette ???

Som sine store Forgængere saa han ind i Helligdommen, og som sine store Forgængere, fik han den Kærlighedens løn at se, at alle Ting var – saare gode.

Jeg citerer: .... „Man vandrer hele Tiden som i ”Edens Have” og hører SKABERENS Røst. Man ser gennem alle disse Ting, som Menneskene kalder Mørke - ja, selv Helvedes Mørke, viser sig for vort koncentrerede Blik som GUDS straalende Kærlighedens Lys.....

.... Man hører saa ofte Menneskene sige, denne eller hin Ting hører hjemme i Eventyrenes Verden, det er en Fejltagelse. Menneskenes Fantasi kan overhovedet aldrig komme paa Højde med Virkeligheden. Den Kærlighed, vi har udviklet er kun en Kopi af de guddommelige Love. Alle ting er. Menneskene kan kun kopiere. . . . .

... Ethvert Menneske er en lille Provins i GUD - der er intet ondt i Verden. Ethvert Menneske handler efter bedste Overbevisning, det er en lille GUD i sit eget Univers, det er netop dette Univers det vil beskytte, men det har endnu ikke lært den rette Maade at beskytte det paa, det ved nemlig ikke, at det tager fra de andres Universer, dette er Brud paa Lovene.”

For den, der ikke har Overblik over Relativiteten i ”Ondt og Godt” er det unægtelig et mærkeligt og overraskende Budskab at høre, at alt skulde være saare godt netop i den samme Verden, som af en meget anerkendt nu afdød Socialøkonom blev

karakteriseret saaledes: „Hvis Universet er beboet, maa Jorden være dets Galeanstalt! “

Men lad os ikke glemme at han (Martinus) et andet sted har sagt: ”Alle Ting er saa fuldkomne, som de kan være i Dag, men ikke i Morgen”.

Kristus havde sammendraget os alle de spirituelle Loves Essens i de genialt fortættede Ord, som forøvrigt med en lille Omskrivning findes i Verdens øvrige store Religioner: „Du skal elske din GUD over alle Ting, og din Næste som dig selv !”

Hvorledes var nu Grundtonen i den private Undervisning, jeg havde modtaget? Havde min egen Lærer ikke netop fremhævet, at ingen kommer til den sande indre Oplysning, d.v.s. Tingenes indre sjæl, før de elsker GUD gennem alle Ting?

Fortidens Lysbringere havde altsaa vist os den korteste Vej til førstehaands Kundskab; men Egoismen havde gennem Tiderne ført os paa Afveje. Den voksende Intelligens har søgt saa ivrigt efter Kendskab til Universets fysiske Love, at Opmærksomheden næsten helt er rykket bort fra de indre moralske Love.

Jeg gennemløb i Tankerne de mange Former for psykiske Evner; men hvad betød i Grunden disse Evner, ja, selv Kendskabet til naturens hemmelige Kræfter i denne Forbindelse, naar de, trods alt, ikke var i Stand til at løfte de lidende mennesker en Centimeter, ja, endog kom til at virke som Barberblade i Hænderne paa nyfødte Børn. Kendskab til saadanne hemmelige Kræfter kræver først og fremmest en moden, ophøjet og meget prøvet Sjæl – men der findes moralske Undermaalere blandt intellektuelle jætter, som ogsaa trænger til at se et fornyet Glimt fra den Visdomskilde, som tilhører Aanden. Og, alle de uvidende, umodne, vaklende og tvivlraadige Sjæle, var det ikke netop de, der trængte til en Form for Varme og Lys, der kunde bringe dem aandelig Vækst ?

Mahatmas, Mestre, Adepter, Filosofer, Alverdens Tænkere og Videnskabsmænd, havde hver paa sin Vis skænket os frugten af deres rige og velsignede Livs Erfaringer; men ikke desto mindre stod dog den Kendsgerning urokkelig fast, at ingen af Verdens hidtidige eller nutidige Religioner, Filosofier eller Videnskaber til Dato havde været i stand til at indfri de ovenfor omtalte Fordringer eller udvide vort Verdensbillede saa meget, at Menneskene ved Hjælp af Intelligensen selv kunde se, at alt var “saare godt.”

De faa store Seere, som hver især havde befrugtet

deres Race eller Deres Tidsalder, var forlængst gaaet bort; men den Dag i Dag lyser deres enkle, simple og dog saa ophøjede *Rodtanker* over Jorden, som et Budskab fra en Synsvidde og en Aandshøjde, ingen af de efterfølgende Aarhundreders Mænd har været i Stand til at betræde.

Man har ganske vist kunnet variere disse *Rodtanker* og udarbejde dem med det Erfaringsmateriale, som tilhører vor egen Verdens kollektive Bevidsthedstrin; men man har ikke været i stand til at tilføje en eneste *ny Tone* eller *importere* een eneste ny tidstilpasset *Rodtanke* fra et lignende Niveau.

Gennem disse senere Tidens mange Systemer, ser man de guddommelige *Ursandheder*, som fine, men sparsomt indflettede Aarer af Guld funklende gennem Bjerge af menneskelige Teorier, Spekulationer og Spidsfindigheder.

Den, der ønsker at tilegne sig blot et beskedent Fond af dette *guddommelige Radium*, maa forberede sig paa at gennempløje mange Tons af Verdensbevidsthedens *Raastoffer*. Derfor vil de fleste af disse tunge intellektuelle Værker hovedsagelig kun bringe Føde til selve det intellektuelle princip og blive for tung og som Regel for *tør* en Kost for de mange fattige, men meget hungrige Sjæle.

Ganske vist havde enkelte af vor Verdens mest fremskredne Bevidstheder haft nogle Glimt ind i det forjættede land, de store Mahatmas havde endog periodevis været i Stand til at se de evige sandheder, som haandgribelige Kendsgerninger for deres egen Bevidsthed. Men man maa dog ikke et Øjeblik glemme, at der selv for disse spirituelle Lærere havde vist sig den næsten uoverkommelige Hindring, at hele vor *kollektive Verdensbevidsthed* savnede saavel de Ideer, som Ord og Udtryk, der skulde bruges for at overføre en Beskrivelse af disse højere Tilstande.

Kan man forestille sig, hvorledes man skulde kunne beskrive blot een eneste ukendt Genstand for en Verdens Beboere, som i hele deres Hjernebevidsthed ikke forhen havde et tilnærmelsesvis beslægtet Billede, som kunde støtte deres Fantasi eller Forestillingsevne?

Nuvel, en Mahatma har Evner, der lader ham opfatte Enhedsindtrykket af Dimensioner, Planer, Sfærer og Verdener, som vore Tanker aldrig har drømt om. Han ser Livets færdige Mønster der, hvor vi kun opfatter nogle enkelte tilsyneladende tilfældigt sammenfildrede Traade. Hvad der for vore Øjne tager sig ud som Sorg, Synd, Forbrydelse,

Krig, Pest og Død - viser sig maaske for hans guddommelige Udsyn, som et ringe Brudstykke af Hensigter, Midler og midlertidige Maal i den store kosmiske Udvikling eller som en ringe mørk Nuance i en i alle Farver straalende gigantisk Blomst. Men at beskrive en saa storslaaet og genial Tegnings Skønhed og Charme for den, der aldrig i sit Liv har set andet end et Brudstykke af dens mørkeste Farve, vilde næsten være lige saa umuligt, som at forklare en Newtons mentale Livsværk for en Buskmand fra en af Afrikas Urskove.

Endvidere bør man tage i Betragtning, at ethvert Væsens Observationsevner synes at være betydelig forud for deres Manifestationsevner; en Kendsgerning, som min Lærer i sin Tid ikke alene havde henledt min Opmærksomhed paa, men endog illustreret i de enkle Ord: „Det er lettere at beskue og beundre et smukt Landskab, end det er at tegne og male det!” Følgelig maa man ogsaa have baade Ret og Pligt til at anvende den samme Lov paa saadanne Væsener.

Men enten det nu forholder sig paa den ene eller den anden Maade, en Kendsgerning er det, at ingen til Dato har formaaet at bringe menneskeheden den længe ventede *Enhedsanalyse*, hvor alle Brøker gaar op - hin guddommelige Afsløring, som kan indfange alle Hjerner og Hjerter.

Den Defensor, de tænkende og søgende Sjæle saa længe har ventet, maatte, hvis han skulde kunne hjælpe Menneskene, ikke alene gentage sine For-gængeres Ord: „Du skal elske din Næste som dig selv!” men endog bevise eller i det mindste intellektuelt begrunde, at en hvilken som helst anden Fremgangsmaade, end netop den at være god og kærlig mod alle vilde være *mod Tilværelsens inderste Love* og følgelig det reneste Vanvid. -

For at kunne gøre det, maatte der en Bevidsthed til, der ikke alene kunde se, ”at alt var saare godt” men som endog var vokset op til saa overlegent et Evolutionstrin, at hans Manifestationsevner stod Maal med en saadan Mission. Han maatte være Situationen saa vældig overlegen, at han ved Hjælp af nye Udtryksmaader kunde overføre et højere *Udviklingstrins Privilegier* til en lavere Verdens Beboere.

Han burde kunne kortlægge de mikrokosmiske saavel som de makrokosmiske Universer i Dybder og Højder, som ingen af vore dristigste Tænkere havde drømt om, og tegne os saa gigantisk et Evigheds panorama, at et af vore lokale Jordliv tog sig ud som en Døgnflues med henblik paa Tid.

Med andre Ord og fra et endnu dybere Synspunkt, han burde komme som Inkarnationen af selve *Nødvendigheden*, som et guddommeligt Svar paa Menneskehedens mange: Hvorfor?, og som Koncentrationen af den Visdom og Viden, der ligger i selve *Forlængelseslinierne* af vor egen vesterland-ske Verdens Erfaringsmateriale.

Men han som skulde importere aldeles nye tidstilpassede sædtanker til vor Verden, og drage Menneskehedens lønligste og dristigste Tanker ind i det fulde Dagslys var sagtens endnu ikke kommen - eller var det ham, den sælsomme Gæst, som stod i min Stue?..

Jeg vidste paa dette Tidspunkt, at Martinus sad inde med saadanne Evner og Egenskaber, som er karakteristiske for saadanne store Bevidstheder, som i Indien kaldes Mahatmas. Men havde han nogen Sinde selv hentydet til saadanne Evner? Havde jeg ikke Skridt for Skridt selv maattet nærme mig disse indre Sandheder med Hensyn til hans egentlige Natur og Væsen? Havde han ikke altid afvist alle Spørgsmaal angaaende sin Individualitet med de tidligere anførte Ord. „Jeg er det lidt, meget eller intet for hver især, som Vedkommende selv kan føle og se!” Jeg havde altsaa faaet det Kendskab til hans højere Natur, som jeg selv kunde se. Der var faldet adskillige Slør fra mine Øjne - men hvem sagde, at jeg til Dato havde løftet det sidste?

Jeg havde faaet alle mine intuitive Anelser bekræftet af Forstanden lige til det Punkt, hvor jeg indsaa, at hans Evner havde en vis Lighed med de indiske Mahatmas; men der var dog enkelte Ting, som tydede paa, at Martinus Mission gik i en anden Retning.

Jeg kendte den sidste indiske Mahatma Sri Ramakrishnas aandfulde Bog: „The Gospel” i Swami Abhedanandas engelske Oversættelse, og jeg gennemløb i Tankerne de mange Udtalelser, Lignelser og Lærdomme, som denne Bog havde beriget mig med, og jeg drog Sammenligninger med de Ord og Indtryk, som jeg allerede havde nedskrevet og fremdeles agtede at nedskrive i denne Bog plus de Følelser, Indtryk og Observationer, som jeg hverken kunde eller Vilde nedskrive - men jeg maatte indrømme, at jeg under et fornyet Studium af “The Gospel” sporede Grænser for selv en Ramakrishnas Bevidsthed, som allerede langt var overfløjet af ham, som næsten daglig stod i min Stue.

Det er undertiden i smaa og tilsyneladende

ubetydelige Ting, man finder de Vink, som bringer os de største Gaaders Løsning .

Jeg husker bl.a., at Samtalen mellem Martinus og mig en Dag faldt paa Tobaksrygning. ”Okkultisterne lærer jo”, sagde jeg, ”at Tobakken skal have skadelig Indflydelse paa de højere Evners Udvikling; men naar man først er naaet saa vidt, at man har disse Evner i deres fulde Blomstring, skulde det derimod ikke kunde skade. En Mester skal efter Siggende godt kunne tillade sig at ryge Tobak.”

Her blev jeg afbrudt. ”Nej, det kan jeg virkelig ikke tænke mig, at en Mester skulde kunde tillade sig at ryge!”

„Ja, jeg mindes dog, jeg engang har læst et eller andet, der kunde tyde paa det” fortsatte jeg, ”forsaavidt jeg husker rigtigt er det netop i en Bog: „The Cave and Djungles of Hindustan” af H. P. B. at der i Romanform gives nogle Billeder af en indisk Mester, saa man ligefrem ser ham for sig med Piben i Munden.”

”Det er meget mærkeligt for mig at høre. Tænk, at en Mester virkelig skulde kunne nænne at ryge! Nej, saa følelsesløs kan man ikke være, naar man er, hvad jeg forstaar ved en Mester. En Mester maa kende sit eget Univers. Det vilde være en daarlig GUD i sit eget Univers, hvis han i egoistisk Interesse gav sig til at bryde Kærlighedsloven. Tænk om vor Universlogos ogsaa hengav sig til Nydelsen af en eller anden Giftstimulans, der resulterede i, at vi alle gik saa svimle og halvforgiftede om, at vi ikke rigtig kunde manifestere os. Nej, ved Mester forstaar jeg en højere og mere omfattende bevidst Følelse for alle saakaldte smaa og store Liv. Enten forraader dette Eksempel en komplet Ukendskab til ”Loven for Tilværelse” eller ogsaa et direkte Brud paa Kærlighedsloven.”

Hvilken næsten mikroskopisk Følsomhed afslørede dog ikke en saadan Udtalelse henkastet over et Emne, som vore afstumpede Sanser har saa let ved at glide hen over! - En Dag gik en Kvinde og plukkede nogle Blomster i en Eng vi passerede. ”Tænk” sagde han, at Menneskene kan nænne at berøve disse smukke Skabninger deres eget Element, som selv i Døden udaander deres Charme og Duft! Men Menneskene kan selvfølgelig ikke være anderledes end til det Trin hvortil de er naaede. Der er mange Lektier i FADERENS Skole, hvem kan vel heller sin Lektie, før han har lært den.”

Hvor det slog mig, naar jeg i Tanken opfriskede disse Udtalelser. I dette Tilfælde havde jeg jo saa let ved at følge hans barmhjertige Tanke, da den

kun bevægede sig eet eneste Rige længere nede i Udviklingen, end vor egen vaagnende Medfølelse - og dog saa jeg i Aanden de mange spotske Smil, den blaserede Trækken paa Skuldre, og hørte i Tanken de mange Stemmer, der vilde være rede til at raabe Sværmer og Fanatiker efter denne nøgterne Logiker uden at ane, at det netop var deres eget Følelses- og Tankeliv, der stadigt laa saa meget i Svøb, at det ikke engang kunde bevæge sig eet eneste rige længere nede end dertil, hvor den almindelige officielt anerkendte kollektive Retsbevidsthed er naaet. - Tænk, siger Gennemsnitsbevidstheden, ”Om alle Mennesker var saa sentimentale og overfølsomme, at de fandt paa at føre Ideen konsekvent igennem, saa vilde ”Ukrudtet” fortrænge alle vore Nytteplanter, vore Haver og Marker vilde blive blottede for alt - med Undtagelse af en jævn Fordeling af Skræpper, Følfod og Tidsler.”

Ja, tænk om alt hvad der er umuligt pludselig blev muligt, om alle Mennesker blev ens, om sneen smeltede lynsnart, om Barnet blev moden Mand eller Kvinde ved Fødselen, om Alverdens Love forsvandt, om ”Kong Kaos” indtog Uendeligheden og forvandlede den efter sin Smag, om Tyngdeloven blev sat ud af Funktion - om alle Modsætninger gled ind i hverandre. Tænk endvidere at alt det utænkelige pludselig blev tænkeligt, at man lukkede en Dør op, samtidig med at man lukkede den i, at Vandet frøs, samtidigt som det blev bragt i Kog, at man blev rig, samtidig Med at Man blev fattig - og Vismænd samtidig med at man blev Daare, o.s.v o.s.v.

Saa længe vor Civilisations- og Humanitetsstandard ikke nærmer sig ”Sentimentalitetens” Farezone i saa betænkelig Grad, at den hæmmer os i, fra Forhandlernes Vinduer, at ”nyde Synet” af den time-lange *Kvælningsproces* hos de forskellige, ”tørslagte” Fladfisk, under deres ufrivillige Reklamering med Livet, turde Frygten for Humanitetsfølelsens hæmmende Indgreb i Gartneriernes og Landbrugets Tjeneste være ugrundet.

”Naar alle har Uret, har alle Ret” sagde den store Satiriker Voltaire. Gang paa Gang i vor Klodes Historie har en eller anden følsom men ordfattig Sjæl maattet drikke sin Samtids Forhaanelse, for med en - ”Stephen Blackpools” Hjælpeløshed at dreje sin Hue mellem de famlende Fingre. Dickens og Victor Hugo, de fattiges Venner, de fortryktes, de elendiges genialeste Tolke, har forlængst forladt vort Jordplan. - men nu er Tiden inde, hvor et nyt universelt Budskab vil revolutionere vore Begreber om Nytte og Unytte.

En anden Tone klinger i min Hjerne: ”FADEREN har en Haand i alle Ting, og HAN vil aldrig komme i Forlegenhed for Redskaber til at fremme sine Hensigter. Øksen og Blokken bliver staaende saalænge Jorden har dem behov; men jeg vil vise jer Vejen mod Zoner, hvor I kan blive blandt de Redskaber, der deler Lykke og Velsignelse ud i Stedet for Død eller Lidelse.“

Hvorledes gik det nu med mig, som ogsaa havde begyndt at faa saadanne ”sentimentale” Tendenser? Var de ikke netop kommet til mig paa saa sent et Tidspunkt, at mit opsamlede Erfaringsmateriale forlængst havde frigjort mig fra alle de Former for Begær, som leder til Besiddelse af Marker, haver eller Jord? Vilde hvert eneste Menneske ikke komme til at gøre den Opdagelse, at de vise forudseende guddommelige Kærlighedslove Skridt for Skridt havde reguleret deres Følelsesliv og rangeret dem ind under Omgivelser og Betingelser, der faldt mere og mere i Pagt med deres inderste og ædleste Aspirationer?

Vilde hvert eneste tænkende menneske ikke, efter denne Lærers Komme, blive tvungne til at se FADERENS kærlige Aasyn dukke op overalt, hvor de forhen havde famlet sig frem i det dybeste Mørke? Vilde man med Kendskab til ”*Livets Bog*” kunde leve en eneste Dag, uden at Omgivelserne, Begivenhederne og vore egne Erfaringer skreg os disse nye og dog saa evig gamle Sandheder i Øret, og viste os Lovens Funktion overalt?

Hvorfor vil nu netop denne Lærer kunne fortælle os alle disse Ting paa saa virksom en Maade?

Fordi de ikke er en filosofisk Fremstilling om Ting, der synes at være; men en serveret analyse og Demonstration af Ting, som er. -

Han (Martinus) sagde en Gang: „Jeg organiserer ikke alene jeres eget Erfaringsmateriale, men jeg retter jeres Opmærksomhed ind paa de rigtige Steder, saadan at I i Fremtiden kan vide, hvor det er, I selv skal søge!”

...Min Intelligens havde nu afsluttet sine foreløbige Runder, og løst sin Opgave paa en Maade, der bekræftede min Intuition. Men var jeg i Grunden ikke forlængst bleven forberedt paa dette mærkelige Møde, baade gennem fysiske og mentale Hændelser? Der dukkede pludselig den Erindring op i min Hjerne, at det adskillige Aar før vort Møde var blevet meddelt mig gennem en somnambul profeti, at jeg i mit eget Hjem skulde komme til at møde en stor aandelig Reformator. Men jeg havde været for fortrolig med saavel det fysiske som det psykiske

Plans Mystifikationsmetoder, til at skænke en saadan Profeti en eneste Tanke udover selve Øjeblikkets Kuriositet. (Den stimulerede Egenkærligheden og Indbildskheden for meget.)

Denne Profeti var virkelig, hvor underligt det end kan lyde, gledet helt ud af min Hukommelse; men nu dukkede den atter op med fornyet Styrke, underbygget som den var, af saavel min Intuition som min Forstand.

Jeg havde forlængst modtaget de første Vink fra den usynlige Verden om denne Lærers Komme, men det skulde ikke blive det sidste. En Dag, da jeg sad hensunken i Betragtninger over mit eget bevægede og hændelsesrige Liv, følte jeg mig pludselig gennemstrømmet af nogle ærefrygtindgydende Varmebølger - en mikroskopisk Dør syntes at aabne sig i min Hjerne, og jeg følte Nærværelsen af en stor usynlig Bevidsthed, der sendt mig en lydløs men klart præciseret Tanke, som min Hjerne omsatte i følgende Ord: „Vær god og omsorgsfuld mod din ny Lærer og Ven; det er den største Aand GUD har sendt til de vesterlandske Nationer!”

Rystet til min Sjæls Inderste, bragte jeg den usynlige Budbringer det Svar, mine Følelser skabte for Tilfældet, og fortsatte mine Refleksioner over de Erindringsbilleder hvis brudstykkemæssige Fremstilling danner Afslutningen paa dette Kapitel.

... Hvor forskelligt og egenartet havde dog i Grunden mit eget Liv formet sig i modsætning til de mange østerlandske Beskrivelser af Vejen mod Mesteren, der alle var farvede i næsten *fysisk Symbolisme*. Ganske vist havde disse Beskrivelser givet mig megen Trøst, Inspiration og værdifulde Vink; Men til Gengæld havde de ogsaa malt min hidtil saa besværlige og glædesfattede Vej saa fuld af fremtidige Klipper, Afgrunde, sjælelige og legemlige Prøvelser, at jeg til Tider kunde gribes af haabløs Fortvivelse.

Men nu saa jeg, at jeg vistnok havde tilbagelagt betydelig større Stykke af Vejen, end jeg egentlig selv havde tænkt mig. LIVET - eller AANDEN i alle Ting, har vist sig for mig, langt mere genial, enkel og ligetil end den menneskelige Intelligens har ønsket at give det Udseende af. Og nu de mange Systemer, Mantrams, Forskrifter og talrige Træningsmetoder, hvorledes gik det med dem? Havde Intelligensen ikke ogsaa her drevet sit komplicerende og tilslørende Spil?

Havde de mange ”Raja-Yoga” Systemer, hvis Oprindelse kan ledes saa langt tilbage, som til gamle Patanjali, og hvis underfulde Virkninger

deres Efterkommere har udbasuneret for Verden, havde de ikke udviklet flere Hjerner end Hjerter?

Naturligvis er jeg blandt de første til at indrømme, at man rent *undtagelsesvis* kan opnaa at faa udviklet mærkelige psykiske Evner - men man staar ogsaa overfor den meget sigende Kendsgerning, at enkelte Musikere gennem langvarig Træning kan opnaa at blive *Virtuoser* i denne Inkarnation; men jeg tænker mig, at der ligger adskillige Liv eller Inkarnationer nedsænkede i Glemselens Mørke, hvor disse Virtuoser har maattet passere de Maadelighedens Regioner, som denne Gang begrænser almindelige Dødelige.

Lad blot et Gennemsnitsmenneske prøve hvor langt han kan komme ved Hjælp af den samme systematiske Træning, som gjorde f. Eks. en Listz til Verdensvirtuos. Og paa samme Maade forholder det sig selvfølgelig med den okkulte Trænings mange mærkelige foreteelser. *Det er de højt udviklede medfødte Evner og Anlæg*, som kan bringes til Blomstring i nærværende Inkarnation, men det er de foregaaende Livs specielle Interesser og møjsommelige Bestræbelser, der har tildannet dette Livs saakaldte medfødte Evner og Anlæg. (Det ønskes bemærket at dette er skrevet paa et Tidspunkt, hvor der ikke eksisterede noget af Livets Bog.)

Evnen til at forene sig med GUD, Udødelighedsbevidsthed og første haands Kendskab til de højere Guddommelige Love, er nu engang Frugten af et højere Evolutionstrin, og disse Evner hviler ikke mindst paa det righoldige *Erfaringsmateriale*, som staar til Raadighed for saadanne ældre Sjæle.

Udviklingens naturlige Hensigt man være at udvikle de udødelige Væsener saavel ad aandelige som fysiske Linier, og den opmærksomme Iagttagelse har let ved at se, at det er Erfaringsmateriale, og som Følge deraf de voksende mentale Krav og Længsler, der gaar forud, som betinger og opelsker de psykiske og fysiske Sanseredskaber.

Hvis dette er Sandhed, og det er sandhed, da bliver den uundgaaelige Slutning den, at en hvilken som helst kunstig Opdræning af psykiske Evner, der følgelig ikke kan være underbygget af det Erfaringsmateriale, som Naturen gennem Evolutionen har tilstræbt, maa blive en unaturlig og foregribende Handling, som i det lange Løb vil komme til at berede "den ubudne Gæst" betydelig flere Skuffelser end Glæder. Den kunstige Drivhusplante har aldrig til Dato kunnet tage Kampen

op med de Vækster, der har bestaaet deres Prøve for Naturens Solskin og Storme.

Giv den kunstigt opelskede "Mester" alle de Evner og Kræfter, som kun med fuld ret tilkommer den ældre i Evolutionen - hvor er saa Frugten af de Tidsaldres Erfaringer, Lidelser og Prøvelser, som er indlevet i den ældres Bevidsthed?

Hvis det er Erfaringerne, der influerer saavel paa Udviklingen, som paa Brugen af Evner, bliver hele den kunstige Trænings Resultater kun et Slags Surrogat, der udvindes paa Bekostning af den Harmonisering af Hjerte og Hjerne, den normale Udvikling tilsigter. Med andre Ord, en Uvidenhedens og Ærgerrighedens Bastard. Ydermere er det et Spørgsmaal af sjælden men uvelkommen Dybde, om ikke de mange kunstigt opelskede "Seere" paa Trods af bedste Vilje har bragt Verden mere Misforstaaelse end Forstaaelse af Livets dybeste Problemer.

Den, der vil løfte og højne vor Verden, maa ikke saa gerne vise os sine Synspunkter a. la. Balon Kaptif; men som en Repræsentant fra en ældre Evolution, der selv for længst har vandret ad de Veje, som vi skal vandre, han maa komme til os, som en Mand, der har let og grædt sig til sin Udvikling uden at snyde et eneste Trin paa Stigen.

Hvor mangt en ærgerrig men nærsynet Aspirant har ikke gennem Tiderne løbet sig træt og tør i den kunstige Trænings Labyrinter og Krogveje. Vagende fra System til System, og krympende sig under den mentale Fordøjelses mange Besværligheder, blev han endog fravristet saa meget af Tiden, Lyset og Varmen, at han næppe fik Tid til at række et Bæger Vand til de tørstige.

Hvor megen Isolation, aandelig Kulde og "Løben fra Livet" havde ikke denne tillærte Viden, disse mange Ceremonier, Former, *militaristisk* farvede "Aandsklasser", og øvrigt "kunstige Rugekasser" ikke opelsket hos en eller anden a' la Lytton Bulwers "Mejnoun en miniature", som dog før eller senere maatte se sin Vej udmunde - i den Enhed, den *Lighed*, det Samliv og det Broderskab, hvorfra han hidtil var flygtet.

Som om der var noget andet af blivende Betydning, end dette Ene at være god og kærlig til alle Sider; som om ikke det at blive bevidst Medarbejder i Udviklingen var det samme som at komme i Kontakt med "Loven for Tilværelse" og følgelig den korteste Vej og *bedste Garanti* for en hastig og uhæmmet fremtidig Vækst. -

Den, der skriver dette, har betalt de samme

Eksperimenter med Aar af sit Liv, men han var blandt de lykkelige, der gennemskuede Illusionen før Kunstproduktet blev stivnet.

Jeg ser nu, at det ikke var saa meget Meditationsstolen, der forkortede mig Vejen mod Maalet, som Korrespondancen med selve Livet; ikke saa meget min kunstige isolation og indirekte Tæren paa mine store Forgængeres Erfaringer og Kundskaber, der befordrede min aandelige Vækst, som den *direkte og specielt tilpassede aandelige Føde*, som selve Samlivet med Omgivelserne gav mig.

Det var de Lejligheder, jeg greb, de prøver jeg bestod, de Svar jeg gav, de opgaver jeg løste og de Krav jeg opfyldte, der langsomt men sikkert gav min karakter den Farve, den Vægt og Kvalitet, Som skulde til, for at Attraktionsloven kunde rangere min Bane ind under den Mesterbevidsthed, hvis fornemste Sider, jeg i nærværende Værk forsøger at skitsere.

Glimt af en Lærer i Verdensformat !

Allerede i Aaret 1922 havde Martinus betraadt et Afsnit i sin Udvikling, hvor Hensigten med hans Liv havde begyndt at skygge ind i hans Dagsbevidsthed. Hidtil havde hans kosmiske Viden hvilet som en slags uorganiseret Essens i hans Overbevidsthed; han havde - som han selv saa træffende havde sagt - endnu ikke belyst med Intelligensen, hvad det var, han vidste.

Han havde ganske vist fæstet mange aandelige Love og Principper paa Papiret ved Hjælp af Symboler; men jeg tror ikke, han paa dette Tidspunkt havde den fulde Forstaaelse af, i hvor høj Grad denne Evne til Symboldannelse skulde komme til at spille ind i hans fremtidige Livsværk eller i det hele taget hvor stor en Aandelig Opgave, der var ham udmaalt.

Man havde aldrig tidligere set, at en Intelligens, der var udstyret med kosmisk Bevidsthed, havde efterladt sig en skriftlig forstandsmæssig *sammenhængende Enhedsanalyse af Verdensaltet*, og naturligvis havde jeg ikke i Begyndelsen turdet haabe, at min Lærer muligt skulde være den af Emersom ventede Lysbringer. Jeg havde ganske vist

længe vært klar over, at en saa særegen Begavelse maatte have en Lige saa særegen Hensigt at opfylde. Spørgsmaalet var blot dette: Vilde Martinus gøre en Undtagelse fra sine Forgængere og efterlade sig et skriftligt Arbejde over Sine Syner?

Hidtil havde han aldrig ytret nogen Tendens til at nedskrive sine Observationer; men efterhaanden som hans Mission tog fastere Form i hans Dagsbevidsthed, blev han sig ogsaa bevidst, at han maatte gøre skriftlige Optegnelser ikke alene over Betydningen af de farvelagte symbolske Tegninger, men ydermere til et kosmisk opfattet Verdensbillede.

Vi havde kun kendt hinanden et Aar; men jeg havde allerede lært mere paa dette ene Aar, end af en lang Aarrækkes møjsommelige Bogstudier; jeg havde tilegnet mig saa mange ny Synsmaader og modtaget Løsningen paa saa mange Spørgsmaal, at jeg næppe turde beholde dem alle for mig selv. Ja, min Tanke havde ogsaa strejft den mulighed, at denne Lærer paa en eller anden skæbnsvanger Maade kunde blive forhindret i at fortsætte sit Arbejde for Verden. Hvad vilde der f.eks. ske, hvis Martinus pludselig døde? Hvor mange af disse nye Sandheder og originale Synsmaader vilde jeg kunne fastholde og gengive i en uforvansket Aand, som en Arv til Efterverdenen? Naturligvis vilde min Pen ikke kunne fortsætte en eneste Side, hvor en Martinus havde standset. Men Spørgsmaalet blev, hvormeget vilde jeg kunne fastholde og klarlægge af de Ideer og impulser, han havde saaet i min egen Bevidsthed?

Jeg havde næsten tilbragt hver Dag sammen med ham og udnyttet hver eneste Time; men jeg havde dog saa ofte uddraget saa fejlagtige Slutninger, at han maatte gribe orienterende ind. Maatte saadanne Erfaringer ikke gøre ethvert alvorligt og sandhedselskende Menneske betænkelig ved - paa egen Haand - at gengive, eventuelt fortsætte, og viderebefordre et Verdensbillede, der var dets egen Horisont næsten lammende overlegen!

Men naar det forholdt sig saadan med den Mand der havde haft saa rig Lejlighed til, gennem Eksempler og Lignelser, at indleve sig i sin Lærers Grundsnyer, hvorledes forholdt det sig da med de saakaldte guddommelige Aabenbaringer, Lignelser, Legender og Fyndord, som Overleveringerne har bragt os fra Mænd der undertiden har levet Menneskealdrer efter de store Lysbringers Bortgang - Mænd, der har savnet alle de Kommunikationsmidler og Orienteringsmuligheder,

som kan udledes fra vor egen intellektuelt højt udviklede og teknisk fremskredne Tidsalders kollektive Erfaringsmateriale?

Burde de mange Prædikanter ikke, med saadanne Kendsgerninger som Baggrund, optræde saa spagfærdigt og ydmygt som muligt, naar de gengiver deres for størstedelen *teoretisk tillærte Viden*, som Ordets - sande Fortolker.

... Nu stod han for mig, som Inkarnationen af en højere visdom. Men ligesaa lydør, ærbødig og tolerant har var mod Menneskers personlige Synsmaader, lige saa overlegen og selvsikker kunde han være, naar det angik hans eget fremtidige Arbejde.

Undertiden fremførte jeg - i Forbindelse med det emne vi drøftede - en eller anden Sætning af vore egne store Tænkere, han hørte høfligt efter, men skænkede det end ikke Skygge af Eftertanke.

En dag jeg lod en Bemærkning falde desangaaende, og modtog et Svar, der viste mig, at han var sig sin Stilling bevidst, og fuldt ud kendte den Verdens aandelige Habitus, han kom for at højne.

”Det betyder ikke noget for mig, om en nok saa stor Autoritet har lært Menneskene dette eller hint, min Samvittighed tillader mig ikke at optage en Tøddel i mit Livsværk, som jeg ikke selv har set, Undersøgt eller prøvet. Jeg er nemlig udrustet med de Evner og Midler jeg skal bruge, jeg har i Virkeligheden ikke set Grænsen for min Bevidstheds Omfang, jeg ved at denne Grænse findes, Men det vil næppe blive inden for Menneskenes Zoner.”

Apropos! Hvorledes stiller du dig overfor Princippet i Ordener og Dekorationer? spurte jeg en Dag.

”Neutral! Men jeg ved, at jeg aldrig personlig kunde nænne at bære noget ydre Udmærkelsestegn til Skue for dem, som var mindre begunstigede. - Desuden, jeg er dekoreret for dem, hvis Øjne kan se!”

Han stod i sit 30. Aar, gennemstrømmet af det store hvide Lys, med Naturbegavelsens Adelsmærke paa sin Pande! Hvad er det Menneskene vil ham?

Men nu meldte det næste Spørgsmaal sig for mig. Hvis denne universelle Kærlighed, som han hidtil fortrinsvis havde repræsenteret, virkelig var den højeste af alle Manifestationsfaktorer - højere end selve Visdommen - hvad han saa ofte havde hentydet til, hvilke midler vilde der saa blive stillet til Raadighed for ham?

Ja, saaledes var det Spørgsmaal, som maaske mere end En af Fortidens Store var strandet paa. ”Elsk din GUD over alle Ting og din næste, som dig selv, saa skulde alle øvrige Ting tillægges!” havde Kristus sagt.

Ganske vist var Visdommen Kundskabens - men nu havde denne Lærer jo lært mig, at *Kærligheden* var selve Visdommens Essens.

Hvis dette var rigtigt, maatte vel Kærligheden kunde finde saadanne Midler, at dens Begær kunde møttes. Og den fandt det. - ”*LIVETS BOG*” vil blive dens Vidne.

Allerede for to Tusinde Aar siden stod en ensom Mand frem for Folket og slog Livets store Grundtone an. Der maatte fødes en Kristus for at demonstrere det højeste Princip for Menneskenes Følelser - og der maatte fødes en Martinus for at demonstrere det samme Princip for Menneskenes *Intelligens*.

Hvis Kærligheden er og altid har været det højeste Princip, maatte Kristus da have haft de største Betingelser for at hjælpe Menneskene! Naar det ikke desto mindre paa Kristi Tid var umuligt, at give de indre spirituelle Love en mere præcis intellektuel Begrundelse, maa de betydeligste Grunde sikkert søges i den aarsagsforbindende Tanke, jeg en dag hørte min Lærer udtale.:

”Jeg kan kun belære Jer i forhold til de Muligheder, Jorden sidder inde med paa sit nuværende Udviklingstrin. Hvis f. Eks. Jordens kollektive Erfaringsmateriale var betydelig mere fremskredent, vilde jeg have kunnet byde Jer et endnu vældigere Billede af GUDEN . Under alle Omstændigheder kan jeg kun give Jer Brøkkele af min personlige Viden. Det er som om jeg stod i en Vognladning Majs og tog nogle Haandfulde hist og her, og delte dem ud til jer.”

Men disse Haandfulde Tankekorn blev ikke kastet hverken i Flæng eller tilfældigt om, selv om de kom fra nok saa overdaadigt udstyret et Forraadslag. Den store Sædemands Hænder blev styret af en Samvittighed, der var lige saa omfattende som hans Visdom.

Husk hans Ord: ”Det betyder intet for mig om en nok saa stor Autoritet har lært Menneskene dette eller hint; min Samvittighed tillader mig ikke at *optage en Tøddel* i mit Livsværk, som jeg ikke personlig har set, undersøgt eller prøvet.” (Er der nogle af vore øvrige okkulte Lærere, som tør tage disse meget sigende Ord i deres Mund!)

Nu stod han rede til at paabegynde et af de

største og vanskeligste Arbejder, der nogen Sinde er lagt paa en enkelt Mands skuldre.

Hvad alle Tidens største kun havde set brudstykkemæssigt under glimtvis Ekstase, var forlængst indgaaet i gammelkendt Dagsbevidsthed hos Martinus. ”Disse Ting, som har vakt saa stor Beundring og Interesse hos dig, er lige saa fortrolige og gammelkendte Fænomener for mig, som det, at Træerne skyder Blade og Blomster, og de skulde aldrig nogen Sinde have kommet til denne fysiske Hjerne, om det ikke netop var nødvendigt for at vise Menneskene de guddommelige Love.”

Ja, mere end det, han saa og forstod ENHEDEN i ALTET, og han forberedte sig til at demonstrere den i Ord og Symboler. Men han stod ikke paa en *Pyramide* af Menneskehedens kollektive Viden og kundskab, eller som en belæst og filosofisk begavet Religionshistoriker. Han byggede end ikke sin egen Tænkning op paa sine Forgængeres Erfaringer. Det var ikke den lille Gærdesmutte, der svingede sig videre i Sky, for at pippe egne Melodier efter en lang og letkøbt hvile paa Ørnens Ryg. Han stod som den udvalgte af en højere Evolutions sønner, der fra sit eget Stade var i Stand til at overskue og gennemvandre alle vor Verdens Tankezoener og se hvad vi havde Brug for.

Jeg citerer: ”Menneskene maa forberede sig paa at se noget, som de aldrig før har set, og høre noget som de aldrig før har hørt eller tænkt, ellers var det jo ikke nødvendigt at jeg kom!”

”Jeg er kommen for at forsvare GUD og retfærdiggøre Kristus. Jeg har vist Jer hans Storhed i en Grad, som I aldrig har drømt om. Jeg skal trække Forhængen til Side, saa Menneskene selv kan se, hvad der venter dem. Naar jeg taler giver det Genlyd paa alle Planer - Dørene er aabne til alle Sider; men enhver hører og ser i sin egen Afdeling!”

Naar jeg paa dette Sted har draget disse magtfulde Citater frem af vort Privatlivs mange fortrolige Samtaler, er det udelukkende for at vise, at han allerede paa det Tidspunkt var sig sin Stilling og sit Ansvar bevidst. Men han kendte ikke alene sin Magt og Omfanget af sine evner, han var sig lige saa klart bevidst den umaadelige Opgave og Byrde, der var lagt paa hans Skuldre: „Jeg maa bede næsten ustandseligt, for at holde mig fri for det umaadelige Pres, som Verdensbevidstheden udøver mod mig. Du maa huske, jeg staar ganske alene med mine Meninger, der er ikke eet Menneske, jeg helt kan dele mine Syner og Tanker med. Der er kun GUD, men det er ogsaa alt for mig.”

Han saa ud over det fysiske og mentale Kaos og den næsten *uovervindelige Mur* af menneskelige *Vildfarelser og Fordomme*. Men som sagt, han var sig sit Kald og sit Udviklingstrin bevidst: ”Tidligere forkyndte man Religionerne saa langt under Jeres nuværende Intelligens, at I næsten finder det latterligt; nu forkynder jeg den saa højt over den, at I maaske ogsaa finder det latterligt!” sagde han en Dag I Spøg.

...Menneskene skal komme til at vide, at de ingen Ting ved, saalænge de ikke kender GUD!”

... ”For mit eget Centrum er alle disse Ting klare, saa snart jeg retter min Bevidsthed ind paa dem; men saa er det, jeg maa søge efter de Midler, Tanker, Ord og Symboler, som skal gøre det forståelsmæssigt klart for jer. I har jo ikke nogle af de Opfattelsesmidler, som staar til min Raadighed, jeg er den første, som skal bringe disse Ting ind paa Jeres Plan. (F. Eks. Grundenergiernes Kombinationsmaader, Perspektivlovens Universalitet m.m.! - Nibelvangs Bemærkning.)

...Det er ogsaa min største lykke, at kunne indføre dette universelle system saaledes i Verden, at det af sig selv arbejder den barnlige Opfattelse ud. Jeg vil lære Menneskene at tænke selv (paa det Aandelige Omraade) idet jeg sætter deres Tankeorganisme i Bevægelse i de rigtige Retninger, saadan at de arbejder paa at forbedre sig selv .....

Jeg skal ikke tage noget bort fra Menneskene, naar jeg ikke kan give dem noget bedre; men jeg har andre Maader at tale paa. Naar jeg viser dem Tingenes Sammenhæng, vil de af sig selv kaste de gamle Forestillinger fra sig, og gribe det større og dybere efterhaanden som det kan løfte deres Bevidsthed.”

Men han ventede sig ikke en pludselig Forvandringsmaade af Menneskenes Føle- og Tænkemaade, han var for logisk og for indlevet i de guddommelige Loves Virkemaade gennem Udvikling og Vækst, til at gøre sig falske Forhaabninger.

”Der opstaar aldrig nogen ny Ting” sagde han en Dag, uden at der øjeblikkelig opstaar en Modvægt imod den - der skal nemlig Tid til at fordøje, og alt er Fordøjelse. Derfor vil min Lære ogsaa blive nedlagt som et lille Frø, der skal have Lov til at gro langsomt og sikkert. Verdensbevidstheden skal have Lov til at udvikle sig saa meget, at den kan modtage det.”

Som man ser, tog han altid Sigte paa meget langt Hold, og indstillede sig paa muligheden af ikke at møde synderlig Forstaelse hos Majoriteten af sine Samtidige.

Alene den Tanke, at han arbejdede for Menneskene, at de engang skulde komme til at vandre ad de samme Veje og se de samme Ting, fyldte hans Sjæl med den intensiveste Fryd:

”Jeg saar en slags Sæd i Menneskenes Bevidsthed, som vil avle Evner til selv at se. Og jeg fryder mig ved Tanken om, at den Dag skal komme, da Menneskene vil vaagne op til at forstaa mig, og elske mig, som jeg har elsket dem!”

”Ja, men kære Martinus, er du ikke bange for, at denne Dag trods Jordens hastige Fremskridt er meget fjern?” ytrede jeg dengang Ordene faldt.

”Hvad betyder det for mig, om jeg skal vente længe! Du glemmer, min Ven, at jeg lever bevidst i Evigheden og paa en Maade hinsides Tiden.” Han vidste, denne Forstaaelse skulde komme, han kendte Loven for Udvikling og Vækst paa alle Trin, og han vidste hvad hans Indsats i Jordens Historie vilde komme til at betyde, naar den rette Modningstid var inde - hvad følgende Citater vil vise.

”LIVETS BOG vil blive en Bog med evig Afspejling af alle Ting, hvad saa end Videnskaben vil udfinde. Det vil i Lighed med Pyramiderne vise sig, at dens Skaber har haft fuld kendskab til alle Principper og Love, som skal forstaaes af de kommende Menneskeheder. Den vil blive en Bøgenes Bog, og det Centrum hvorom Verden drejer sig. Den vil blive Sjælens Brød gennem Aartusinder; fordi den indeholder noget til hvert eneste individ, ligegyldigt hvilket trin det end matte staa paa. Og enhver fremtidig Lærer, selv om han ikke har kosmisk Bevidsthed - vil alene ud fra Intelligensen kunde begrunde og undervise ud fra det Verdensbillede, jeg har givet... Dette Værk skal vise Menneskene, hvad der paa nærværende Trin er muligt, og hvad der ikke er muligt at faa førstehaands Kendskab til, og endvidere, hvorfor de midlertidig ikke kan opnaa denne Kundskab?”

Som man ser, talte han allerede dengang som den, der havde Myndighed og Magt; men han talte ogsaa med den Ydmyghed og Beskedenhed, som er karakteristisk for den der er sig den sande Kilde til disse indre Evner bevidst. Og at hans Bevidsthed stadig var indstillet paa at fjerne alle fremtidige Former for Persondyrkelse, ved altid at give GUD Æren, viser følgende Udtalelse, som jeg fandt blandt hans flygtige Optegnelser, og som muligt kan danne en passende Afslutning paa dette Kapitel:

”Saaledes er ikke jeg, men DU - i Kraft af den Del af DIT eget guddommelige Væsen og evige Princip, som DU har givet mig til praktisk

og teoretisk Demonstration for Verdens Øjne - de kommende Aartusinders Verdensgenløser.

Under Fattigdommens Svøbe !

Med saadan en Bevidsthed og med saadanne Evner og Eventualiteter for Øje paabegyndte Martinus sit Arbejde paa „LIVETS BOG”.

Hvorledes var saa de Forhold, de Omgivelser og de Betingelser hvorunder han indledte sin aandelige Mission?

Boede han i en eller anden pragtfuld Villa med Udsigt til Skov eller Sø? Lyste en skøn og ensom Natur sin hellige og inspirerende Fred over hans Arbejde? Stod der en forstaaende og beundrende Skare ved hans Side, der var rede til at fjerne enhver Skygge af Spekulation for det daglige Brød?

Aah nej, prosaisk kan undertiden Forskellen være mellem det, som er og det, som synes at være?

”Pragtfulde Herresæder, paladsagtige Boliger, faste aarlige Indtægter, Sportler, Ordener, Kors, Tjenere, veldækkede Borde, altsammen i Jesu Kristi Navn - han gik nu forresten og var barbenet!” Er det ikke saadan det - med en lille Omskrivning - lyder hos Victor Hugo? (Se ”De Elendige. Le Miserable”) Var det ikke i den store Forgængers Aand og efter de samme Principper, den ny Lysbringer begyndte sin Gang paa vort Jordplan? Født som ”uægte” Barn blandt jævne og ulærde Bønder, Vogterdreng, Mejerist, og Kontormand, Livets Fornødenheder sparsomt tilmaalt under hele sin Opvækst, og sluttelig rede til at være Lærer for en hel Verden, men fremdeles med Fattigdommen og alle dens Skygger af Savn og Begrænsninger rugende over hvert eneste Skridt. Saaledes var hele hans Fortid sammenfattet i en Nøddeskal.

Han boede i en Storbys Tummel og Larm, i et Centrum for Biler og Sporvogne. Han havde et ganske lille Værelse, hvor der hverken var Fred ved Dag eller Nat. Når han var færdig med sin Kontortjeneste, der strakte sig over en 10-12 Timers Tjeneste, kunde han først begynde de Undersøgelser og Observationer, der senere skulde indgaa i „LIVETS BOG”. Med andre Ord, enhver aandelig Koncentration, Observation og Nedskriv-

ning maatte saa at sige udføres paa Bekostning af hans Søvn eller Hvile. Paa denne triste Maade forløb hans Tilværelse hele det følgende Aar.

At hans Liv maatte betyde Forsagelse i en Verden, der ikke var tilpasset for ham, var naturligvis en Selvfølge; men det vilde være en Parodi uden Lige, om han skulde komme med Lys og aandelig Føde til en *hel Verden* - og denne Verden saa ikke til Gengæld skulde kunne byde ham det daglige Brød.

Da jeg nu foreløbigt var den eneste, som kendte hans virkelige Natur og anede Omfanget af hans Mission, vil enhver kunne forstaa, hvor pinligt det maatte være for mig at bevidne hvordan han skulde tvinges til at sprede sin Bevidsthed paa Ting, der maatte ligge hans virkelige Natur saa fjernt. Jeg havde derfor ikke været værdig til at møde ham Ansigt til Ansigt en eneste Gang, hvis jeg ikke havde anvendt min egen Kraft til det yderste for at lette hans Arbejde.

Til Trods for at mine egne Indkomster kun beløb sig til ca. 4000 Kr. pr. Aar, var det dog lykkedes mig i Løbet af en Aarrække, at lægge et lille Reservebeløb til Side; med dette som Grundlag betænkte jeg mig ikke paa at halvere min aarlige Indkomst til Fordel for den kommende Lærer. Og da Martinus nøje kendte Motivet til min Beslutning, og ikke vilde berøve mig Glæden ved at øve min beskedne Indsats til det aandelige Arbejdes Fremme, blev mit Tilbud modtaget paa den Betingelse, at det skulde betragtes som et midlertidigt Laan, der skulde tilbagebetales i Tilfælde af, at hans Arbejde engang kom til at give det fornødne Overskud. Skønt vore Fornødenheder ikke strakte sig stort ud over: Vand, Mælk, Brød, Margarine, Løg og Kartoffler, maa 4000 Kr. vistnok siges at være en beskedne Sum, naar den i en Storby, under Dyrtid, skal strække til Husleje, Gas, Lys, Vask, Føde og Varme paa to forskellige Steder i Byen. (Ja, jeg maatte endog det første Aar udrede Skatterne for os begge.) Men dette til Trods, vi vovede Forsøget.

Nu kunde han sige sin Plads paa Enigheden op, idet der foreløbigt var sikret ham en ganske vist meget forsagende Frihed til at indhente de fornødne Kræfter til at fortsætte sit Arbejde paa „LIVETS BOG”.

For første Gang fik han uhindret Adgang til at kunne dvæle i sin egen indre Verden. Nu kunde han koncentrere sig helt om sit egentlige Livsværk, uden at skulle anvende sin Tid til at slide for det daglige Udkomme. Og han saa ikke alene indad men udad; hans Bevidsthed opslugede Menneskehedens mentale

Erfaringsmateriale - det Erfaringsmateriale, som i Fremtiden skulde bestemme *saavel Formen for, som Graden af*, et kommende Budskabs Rækkevidde.

Det var ikke nok for ham at iagttage den indre Verdens Principper og Love, hans Samvittighed bød ham ogsaa gennem Erfaring og Selvsyn, at udforske disse Princippers Virkemaader paa *det fysiske Plan*. Med andre Ord, han maatte gennemtrænge de forskellige Tankezoners talrige Forgreninger og Kombinationsmaader og følge den menneskelige Tanke, fra dens mest lovlydige Skabeglæde til dens Afvejes mest raffinerede Udskejelser. Det var FORSYNETS Vilje, at „LIVETS BOG” ikke alene skulde rumme en Afspejling af universelle Love og Principper; men et *begrænset Tidsbillede* af det Mørke og de Fødselsveer, som nødvendigt maatte gaa forud for en højere og mere gudbevidst Kulturs Fødsel. Derfor sendte DET ikke sin Budbringer til Jorden paa Edderdunsdyner, eller lod ham opflasje ved filosofiske Spekulationer. Han kom med sit Selvsyn i Rendyrkning, med den mest haarfine Iagttagelsesevne for saavel den indre som den ydre Verdens Foreteelser. Og derfor levede han et Liv, der var baseret paa Selvsyn - han vilde, som han en Gang havde sagt: ”lade Livets rindende Kendsgerninger tale paa en saadan Maade, at det ikke i Længden kunde ignoreres af den menneskelige Intelligens.” Han kom som en Lærer for alle; derfor maatte han indleve sig i alle Synsmaader. Hvert Emne maatte kunne staa for Fremtidens Dom; derfor maatte det underbygges med de Kendsgerninger, som var selve ATTLIVETS Tale.

Det kostede Tid, og Tid var Penge; vi maatte begge hver paa sin Vis betale den Pris det kostede.

I dette Tidsrum gjorde han Udkast til mange Symboler og skrev en Række Kapitler til ”LIVETS BOG”; men han var aldeles klar over, at han endnu ikke havde naaet sin Aands Kulminationshøjde, og at disse Udkast som Følge deraf kun maatte betragtes som en Art Forberedelse til hans egentlige Livsværk.

Tiden fra 1922 til 1926 kunde sammenfattes i en eneste favnende Tanke, men hvilken Sum af Forsagelse havde den ikke indeholdt! Personlig var jeg fortrolig med Fattigdommen i alle dens Nuancer og Afskygninger. Tilsidesættelse, Forklejnelse og kamp for det daglige Brød var saa godt som sunget for min Vugge, og havde fulgt mig under hele min Opvækst. Jeg havde brugt en Snes Aar om at rive mig ud af dens Kløer, men nu drog den langsomt men sikkert os begge tilbage.

Allerede i Aaret 1922 vilde Skæbnen, som i Følge Efterdønningerne af de frygtelige Krigsaar, at jeg hele Vinteren skulde leve uden Indkomster. Husleje og Lys paa to forskellige Steder, slog et meget følbart Slag i vort lille Reservebeløb. I Begyndelsen var vi rigelig forsynede med Klæder. Erfaringerne havde forlængst vist mig, at den ydre Paaklædning er Menneskets sidste Vaaben under Kampen for Tilværelsen. Et Menneske maa være lige saa klog og begavet det være vil; den Dag da Paaklædningen er lurvet og af tvivlsomt Tilsnit, vil Vedkommende kun træffe sine Bekendte pr. Tomandshaand. Har De hidtil været Aanden, Lunet eller Lyset i enhver Forsamling, behøves der kun en Gummiflip eller en falmet Frakke til at blæse det ud.

I Begyndelsen af 1923 fik jeg imidlertid atter Beskæftigelse, og i dette og det følgende Aar var mine Indtægter saaledes, at vi med den største Paapasselighed kunde slaa os igennem. Men desværre! Erfaringerne havde lært os, at, hvis der i den nærmeste Fremtid skulde indtræffe lignende Standsninger i min Virksomhed, maatte Følgen nødvendigvis blive den, at Martinus igen maatte søge sig en eller anden Beskæftigelse.

Og desværre! Mine Bekymringer viste sig meget begrundede. Allerede den 1. Januar 1925 blev jeg atter ledig, hele Aaret 1925 gav mig kun fire Maaneders Engagement. Som en synkefærdig Ballon maatte vi kaste alle overflødige Ting over Bord. Vi satte os paa den mindst tænkelige Ration med Hensyn til vort personlige Forbrug.

Nu havde Fattigdommen atter kastet sine graa Skygger over hele vor Tilværelse, og skrevet sit: „Adgang forbudt!” overalt. Man hørte i Tanken saa mange kære Stemmer; der kunde undertiden opstaa den mest brændende Længsel efter at tilbringe nogle Timer sammen med en eller anden kær Ven, men Rejsen var for dyr.

Tillod man sig efter Maaneders Mellemrum en saadan Ekstravagance, som at opfriske Sindet i en Biograf, maatte man betale sin usædvanlige Flothed med ekstra Forsagelse.

Guldstrømmens Flodbølge var forlængst kulmineret, og den store Pengeebbe havde indfundet sig. Overalt mødte man tunge, trætte Øjne og udslidte Hjerner. Hist og her forsøgte man at kaste et Lynglimt ind, ved at drage Veksler paa Ens eget Indre og lade sit Lune spille.

Det er ikke utænkeligt, at man blandt Gæsterne i et eller andet velstillet Hjem, har været forvekslet med deres Lige; men næppe havde man rakt dem

Haanden til Afsked og nærmet sig sit eget lille Hjem, hvor alt var mærket af Modgang, før den prosaiske Virkelighed indfandt sig. Overalt skreg Forsømmelsen og Tilintetgørelsen os i møde. Vor Garderobe var nu synligt forsømt, hvert Stykke Linned, Beklædning og øvrige Inventarium var mærket af Slid og Ælde. Bestandig maatte man lukke sine Øjne, dvæle ved Haabet og anspænde sig til det yderste for at lade den indre Verden fylde den ydre ud. - Man vaagner om Morgenen ved Postbudets Kimen, der falder et Par Breve ind ad Døren; man griber det første, og ser en Assistance til 30 Kr. Et lille Lynglimt breder sig i Ens Indre; man griber det næste - en Skatteregning paa 40 Kr.

Man er atter vaagnet op fra Drømmenes Verden, det er Virkeligheden, der kalder. Gangen er pludselig bleven saa tung. Er det Hængedynd, der klæber ved Fødderne? -

Man tager atter Kampen op med Modgangen, Støvet og Smudset. Man er Stuepige, Opvaskningspige, Bydreng, Musiker og Skribent; men - hvor mærkeligt - for Tiden saa inderlig ked af det hele.

Martinus havde forlængst indstillet sig paa at finde noget Arbejde, der i det mindste kunde dække vore løbende Udgifter; han skrev endog til forskellige af de største Institutioner, og var rede til at paatage sig hvad som helst. Gentagne Gange modtog han det samme karakteristiske Svar: ”Man beklager, men Tendensen gaar i Retning af stedse større Indskrænkninger, der findes for Tiden intet o.s.v.”.....

I Sandhed, man havde delvis Ret! Der gik paa dette Tidspunkt omkring 67.000 danske Arbejdere ledige; medens kæmpemæssige Privatformuer laa bundne af et Faatal ordensbefængte ”Brødre i Herren”.

Det havde været vort Haab, at vi ved Indkomsten af vort personlige Arbejde skulde kunne fuldføre vore Værker, som en Frugt af vor Fritid, men nu var der jo ingen, som havde Brug for os.

Vi kunde ganske vist ikke faa Penge uden Arbejde, og vi kunde lige saa vist ikke leve uden Penge, men hvad, Mennesket har da ogsaa sin fri Vilje. Ikke sandt !!! -

Arbejdsløsheden havde forlængst slugt vore faa ydre Bekvemmeligheder, nu begyndte det at gnave sig ind i min fysiske og sjælelige Balance, den nedbrød mit Helbred, undertrykkede mine evner og lammede min mentale Arbejdskraft. Det var mig næsten umuligt at skrive paa denne Bog.

Man tager en Tur paa Landet, flygter bort fra det hele for blot i nogle Timer at føle Pustet fra en Verden, der er mindre betrængt end Ens egen. Man vender mod Aften tilbage til en kold og uhyggelig Stue, hvor ingen venlig Haand har hygget. - Der ligger en Seddel paa Bordet i Køkkenet.

”Kære L.P.!

Jeg har været ude for at hilse paa dig. Jeg har taget nogle Stykker Margarinebrød og en ekstra Kop Flødevand. Tak for Mad!

Martinus.

(NB. Lars Nibelvang hed Lars Peter)

„....Langsomt sneglede Tiden sig frem. ”LIVETS BOG” var anlagt under vældige Perspektiver og omfattende Dimensioner, selv under de gunstigste Forhold maatte dette Arbejde strække sig over en lang Aarrække. Men hvorledes skulde vi naa dette Maal? Vi øjnede ikke eet eneste Lyspunkt, og vi havde (som vi senere skal se) ikke Lov til at vente Forstaaelse hos dem, der havde Evne til at hjælpe.

Martinus Arbejde havde endnu kun taget skitsemæssig Form. Hvorledes skulde vi kunne møde frem med et saadant Brudstykke, som Vidnesbyrd for en Sandhed, der som Enhed og Helhed var lige saa imponerende og magtfuld som Egen i Forhold til et af dens Blade?

Hele Verden er rede til at hjælpe enhver, hvis Evner og Virkemaade gaar i en saa lykkelig Retning for Vedkommende, *at Majoriteten kan øjne* hans Præstationer som *Idealet* af dens egne *Interesser, Tilbøjeligheder og Længsler* - men hvordan skulde jeg finde Hjælp for ham, som kom fra en Zone, der laa saa fjern, at Menneskene skulde bruge Æoner af Tid, før de ved Selvsyn kunde kontrollere hans Lære?

Der var ganske vist Institutioner nok, som ofrede Midler til baade Kunstens, Videnskabens og Filosofiens Fremme. Man udrustede Ekspeditioner til dette og hint. Man viste en næsten rundhaandet Forstaaelse af alt, hvad der angik Udforskningen af vor gamle Klodes døde og levende Hemmeligheder. Men den Mand, der var i Færd med at belyse og kortlægge Lovene og Principperne i de makro-, mellem- og mikrokosmiske Hemmeligheder - hvad ventede der ham?

”Naar GUD sender en stor Mand til Jorden, betror HAN sin Hemmelighed til en anden” sagde Emerson. Det er muligt! Men Hemmeligheden blev

blot ikke givet til den eller de, der følte sig selv som *selvskrevet*.

Der staar ingen akademisk Udmærkelse knyttet til det navn, og der sad ingen Doktorhat paa det Hoved, som Hemmeligheden blev betroet. Den kom, som i Fordums Tider “fra Lavlandet”, hvor der ikke stod opstillet Geledder til at gøre Honnør, den kom til en fattig paa dette Tidspunkt aldeles ukendt Mand, som ikke havde Forbindelse hverken med fremragende Tænkere eller Skribenter, der kunde protegere hans ubeviselige Paastande - den kom fra et lille Land og fra en Verdensdel, hvor den mindst af alt var ventet!

I Sandhed ”de guddommelige Vægtskaale kan undertiden være saa afvigende fra de menneskelige” for at bruge et Ord af Dr. Besant, at de uvilkaarligt maa afgive et virksomt Vink for Fremtidens Vurderinger af Stort og Smaat!

„.... Overalt indenfor de forskellige Trosretninger sporede man en religiøs Uro og Længsel efter noget nyt, som aldrig før. Politiske hidtil tilsyneladende religiøst uinteresserede Dagblade bragte lange religiøse Artikler og behandlede etiske Emner. Den teosofisk farvede Forening ”Stjernen i Øst” som jeg tidligere har omtalt, profeterede ivrigere end nogen Sinde - om den store Lærers komme. Overalt anstrengte man sig til det yderste for at forberede Verden paa at møde den kommende Lysbringer.

Undertiden fik vort Land endog Besøg af store teosofiske Ledere, som rejste hertil fra Indien for at animere og believe vore hjemlige aandsbeslægtede Loger.

....”Den fremragende teosofiske Leder Mister X, er i Dag ankommen til – Hotel „d’ Angleterre”!”

Interview, Pressemeddelelser, Velkomsthilsener, Logetaler og *næsegrus*, kritikløs Beundring blandt Talerens ildfaste Tilbedere under det celebre Besøgs Periode. - Og med lidt lønlige Anstrøg af Skuffelse og en Smule aandelig Brødflovhed ved Afskeden.

Samme Dag - o Skæbnens Parodi - sad Martinus i mit lille Køkken paa en tarvelig Høkkasse, og delikaterede sig med nogle Skiver Margarinebrød til en mægtig Kop Flødevand.

Lad mig sluttelig bemærke, at det lige saa lidt har været min Hensigt at efterlade mig et personligt “Jammerminde,” som et nyt Kapitel til „Begrædelsens Bog”; men jeg føler, at jeg ikke har Ret til at unddrage Efterverdenen et Afsnit eller *Stykke Historie*, der har været med til at afspejle sin Tidsalders Fysiognomi; derfor har jeg holdt “Døren

saa meget paa Klem” for de faktiske Forhold, at den interesserede Læser kan danne sig glimtvis Indtryk af de *Tilstande og de Betingelser*, hvorunder disse Bøger blev til.

Vor Stilling til Ordenen “Stjernen i Øst” !

Fra flere Sider lød Spørgsmaalene: Hvorfor har du ikke henvendt dig til “Stjernen i Øst”? Er det ikke netop aandsbeslægtede Sjæle, du Ønsker at møde, Kvinder og Mænd, som har trænet deres Intelligens og Aand af beslægtede Tankelinier? Her staar du da overfor en Sammenslutning, der er startet med det Formaal for Øje at tjene og jævne Vejen for den kommende Lærer; en stor og selvopofrende Forening, der tæller Tilhængere fra alle Samfundsklasser, og som strækker sine Forgørelser over hele Jorden! Har deres ledende Repræsentanter ikke i en lang Aarrække benyttet enhver Lejlighed til at forberede Menneskene paa, at en saadan stor Lærer kunde dukke op hvor som helst, og i *hvem som helst*, ja, har deres Protektor ikke oven i Købet antydnet den Mulighed, at Læreren eventuelt kunde vise sig i en Kvindes Skikkelse? (Se “Kristi Genkomst” af Annie Besant.)

Har man ikke lært Menneskene Ydmyghedens Evangelium og gennem Taler og Skrifter forberedt dem paa, at de kun ved at udvikle det *guddommelige* i *dem selv* vilde kunne opnaa Forudsætninger for at kende den vordende Lærer, naar han træder frem i menneskelig Skikkelse? Havde ikke en af Ordenens indiske Ledere - saa sent som i Aaret 1923 - udtalt disse rammende Ord: “Lær at være upersonlige. Tænk ikke paa, at han skal komme til Dem, men tænk, at han skal komme til deres Venner, til deres Fjender, til alle Folkeslag og gør alt hvad De formaar, for at hjælpe til i det store Arbejde!”

Ja, havde deres Orden ikke drevet Programmet for sin Tolerance og Internationalitet saavidt, at den i sin sjette Grundsætning havde indflettet de meget betegnende Ord: ”Vi anser det for vor særlige Pligt, at søge og erkende og ære Storhed hos hvem den end maatte vise sig og saavidt muligt bestræbe os for at samarbejde med dem, som vi føler staar over os i aandelig Henseende.” -

Ja, - det er rigtigt - maatte denne den sjette

saa lysende Sentens, som i en saa lang Aarrække havde været prentet i Medlemmernes Bevidsthed ikke være mig den mest naturlige Borgen for, at her, netop her alene, var Stedet, hvor jeg ifølge Sagens Natur burde vente Forstaaelse, Støtte og Hjælp?

Men havde Erfaringerne ikke ogsaa vist mig, at Teori er et og Praxis et andet. Vidste jeg ikke, at Tolerance var et luftigt og flygtigt Fantom, saalænge ikke selve Livet havde stillet os overfor den eller de Prøvelser, som giver os Lejlighed til at fylde det ud med vort eget inderste væsen og skænke det Kød og Blod. Havde jeg ikke Klagen af min Lærers Ord i mit Øre:

„Forudfattede Meninger og Overvurdering af egne Evner, er de farligste af alle Hindringer for Sjælens videre Udvikling og Vækst!” Var denne Forening, trods dens tolerante og ultranationale Tilsnit ikke gledet ind i en saa krystalliseret Form, at det efterhaanden var bleven en fysisk Umulighed at bygge Bro mellem den og os?

...Lad os standse et Øjeblik og betragte en af de Grundtanker, hvorom Foreningens Medlemmer er kommen til at svinge. Naar vi har grebet denne Grundtanke, vil vi se, at Profetien om en kommende Lærer allerede under sin Undfangelse, var bleven besvangret med Kimen til de Fremtidens Misforstaaelser, som muligt vil komme til at kulminere i skæbnesvangre Følger.

For det første, lærte dette Tanke-system os, at der findes en okkult Organisation: ”Det store hvide Broderskab”, et aandeligt Hierarki, hvis højeste Overhoved er Sanat Kumars (kaldet Kongen) og som efter Sigende skulde lede og styre al Udvikling paa denne Planet, saavel Mennesker, Dyr, Planter, som Mineralier. Efter Kongen kommer - ifølge de samme Paastande - de forskellige Manuer, Bodhissattva'er, Verdenslærere, Mahatma's, Mestre, Adepter og Ahatter. (Se bl.a. Dr. Besant's og Leadbeaters Værk: ”Mennesket. Hvorfra, Hvorledes og Hvorhen,” hvor man finder disse „aandelige Rangklasser” i en mere præciseret Rækkefølge.)

For det andet hører vi fra den samme Kilde, at et af disse højere Embeder gennem Aartusinder er besat med en Verdenslærer, hvis Mission bestaar i at udsende Religion efter Religion tilpasset efter de forskellige Nationalitetens og Racetypers aandelige Krav. Ifølge disse Paastande, skulde den Herre Gautama, som senere blev Buddha, være den første af Jordens egne Sønner, som naaede frem til denne svimlende høje Stilling. (Alle tidligere Buddha'er skulde have tilhørt Menneskeheder,

der havde opnaaet deres Modenhed i tidligere Udviklingscykler.)

Til Individualiteten Gautama knyttes endvidere den Paastand, at det var ham, der kom til Indierne som Vyasa, til Egypterne, som Tahuti, til Grækerne som Orpheus, og Perserne som Zoraaster, indtil han sluttelig vandt Buddhaskabet. (Se Biskop Leadbeaters Foredrag paa Stjernerdagen den 28. Dec. 1925. Adyar.)

Et saadant Væsen skulde altsaa - ifølge de samme Paastande - ikke mere kunne reinkarnere paa vort fysiske Plan - det hedder sig da ogsaa, at han fra dette ophøjede Tidspunkt kun viser sig een Gang om Aaret for Broderskabets Adepter og højere Indviede. Men inden han forlod Jorden for stedse, gav han dog dette ansvarsfulde Embede til sin Broder - den Herre Maitreya. Denne - og ikke Jesus, skulde altsaa være Kristendommens egentlige Stifter, idet han tog "Disciplen Jesus" Legeme i Besiddelse de sidste tre Aar paa vort fysiske Plan. (Se Leadbeaters Bog: "Mestrene og Vejen", og de forskellige Antydninger i Dr. Besant's senere Værker.)

Her staar man altsaa kortest muligt over for de Blavatsky-teosofiske Grundtanker, som har farvet de Besant'ske Profetier, og som gaar igen i hendes to Bøger: "Den nærmeste Fremtid" og „Kristi Genkomst" og som ydermere har givet sig Udslag i de skandinaviske Sektionsblade „Stjernen i Øst".

Da Dr. Besant i sin Tid, paa Grundlag af de mange okkulte Vink, fra "Vishnu Purana" til „The Secret Doctrine", plus personlige Observationer, havde raabt sit Varsko ud til Verden, gjorde hun det saa ærligt og upartisk, som det var muligt for en Tilhænger af et System, der havde taget en Del af Østens aandelige Skatte i Arv og bygget videre paa de Gamles Ideer. Med forbavsende Tillid og Kraft havde hun gennem sin Bog. "Kristi Genkomst" profeteret om de Egenskaber og den Karakter, man først og fremmest burde vente at finde hos den kommende Lærer, og hun skrev ydermere om den Aand, og den Holdning, man burde indtage; hvis man vilde gøre sig Haab om at møde og kende den ny guddommelige Udsending.

Dette Billede var draget saa rent og ædelt op, og skabt af de højeste Idealer, som kunde fostres i en Sjæl, der stod under Paavirkning af "The Secret Doctrine". Naturligvis var det ikke muligt, at tegne det nøjagtige Billede af en Individualitet, hvis Horisont var saa højt hævet over vore egne Evner, at den skulde tjene som Forskrift og Vejledning for kommende Slægter. Men den Skitse, som var

optrukket i "Kristi Genkomst" og som skulde omspænde den kommende Lærers Konturer, var opbygget paa *Fortidens Erfaringer*, og farvet med et Islæt af egne menneskelige Favoritteorier, Gisninger, Formodninger og *Forventninger*.

Den var dyb, den var smuk; men den havde passeret en Smeltedigel og taget Blavatsky, Besant-teosofisk Form.

Dr. Besant, den store, varme, rige Aand, havde trods sin alsidige Dannelse og lysende Begavelse, i Modsætning til Emerson, aldrig været i Stand til at frigøre sig helt fra det Stof, hun behandlede. - De mange Forestillinger om Aandelige Embeder og næsten "militaristisk farvede Rangklasser", som spøgede i de gamle klassiske Værker, gik fremdeles igen i hendes moderne Haandbøger og Tidsskrifter, og satte bl.a. sit Stempel paa Foreningen: "Stjernen i Øst".

Hos Emerson derimod var Tanken frigjort; under sine spontane, momentvise Glimt af kosmisk Bevidsthed, øjnede han ikke alene Nødvendigheden af, at *Enhedens og Viddommens* Repræsentant snart maatte indfinde sig, men han saa og forstod samtidig Umuligheden af, at en saadan Bevidsthed kunde tilhøre eller favorisere et bestemt udpeget System. Derfor finder man Emersons Tanke indstillet i Retning af et nyt universelt Naturgeni; medens Dr. Besant som Modsætning gennem sine Værker efterlader os et Helhedsindtryk, der lader os ane, at den ny Aabenbaring for største Delen maa vise sig som en forhøjet spirituel og intellektuel Uddybning af de teosofiske Tankelinier, gennem en indirekte Reinkarnation af en af Fortidens største Lærere. (Husk Bogens meget sigende Titel: "Kristi Genkomst")

Aandens rene Lys var endnu ikke befriet for de sidste jordiske Slagger eller i dybeste Forstand universelt opfattet hos Dr. Besant. I saa Tilfælde behøvede vi jo heller ikke den kommende Lærer!

Ganske vist forsøgte man - og med afgjort Held - uden Hensyn til Stilling, Religion eller Race, at samle aandsbeslægtede Sjæle om sig, under Forventningen om en stor aandelig Lærers snarlige Komme; og ganske vist holdt man i Begyndelsen en Bagdør aaben, idet man forberedte Menneskene paa, at Læreren kunde vise sig hvor som helst, og i hvem som helst; men for den tænkende Læser stod Sagen dog klar, at det ifølge teosofiske Fremstillinger maatte blive den Herre Maitreya. Med andre Ord, Ideen eller Profetien, var allerede under sin Undfangelse knyttet til en bestemt mystisk

historisk Individualitet, stedbunden og farvet af den Blavatsky-teosofiske Tankeretning, som Dr. Besant tilhørte og saa mesterligt repræsenterede.

Læreren stod, som et mægtigt næsten allestedsnærværende Væsen, der troner i et eller andet ophøjet Embede, som paa ægte jordisk Vis engang i en fjern Fremtid skal overtages af en ligesaa ophøjet Efterfølger; et Væsen, der forlængst er vokset ud over Muligheden for Reinkarnation blandt Menneskene. - Følgelig maatte han komme paa en lige saa mystisk Maade, som den, der er fremstillet i Hypotesen om "Kristus og Jesus".

Og man blev da ogsaa Vidne til, efterhaanden som Aarene gik, hvordan Tankerne hos beslægtede Sjæle kredsede i stedse kortere og kortere Baner om den Herre Maitreya og hans "sandsynligt udvalgte Redskab" – Krishnamurti.

Ganske vist skulde Krishnamurti - ifølge Referatet fra et af de danske Sektionsblade - offentlig have udtalt, at man ikke maatte vente, at der fra de Ledendes Side skulde blive peget paa den eller hin, som den kommende Lærer; dette vilde aldrig blive sagt, da man skulde udvikle Evnen fra sit eget Inderste til at se og kende Læreren, naar han endelig viste sig.

Som man ser, var Aanden paa dette Tidspunkt stadig universel; men Arrangementet og dens praktiske Iklædning var dog grundet paa Kendsgerningerne bestandig Besant-teosofisk.

.... Kan man nu tænke sig en mere menneskelig og jordbunden Tanke, end netop den, at en stor aandelig Lærer, skulde lægge en saadan Alvidenhed for Dagen i Forbindelse med den mest skrigende Uvidenhed om de guddommelige *Love*, da det netop er dem, der bestemmer et saadant Valg!

Som om ikke enhver Repræsentant fra det kosmiske Plan forlænget har set og forstaaet, at det til alle Tider vil være den *guddommelige Økonomi og Hensigtsmæssigheds evige Love*, der rangerer os hen mod det Arbejde, den Rolle, den Plads eller Stilling, som vi i Overensstemmelse med Graden, Arten og Omfanget af vore egne medfødte aandelige, mentale og fysiske Evner har gjort os mest hensigtsmæssig og dermed kvalificeret til at bestride. -

Vi ser altsaa, at der efterhaanden var skabt et mentalt men i Formen krystalliseret Forbillede indenfor denne Forening, som den kommende Lærer maatte indkapsle sig i, hvis han vilde gøre sig Haab om Anerkendelse hos Foreningens Medlemmer. Med andre Ord, man har, frygter jeg, paa Grundlag af tidligere Traditioner og muligt clairvoyante

Syner optrukket bestemte Linier for, hvad den universelle Lærer vil kunne, og hvad han *ikke vil kunne*; derfor vil det blive dobbelt vanskeligt og kræve dobbelt Tolerance og aandelig Smidighed, om disse Mennesker skulde kunne kende den Lærer, der var frigjort fra alle fysiske Forestillinger, naar han endelig traadte offentlig frem.

Her ser man atter de Hindringer under Fremrykning, som allerede i Fortiden har skabt det mystiske Ord: „De første skulde blive de sidste, og de sidste skulde blive de første; thi mange er kaldede, men faa er udvalgte!”

Havde Dr. Besant derimod holdt sin Profeti i en upersonlig Aand, og ikke ydermere gjort en bestemt mystisk Individualitets Nærværelse betinget af et *bestemt* menneskeligt, tendentiøst udvalgt Mellemed, vilde hun kunne byde den kommende Lærer velkommen i hvem som helst, der maatte vise sig i Besiddelse af den højeste guddommelige Visdom, det største kosmiske Overblik, og de mest vidtrækkende spirituelle og intellektuelle Skabeevner, og hendes Profeti vilde have bestaaet sin Prøve for verden.

Nu stod hun derimod i sit Livs travle Aftenrøde-indfanget, bastet og bundet af de Konsekvenser, som hendes filosofiske Produktion havde skabt; ja, hun stod ydermere som Protektor for en vidt forgrenet Forening, hvis Medlemmer for største Delen havde trænet deres Følelsesliv og Tænkemaader efter de Tankekanaler, hun selv havde gravet, og som i nidkær Tillidsfuldhed bar Ekkoet af hendes lokalt præciseret Synsmaader ud over Verden . . . . .

Dette er - med den Blavatsky- Besant-Leadbeater'ske Litteratur som *Hovedvidne* - i Korthed Grundprincippet i de Tankelinier, som skabte Foreningen "Stjernen i Øst".

....Og her stod jeg, den ukendte Ene, overfor en internationalt organiseret, pengestærk og tilsyneladende autoritativt underbygget Sammenslutning af Kvinder og Mænd, der med Selvopofrelse og næsten suggestiv Tillid havde indstillet deres Bevidsthed mod Lyset - fra Øst.

Kunde man saa tænke sig, at en ensom Stemme skulde kunne bryde gennem denne traditionelt underbyggede Trosretnings mentale Barrikade? Maatte jeg ikke have Lov til føle mig tøvende, inden jeg forsøgte at svømme mod saa stor og stærk en Strøm? Men Pligten bød mig at handle. Vi levede begge under saa utaalelige Betingelser, at jeg følte mig moralsk forpligtet til at prøve enhver tænkelig Udvej. Jeg saa, at det Verdensbillede, som var under

Udarbejdelse, var i Færd med at hensygne, og jeg turde ikke tage Ansvar for, at den Mand, der grundet paa sine enestaaende Evner, var bestemt til at skrive sit Navn blandt alle Tidens Største, skulde afbryde sit universelt betonedes Arbejde. Alt maatte prøves, saa ingen i Fremtiden med Vægt skulde kunne bebrejde mig, at jeg ikke havde forsøgt alt, hvad der stod i min Magt.

Desuden var Dr. Besant den første, som havde traadt offentligt i Brechen for Ideen om en stor Lærers snarlige Komme. Det var hende, der var Sjælen i den store Organisation af Kvinder og Mænd, som Verden over stod rede til at jævne Vejen for den kommende Lærer. Følgelig maatte hun vel ogsaa være den, der havde moralsk Ret til at dele min Hemmelighed, og sandsynligvis den, der havde de bedste intellektuelle og spirituelle Betingelser for at forstaa os.

Jeg følte ogsaa, hvor alvorlig og intensiv en Prøvelse et saadant Budskab maatte komme til at berede hende, vel at mærke, hvis jeg var i Stand til at faa Forbindelse med hende. Men paa den anden Side set, vilde jeg aldrig være værdig til at møde hende Ansigt til Ansigt, hvis jeg havde forholdt hende denne hendes Livs største Chance.

Ganske vist havde hun, som vi af det foregaaende har set, meget at kaste over Bord; ja, efter min Mening mere end hun evnede; men hvem vidste, - havde hun ikke en Gang i sit lange hæderkronede Liv givet Verden Vidnesbyrd for, at hun var stor nok til aabent at vedgaa en personlig Vildfarelse, fra det Øjeblik hendes Sjæl mente at have grebet en højere Sandhed? (Se "Annie Besant" af Henny Didrichsen!).)

Som sagt, Tiden syntes at nærme sig, hvor min egen forudfattede Mening enten maatte bekræftes eller afkræftes ved Hjælp af Beviser. Derfor udarbejdede jeg et 31 Foliosider langt Brev til hende, hvori jeg forsøgte at fortætte Grundtanken i de foregaaende Kapitler i denne Bog; og jeg nedlagde ydermere nogle indirekte Vink mellem Linierne, som efter min Mening ikke hverken kunde overses eller ignoreres af de faa Mennesker, som af selve Livet eller *Udviklingen* var bleven indviede i de højere Mysterier.

Desværre skulde der gaa baade Maaneder og Aar inden dette Brev blev afsendt. Mit Kendskab til det engelske Sprog var nemlig for begrænset til, at jeg turde betro det saa vigtige Tanker. Og da jeg hverken havde Midler til at bekoste en autoritativ Oversættelse, eller turde udlevere min Viden til

den første den bedste paa et Tidspunkt, hvor den endnu ikke var tilstrækkelig underbygget med videnskabelige Begrundelser; men hovedsagelig skulde maales med indre moralske Kvalifikationer, maatte jeg atter søge efter nye Udveje.

Endelig besluttede jeg mig til at skrive til en af den danske Sektions mere betydelige Medlemmer, som "efter Sigende" skulde være særlig perfekt i Engelsk. (I Haab om, at Vedkommende under midlertidig Tavshedspligt vilde oversætte mit Brev gratis.)

I Slutningen af Oktober og i Begyndelsen af November 1923 udvekslede jeg da ogsaa et Par forsigtigt formulerede Breve med den omtalte Ekspert. For første Gang stod Vedkommende over for sit Livs største Chance, som ganske vist bankede lidt forklædt men beskedent paa Døren. For første Gang tilbød der sig en Lejlighed til at gøre en stor Lærer den eneste indirekte Tjeneste, han behøvede. Men desværre! Jeg modtog efter Forventning et Afslag, der var holdt i en saa uforstaaende, selvsikker og snæversynet Aand, og i en saa blind Tillid til deres egen Tankerettings Ufejlbarehed og Privilegium paa de højeste Sandheder, at det i Praksis var lige saa fjernt fra Foreningens seks Principper, som Himalayas snedækte Tinder - fra Manden paa Frelserens Taarn.

Efter denne lille Stikprøve paa Aanden: „Vi alene vide!" besluttede jeg mig til at skrinlægge baade Tanken og Brevet og lade Begivenhederne tale deres eget Sprog. Vore Forhold var næsten utaalelige, men for hver Maaned der sneglede sig frem, blev mit Bevismateriale stærkere og stærkere, og der henløb da ogsaa over et Aar før jeg atter tog Tanken op til fornyet Overvejelse.

Først i Aaret 1925 besluttede jeg mig til at afsende mit Brev paa Dansk til Dr. Besant i Haabet om, at hun nok selv vilde vide at finde en samvittighedsfuld Oversætter. Nu var Terningen kastet, det store Øjeblik nærmede sig, hvor ikke alene Dr. Besant med Bind for Øjnene skulde maale et nyt og overraskende Budskab ud fra den Fordomsfrihed, det universelle Storsyn, den Tolerance og det *indre Lys*, hun i en lille Menneskealder saa energisk gennem Tale og Skrift havde indprentet sine mange teosofisk interesserede Lærlinge; *men* hvor Foreningen "Stjernen i Øst" mange smukke Sentenser skulde bestaa deres Prøve *i Praksis*. Nu havde Dr. Besant Valget mellem to stik kontrære Handlemaader. Enten maatte hun i Kraft af sin Stilling og sit Ansvar føle sig forpligtet

til at undersøge en Paastand, hvis Bevismateriale før eller senere vilde have ført hende tilbage til den universelle Aand i hendes tidligere Profetier, eller ogsaa maatte hun fortsætte ad den Vej, de traditionelle Overleveringer, plus hendes egne filosofiske, tendentiøse Teorier havde ført hende.

Jeg ved ikke i hvilken Aand Dr. Besant har modtaget mit Brev; jeg ved overhovedet ikke om hun i det hele taget har modtaget det; men jeg ved, at jeg har afsendt det rekommanderet og direkte efter hendes Adresse - og jeg ved, at jeg ikke har modtaget saa meget som eet eneste Ord fra Dr. Besant, som Svar paa min skriftlige Henvendelse.

Men til Trods for, at jeg ikke har modtaget et eneste direkte Ord, maa jeg dog indrømme, at der gennem de hastigt udviklende Begivenheder til Gengæld er tilflydt mig saa mange indirekte Vink, at jeg umuligt vilde kunne misforstaa hverken Annie Besant eller den Forenings Holdning, hvis Beskytter hun var.

Skæbnen havde nemlig villet det saaledes, at Dr. Besant maatte have modtaget mit Brev nogen Tid før den store teosofiske Kongres, som i Aaret 1925 blev afholdt i Holland. Paa denne Kongres holdt hun da ogsaa en Tale, der ikke alene viste mig, men enhver uhildet Læser, at hun ikke alene fremdeles befandt sig i Centrum af de Blavatsky-teosofiske Grundideer, men endog, at hun af een eller flere tvingende Grunde havde set sig nødsaget til at fremkomme med nogle positive oplysninger - eller en officiel "Bekenden Kulør" saa ingen Udenforstaaende i Fremtiden kunde mistyde de mange orakelske Hentydninger, der i en Aarrække havde cirkuleret blandt Foreningens "meget Indviiede."

Med al ønskelig Tydelighed proklamerede hun den Herre Maitreyas snarlige Komme. Og med forbløffende Frimodighed hentydede hun indirekte til sin egen Autoritet, ikke alene ved at henvise til sin Forbindelse med det store hvide Broderskabs høje usynlige Ledere - men endog ved en Udnævnelse og officiel Navngivelse af ikke færre end syv af de vordende 12 Apostle.

Atter her finder man en ligefrem bogstavelig - og som følge deraf mistænkelig - Kopiering af de tidligere historiske Begivenheder, med Undtagelse af, at Valget denne Gang saa "sandelig" ikke var faldet -blandt Fiskere.

Af de Læsere, der i sin Tid har foretaget en omhyggelig og forstaaende Analyse af Budskabet fra Kongressen 1925, tænker jeg ikke, der findes

een eneste, som ikke øjner de næsten uoverstigelige Hindringer, der adskiller en Dr. Besant fra den ENHEDENS Repræsentant, hvis Synsfelt, jeg forsøgte at skildre.

Det er jo muligt at tilsyneladende saa myndige og magtfulde Sætninger som: "Kongen har befalet!" eller "Nu skal jeg efter Kongens Befaling" kunde have tilsigtet et indirekte Svar til saa fjernt et Øre, som mit; men i saa Tilfælde skylder jeg Sandheden at sige, at det ganske har forfejlet sin Hensigt.

For mig tenderer Udviklingen ikke mod fortsatte Titler, Rangklasser, Embeder og Klassifikationer, men mod Forening, aandelig Slægtskab, og stedse stigende Bevidsthed om den guddommelige ENHED i ALTET. For mig rører den guddommelige AAND sig i Retning af at tjene, og ikke i Retning af at herske og befale. Derfor vil alle saadanne Udtalelser som: "Kongen eller Herren har befalet" smage saa betænkeligt af smaa menneskelige næsten militaristisk farvede Magtbegreber, at de ganske forfejer deres Virkning paa mig.

Efter mine Erfaringer viser den virkelige store Aand os ikke sin Plads i Udviklingen ved at „herske og byde" eller ved at udslynge sin Vilje a. la. Konge eller Kejser. Han kommer paa et Sted og i en Stilling, hvor han i Overensstemmelse med sin høje Natur kan ikklæde sin overlegne Visdom i Menneskehedens Erfaringsmateriale paa en saadan Maade, at vi alle kan forstaa hans lysende og varmende Tanker. Med andre Ord, han kommer paa en saadan Maade, at Menneskene af eget frit Valg og indre Dragen vil følge hans Vejledning. En ny i Kød og Blod ikklædt Bekræftelse af Ramakrishnas træffende Ord: "Naar Lotusblomsten udfolder sine Blade - kommer Bierne af sig selv!"

Jeg har den dybeste Respekt for ethvert noksaa kontrært Livssyn, der hviler paa et inderligt indlevet Synsfelt; men jeg kan ikke paa Grundlag af de Erfaringer, jeg har gjort føle mig draget til Fortolkningsmaader, der smager saa meget af Systematisering og dristig tendentiøs Spekulation. Uendeligheden lader sig nu engang ikke lægge i Spændetrøje, men tillader sig undertiden at stikke Hovedet frem paa Steder, hvor man hverken havde ønsket eller ventet at se den. Den UENDELIGE vil gennem alle Tider have forbeholdt sig nogle overraskende Oplysninger, som aldrig har været "monopoliserede eller opmagasinerede" i menneskelavede Skuffer med Numre. Hvis den menneskelige Tanke vover sig blot eet eneste Skridt udenfor de Kendsgerninger, der demonstreres af

selve LIVET, maa dens Ophavsmand finde sig i, at uddrage Konsekvenserne af den undertiden smertelige men altid belærende "Retten-Stil", som foretages af den usynlige men stedse nærværende HAAND.

.... Aldrig havde jeg drømt om, at Skæbnen engang skulde tvinge mig til at løfte min Pen mod en af de mange store Bevidstheder, hvorfra jeg fra min tidligste Ungdom har indsugget mig aandelig Næring; men vi er jo alle kun Brikker i det store Spil og maa stundom finde os i at bytte Plads med den eller hin. Derfor har jeg i dette Kapitel indskrænket mig til kortest at gengive Aanden i det Grundsyn, som Dr. Besant har helliget sit liv og sit Arbejde; det Grundsyn som til Dato havde dikteret hendes Handlinger, og det Grundsyn, som vil være den vægtigste Forsvarer for alt, hvad hun ud fra sin inderste Overbevisning har foretaget sig i sit lange velsignelsesrige Liv.

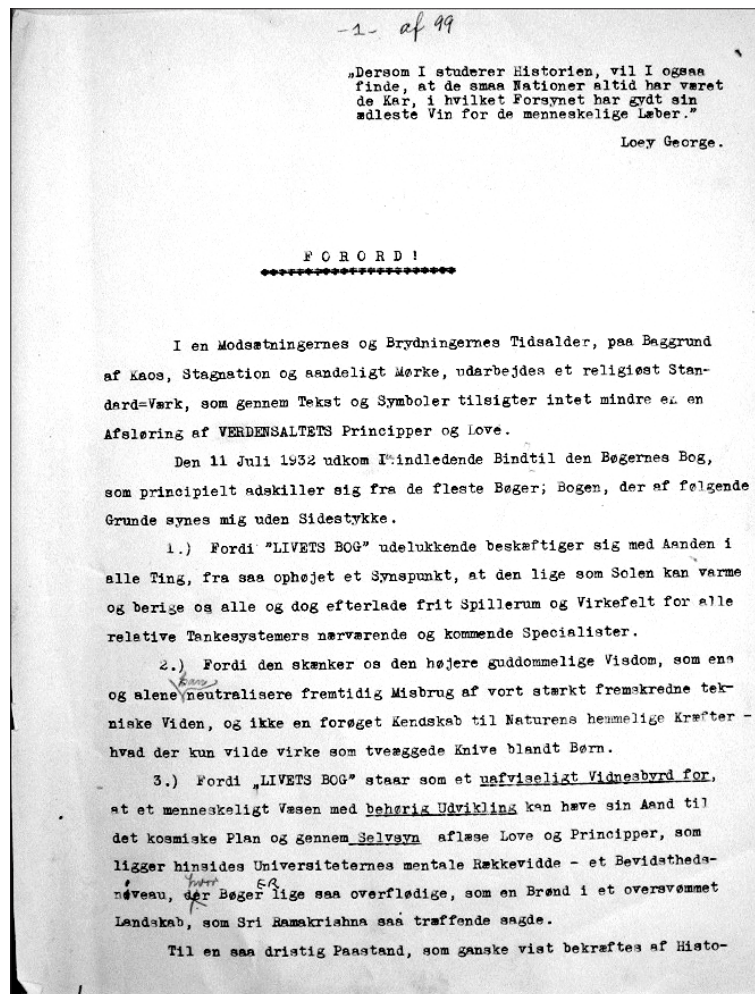
Jeg har ladet selve Livet tale, og fremstillet

nogle af de vigtigste af de Begivenheder, som hver paa sin Vis har sat Spor i vort Liv; derfor maa enhver selv dømme - eller ikke dømme - i Overensstemmelse med det Udviklingstrin, de tilhører.

Under Forvisningen om at Kendsgerningernes mægtige Cyklon vil sprede alle de menneskelige Forestillinger og Forventninger, der ikke er af selve Sandheden, og at Begivenhedernes Tale i Fremtiden vil komme til at gøre selv den behændigste Pen til Skamme, vil jeg sluttelig begrænse mig til at sige, at Tiden synes at nærme sig, hvor Tilhængerne af den Blavatsky/Besant-teosofiske Synsvinkel skal indhøste Konsekvenserne af deres Kristusopfattelse.

Saaledes tænkte, følte og skrev jeg i Aaret 1925. - Den 11. August 1929 (Martinus Fødselsdag) opløstes Foreningen "Stjernen i Øst!"

Lars Nibelvang

A.2 - Første side af Lars Nibelvangs originale manuskript der er på 99 maskinskrevne sider. - hm

*A.3 - Martinus og Rolf Elving fotograferet i midten af 70'erne
hvor Rolf Elving var Martinus elev. - tb*